

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 637

ΕΡΩΤΑΣ

3

Αθηναϊκά περίεργα

ΑΛΛΑΓΗ ΦΥΛΟΥ

Ε διαβάσατε τί συνέβη την περασμένη εβδομάδα; Είς τὸ Μαρούσι, συνελήφθη ὁ Θερασίδουλος Ἀδριανόπουλος διότι ἔκλεψε ἓνα ποδήλατο. Ἔως ἐδῶ καλὰ. Τίποτε τὸ καταπληκτικόν. Ἐνα παιδί, ἡλικίας 16—17 ἐτῶν ἔκλεψε ἓνα ποδήλατο. Ὁ νεαρὸς κλέφτης ὠδηγήθη εἰς τὸ Τμήμα, ὅπου ἀπεκαλύφθη ὅτι δὲν ἦτο Θερασίδουλος, οὔτε Ἀδριανόπουλος, οὔτε κλέφτης, ἀλλὰ Χριστίνα. Τσαγούρη καὶ κορίτσι. Ἐνα κακόμοιρο κορίτσι, ὁρφανὸ ἐγκαταλειμμένο, ἀξιολύπητο, ποὺ ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ βρῇ τίμια δουλειὰ ὡς γυναῖκα, ἐντυνόντα νύ με ἀνδρικά ρούχα καὶ πότε ὡς κουλουτζῆς, πότε ὡς καστανᾶς, πότε ὡς λουστράκος, ἔβγαζε τὸ ψαμὶ του.

— Καλὰ, τὸ ποδήλατο τί τὸ ἤθελες; Ἐρώτησε τὴν Χριστίνα ὁ ἀστυνόμος.
— Πήγαινα στὴν Πεντέλη κι' ἐμάζευα κούμαρα γιὰ νὰ τὰ πουλάω... Ἐκουραζόμουν πολὺ. Μὲ τὸ ποδήλατο ἦταν εὐκολώτερο.
— Γονεῖς δὲν ἔχεις;
— Ὅχι! Μιὰ ἀδελφὴ μεγαλείτερη εἶχα καὶ ἓναν ἀδελφόν, στὴν Τρίπολι, ὅπου μέναμε.
— Τί ἔγιναν αὐτοί;
— Τὴν ἀδελφὴ μου τὴν ἐσχότωσε ὁ ἀδελφός μου ποὺ εἶναι τώρα φυλακὴ...
— Γιατί τὴν ἐσχότωσε;
— Γιατί εἶχε πάρει τὸν κακὸ δρόμο! Πρὶν πάη φυλακὴ μοῦ εἶπε ὅτι ἂν πάρω τὸ δρόμο τῆς ἀδελφῆς μου, δταν βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακὴ, θὰ μὲ σφάξῃ κι' ἐμένα!... Ἐπῆρα ἀπὸ κάποιον σπῖτι ἓνα πανταλόνι καὶ ἓνα σακκάκι. Ἐτσι ἔζησα ὡς τὰ τώρα... Χωρὶς νὰ ἔχω τὸν κίνδυνον ποὺ ἔχουν τὰ κορίτσια!...
Δηλαδή, καταλαβαίνετε τὸ δῶμα; Δύο δῶματα μάλιστα. Ἐνα ἐξωτερικόν, τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ ἔχει ντυθῇ ἄγύρι γιὰ νὰ ζῇ καὶ κινδυνεύει ν' ἀποκαλυφθῇ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν, καὶ τὸ ἐσωτερικὸν δῶμα τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ θέλει μὲ τὴν τιμιότητα νὰ προστατευθῇ ἀπὸ τίς ἄγριες ἀντιλήψεις τοῦ κυρίου ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴ φυλακὴ μέσῃ στέλνει χαιρετίσματα ἐπάνω σὲ μαχαίρι ἀκονισμένο!... Μπρός γκουδὸς καὶ πίσω ρέμμα. Τί νὰ κάνη ἡ Χριστίνα, ἡ δυστυχὴς ἐπαρχιωτοπούλα μὲ τὸ περιωρισμένο μυαλόνάκι της; Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἔβλεπε τὸν ἀνδρὶνὸν κίνδυνον, ὅπως τὸν ἐπλάθε ἡ κοριτσιόστικη καὶ ἐπαρχιακὴ τῆς ἀφέλεια, ἀδυσώπητο, ἄγριο, πονηρό!... Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἔβλεπε τὸ μαχαίρι τοῦ ἀδελφοῦ ν' ἀχνίζει ἀκόμη ἐπὶ τὸ ζεστὸ αἷμα τῆς ἀδελφῆς της. Μαρτυρᾷ ὅτι αὐτὰ τὰ δύο καθημερινὰ

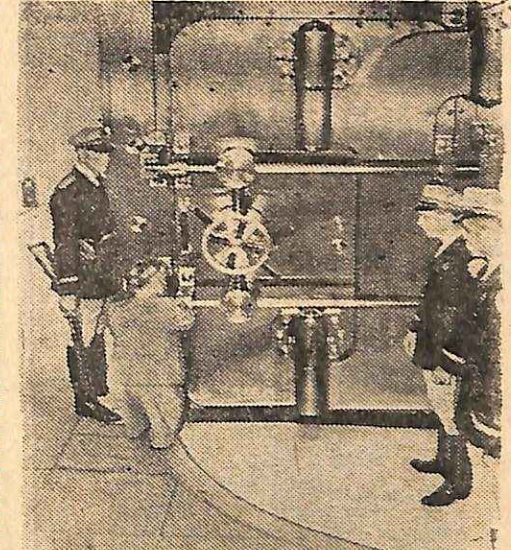
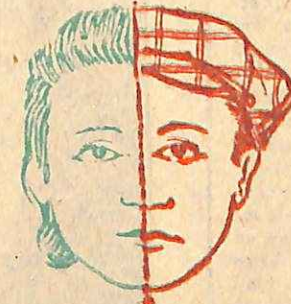
τῆς δῶματα, ποὺ τῆς παρουσίαζαν τὴ ζωὴ σὰν ἓνα μεγάλο, τεράστιον διλήμμα, ἡ Χριστίνα, ἐζήτησε τὴν διέξοδο καὶ θλίποντας τὸν ἄνδρα τὰν πλάσμα προνομιοῦχο, βρῆκε κατὰ φύγιο σ' ἓνα πανταλόνι καὶ σ' ἓνα σακκάκι. Ἐτσι, ἀπὸ Χριστίνα, ἔγινε Θερασίδουλος. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Τρίπολι, ὅπου τὴν ἐγνώριζαν καὶ θὰ τὴν κτεκάλυπταν, καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ τὰ γωριὰ τῆς Πελοποννήσου, ὡς λουστράκος, κουλουτζῆς, γυρολόγος. Στους δρόμους τοὺς ἐρημικοὺς, πολλὰς φορὰς θ' ἀπάντησε χωρικοὺς. Πολλὰς φορὰς θὰ τῆς αἰλῆσαν:

— Γεῖά σ' παλληκαράκι...
— Γεῖά σ' μπάρμπα!...
— Για ποὺ τῶθες;
— Πᾶω κατὰ τὰ Κρέσταινα...
— Ἀἴντε κι' ὦρα καλὴ σ'...
— Γεῖά σ' μπάρμπα!... Καὶ ἔφτυγε ἀνενόχλητη. Τώρα, ἂν ὁ Θερασίδουλος ἐκυκλοφοροῦσε ὡς Χριστίνα δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὁ ἀμπάρμπαρ νὰ τῆς ἔκανε, κουθέντες, καὶ πιθανῶς καὶ πονηρὰς προτάσεις.
Θὰ ἤρνετο, εἶναι βέβαιον. Ἀλλὰ λογαριάζομαι χωρὶς τὴν βία. Στὴν ἐρημίαν, στους ἐξοχικοὺς τῆς ἐπαρχίας δρόμους, θὰ μπορούσε νὰ συναντήσῃ ἡ Χριστίνα καὶ τοὺς ποὺ δὲν περπατοῦν μὲ τὸ Εὐαγγέλιο στὸ γέρι. Θὰ ὑπέκυπτε εἰς τὴν βία; Καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ φυλακισμένου ἀδελφοῦ;

Διλήμμα λοιπὸν τρομερὸν ἡ ζωὴ τῆς Χριστίνας. Οἱ ἔνοι ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ὁ ἀδελφός ἀπὸ τὴν ἄλλη. Καὶ ἡ Χριστίνα μὲ τὸ μικρὸ ἐπαρχιώτικον μυαλόνάκι της, εὗρε τὴ λύση. Ἐπέταξε τὰ φουστάνια μὲ τίς προλήψεις καὶ τοὺς κινδύνους καὶ ἐφόρεσε πανταλόνι, χωρὶς κινδύνους καὶ χωρὶς προλήψεις. Ἐτσι ἄρχισε ἡ μεγάλη τῆς οὐδύσσεια καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ, ἀτρόμητη, μὲ τὸ θάρρος ποὺ τῆς εἶδνε ἡ ἀγνοία τῆς περιπετειᾶς.

Ἡ περσιπέτεια τῆς Χριστίνας ἔληξε εὐτυχῶς. Ὁ ἀστυνόμος τοῦ Μαρουσιοῦ συνεκινήθη καὶ ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα στους ἀνωτέρους του. Δύο ὑπουργοί, ἄνθρωποι πονετικοὶ καὶ καλοὶ, οἱ κ. κ. Κοτζίδης καὶ Μανιάδης, ἀνέλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν τοὺς τὸν Θερασίδουλον, ὁ ὁποῖος ὡς Χριστίνα πλέον Χριστίνα ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητη ἐκλείστηκε σ' ἓνα παραθεναγωγεῖο, δαπάναις τῶν προστατῶν της. Ὅσπου νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ βρῇ ἓνα Θερασίδουλον, ἀληθινὸν πλέον γιὰ ἄντρα της.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ὁ κ. Λόχαρτ, θησαυροφύλαξ τῆς Πολιτείας Τεξᾶς, εἶναι ὁ πρὸ βραχυῶμος δημοσίος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἐχει ὕψος μόλις 1.20 μέτρων. Κάθε βράδυ, ἐλέγγει ὁ ἴδιος, ὅπως δείχνει ἡ εἰκὼν μας τὸ ἀσφαλὲς κλείσιμον τῶν θησαυροφυλακίων τῆς πολιτείας.

Ἐνα στίχο

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Τρεῖς λαμπροὶ ὀργανοπαῖκται, σοβαροὶ καὶ μᾶλλον ρέκται βιρτουόζοι τῆς λατέρνας, πίνοντας ἐντὸς ταβέρνας, συζητοῦσαν μὲ μανία κι' ἔβγαίνε... παραφωνία, ὡς ποὺ ἤρθανε στὰ χέρια καί... ἀνέσπασαν μαχαίρια!

Κι' ἐγενικεύθ' ἡ συμπλοκὴ κι' ὀλίγου δαῖν νὰ γίνουν φόνου κι' ὡς λένε πῶς ἡ μουσικὴ τὰ ἤθη τά... ἐξημερώνει!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΚΟΠΑΙΜΕΝΤΟ

— Ἐνα τσιγαράκι, δεσποινίς;
— Εὐχαριστῶ. Δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ ελάττωμα.
— Ὁ! Ἄν ἦταν ἐλάττωμα, ἀσφαλῶς θὰ τὸ εἶχατε!...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ...
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ένας στρατηγός...
στρατιώτης!

Ο Γάλλος στρατηγός ντε Γκρανκούρ, είχε υπηρετήσει κατά τον προηγούμενο πόλεμο ως συνταγματάρχης. Έπειτα είχε προβιβασθεί εις στρατηγό και είχε διοικήσει τα γαλλικά στρατεύματα της Συρίας κατά τον πόλεμο εναντίον των Αρμενίων. Εκεί είχε διακριθεί εξαιρετικά, αλλά για λόγους προσωπικούς είχε δυσαναστηθεί και είχε υποβάλει παραίτηση από τας τάξεις του στρατού.

Τώρα, με την κήρυξη του πολέμου, ο τώως στρατηγός ντε Γκρανκούρ—ή-

Ο στρατηγός — στρατιώτης ντε Γκρανκούρ.

λικίας 65 ετών—δεν θέλησε να μείνει ήσυχος, ενώ οι πρώην συνάδελφοί του πολεμούν. Γι' αυτό εξήγγισε να καταταγθῇ ως έθελοντής με τὸν βαθμὸ τοῦ ἀπλοῦ στρατιώτου.

Πράγματι, ἡ αἰτήσις του ἔγινε δεκτή καὶ ὁ ντε Γκρανκούρ ὑπηρετεῖ ὡς στρατιώτης στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός.

Ένας βασιλεὺς νομισματολόγος

Ο βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, πού ἐώρασε πρὸ τινος τὴν ἐβδομηκοντατηρίδα του, εἶναι ὄχι μόνον ἕνας ἀγαπητότατος στὸν λαὸ του βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἀξιολογός... νομισματο-

λόγος! Κατέχει ὡς ἐκ τούτου, μὴ μοναδικὴ στὸν κόσμὸ συλλογὴ νομισμάτων, πού περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες τεμάχια τὰ ὁποῖα ἀνέφερε, συνέλεξε καὶ ἐτακτοποίησε μόνος του με ἐξαιρετικὴ ὑπομονή. Ἐπὶ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια ὁ βασιλεὺς-ἐπιστήμων ἐργάστηκε στὴν συγγραφή ἑνὸς μνημειώδους ἔργου γιὰ τὴν νομισματολογία τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου. Τὸ ἔργον αὐτὸ περιλαμβάνει 24 τόμους.

Σχετικὰ μετὰ τὴν περίφημη νομισματικὴ συλλογὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, τὸ παρισινὸ περιοδικὸν «Ρίχ-έ-Ράκ» ἀναφέρει ἕνα χαριτωμένον ἀνέκδοτο, τοῦ ὁποῖου, φυσικὰ, δὲν ἐγγυώμεθα τὴν ἀκριβείαν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖο εἶναι ὁπωσδήποτε... «μὴ ἐν τρω-βιά τ' οὐ»!

Γράφει λοιπὸν τὸ παρισινὸ περιοδικὸν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἐδέχθη κάποτε μὴ ἐπιτροπὴ ξένων νομισματολόγων, στοὺς ὁποίους θέλησε νὰ ἐπιδείξη τὴν συλλογὴν του. Δυστυχῶς ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ ἀντελήφθη ὅτι εἶχε γάσει τὸ κλειδί μίαν ἀπὸ τῆς σπουδαιότερας θήκης. Μάταια προσπάθησαν νὰ ἀνοίξουν τὴν κλειδαριὰ οἱ προσκληθέντες διαστικὰ σιδηρουργοί. Τέλος, ἕνας αὐλικὸς εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ προτείνῃ νὰ καλέσουν ἕναν διάσημον Ἰταλὸν διαρρήχτην ὁ ὁποῖος θρυσκόταν τότε στὶς φυλακές.

Ο βασιλεὺς στὴν ἀογὴ γαμογάλασε, ἔπειτα ἐδέχθη. Ο φυλακισμένος προσκομίσθη με συνοδείαν καὶ μέσα σὲ δύο λεπτά ἀνοίξε τὴν κλειδαριὰ, δεχθεὶς γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιδεξιότητά του, καὶ μάλιστα συγχαρητήρια... βασιλικά!

Ἀπὸ συνήθεια

— Τὸ σκυλὶ πού μοῦ πούλησες εἶναι τελείως μουγκό. Τόχω τρεῖς μέρες καὶ δὲν γαβγίσει οὔτε μιά φορὰ.

— Δὲν εἶναι μουγκό κύριε, ἀλλὰ ἔκανε πρῶτα στὴν μουσικὴ ἀστυνομία.

Ο "Αλ Καπόνε ἐλεύθερος

Ο γνωστός ἀρχηγὸς τῶν Ἀμερικανῶν γκάγκστερς εἶχε παρουσιασθῇ μόνος του πρὸ ὀκτῶ ἐτῶν στὶς ἀμερικανικὲς ἀρχὲς γιὰ νὰ ἐκτίσῃ μίαν ποινὴν φυλακίσεως στὴν ὁποία εἶχε καταδικασθῇ γιὰ... φορολογικὰς παραβάσεις!

Πολλοὶ εἶχαν ἀπορήσει τότε γιὰ τὴν ἐκουσίαν παράδοση τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν γκάγκστερς. Σὲ λίγο ὅμως ἐδόθη ἡ ἐξήγησις: ὁ "Αλ Καπόνε εἶχε καταφυγῇ στὶς φυλακὲς γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ ἀντιπάλους του γκάγκστερς πού ἀπειλοῦσαν νὰ τὸν σκοτώσουν.

Τώρα, πάλι πού ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ τῶν φυλακῶν, οἱ ἀντίπαλοί του—πού δὲν ἐλπιούνησαν τοὺς ἐκκρεμεῖς

Ο "Αλ Καπόνε, μετὰ τὴν ἀποφυλάκισή του.

λογαριασμοὺς μαζί του — ἐτοιμάσθηκαν νὰ τὸν ὑποδεχθῶν καὶ νὰ τὸν «κανονίσουν». Γι' αὐτὸ, ὁ "Αλ Καπόνε παρεκάλει τὶς ἀρχὲς νὰ τὸν ἀφίσουν ἐλεύθερον λίγες μῆνες πρὶν συμπληρώσῃ τὴν ποινὴν του. Ἔτσι καὶ ἔγινε, καὶ ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς τῶν γκάγκστερς κατῴρθωσε νὰ ἐγῇ ἀπαρηγόρητος ἀπὸ τὶς φυλακὰς καὶ νὰ καταφύγῃ στὴν ἰδιωτικὴ ἔπαυλιν πού ἔχει στὸ Μαϊάμι τῆς Φλωρίδας, καὶ πού εἶναι ὠχυρωμένη μετὰ ὅλες τὶς νεώτερες πολεμικὰς μεθόδους!

Ένα ἀπίστευτο δῦμα πολέμου

Οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν μίαν πρωτοφανῆ αὐτοκτονίαν. Ο "Αγγλος οἰκονομικὸς ἑφορός τῆς Βομβῆης Τζῶν Μπέμποξ Μπέροντ νύττοκτόνησε γιὰ ἕνα ἀπίστευτο λόγο! Οἱ ὑπάλληλοί του εἶχαν ὅλοι στρατευθῇ, καὶ δὲν κατώρθωνε νὰ διεκπεραιώσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του. Γι' αὐτὸ, ὁ εὐσυνείδητος ὑπάλληλος, ἀπελπισθεὶς, ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα στὴ ζωὴ του!

Εἰλικρινεῖα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΝ
κ. Δ. Χρονοπῆλο

Κ ΑΘΩΣ πῆγαινε τώρα νὰ τὴν συναντήσῃ, θυμόταν ὁλόκληρην τὴν «ἱστορίαν». Ἀπ' τὴν στιγμὴν πού τὴν ἀντίκρυσε, ὡς τὴν στιγμήν πού κατάλαβε πόσο τὴν ἀγαποῦσε, πόσο τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη, πόσο τὴν ἀποζητοῦσε. Καὶ ὕστερα ἄρχισε ἡ πραγματικὴ ἱστορία, ἡ προσέγγισις, ἡ ἐπαφή, ἡ ἐξομολόγησις, ὁ ἔρωτας. Καὶ τώρα, τὸ συμπέρασμα ἦταν ἕνας γλυκὺς δεσμός πού τοὺς ἔνωσε, κάτι πού ἦταν ἀγεγονὸς τετελεσμένον, κάτι πού δὲν μπορούσε νὰ σπάσῃ.

Ὑστερα θυμόταν τὸ προσωπάκι της. Ἡ σοβαρή της ἔκφρασις, τὸ ὄφος της πού ἦταν πάντα σκεπτικὸ, ἀλλὰ καὶ πρόσχαρο, μίαν ἀδιόρατην χλωμάδα πού τὴν διέκοπταν τὰ χεῖλη της καὶ τὰ μάγουλά της πού ῥοδίζαν ἐλαφρὰ, τὰ μαλλιά της, τὰ χερὰκια της, τὸ σύνολόν της πού εἰδείχνε ὅλη τὴν εὐγένειαν, ὅλη τὴν χάριν καὶ τὴν ἀπλότητά της. Καλὰ ἔλεγε πὼς τὸ πρόσωπόν της ἡ μορφή τοῦ ἀνθρώπου, τὸ κόσμὸν τοῦ καὶ ἡ τάξις τοῦ ἐκφράζον κατὰ ἀπ' τὸν συναισθηματικὸν κόσμον τοῦ καθενός. Τὸ ἴδιον καὶ αὐτὴ. Στὸ πρόσωπόν της ἡ θεωρία ἔπαιρνε τὶς διαστάσεις μιᾶς ἀπόλυτης, κατηγορηματικῆς ἐπιβεβαιώσεως. Ἦταν καὶ αὐτὴ εὐγενική, εὐχάριστη, λεπτή, διακριτική, ὅπως τὴν φανέρωναν τὰ χαρακτηριστικά της. Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ παρὰ μόνον αἰσθηματικὰ μεγάλαν, σοβαρά, τίμια καὶ εἰλικρινῆ. Χαρακτήρες σὰν καὶ αὐτὴν νοιώθουν τὸν πόνο, δὲν κάνουν κακὸ, δὲν λυποῦν τοὺς ἄλλους, συμμερίζονται τὰ αἰσθήματα καὶ ἔχουν βαθεῖς ἀνησυχίες.

Πὼς μπορούσε, λοιπὸν, νὰ μὴν τὴν ἀγαπᾷ;... Πὼς ἦταν δυνατό νὰ μὴν τὴν θεωρῇ σὰν κάτι μεγάλο στὴ ζωὴν τοῦ;... Καθὼς τὴν ἔδλεπε νὰ διαφέρει ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, νὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὰ αἰσθήματα, ξεχωριστὴ ἀντίληψιν γιὰ τὸ κάθε τι, νὰ περιφρονῇ κάθε πρόστυχον, ταπεινὸν καὶ χυδαῖον, αἰσθανόμενον πὼς ἦταν ἕνας ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος. Αὐτὸ δὲ νοιώσε καλὰ, τὸ κατάλαβε.

Ἔτσι τὴν ἀγάπησε. Χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ. Τὴν γνώριζε ἀπὸ καιρὸ, ἐκεῖ στὸ Πανεπιστήμιον πού φοιτοῦσαν μαζί στὰ Νομικά. Πάντα τὴν θεω-

ροῦσε σὰν φίλην, σὰν μίαν ἐξαιρετικὴν γνωριμίαν, ἀλλὰ τίποτα παραπάνω. Εἶχε μάθει νὰ τὴν σέβεται, νὰ τὴν ἐκτιμᾷ, ν' ἀκούῃ μετὰ προσοχὴν τὶς γνώμες της—ἀλήθειαν, πού τὰ ἤξερε τόσα πράγματα;

Ἦταν φορές πού κάνοντας βόλτες στὸ προαύλιον τοῦ Πανεπιστημίου, συζητοῦσαν κάποιο νομικὸ θέμα. Αὐτὴ τοῦ ἀνέπτυσσε τὰ τρωτὰ τοῦ Ἑνοχικοῦ Δικαίου μέσα στὴν σημερινὴν διαμόρφωσιν τῆς κοινωνίας, καὶ αὐτὸς τὴν ἀκούγε μετὰ σεβασμοῦ. Τὰ χεῖλάκια της ἀνάφεραν Βυζαντινοὺς νομοδιδασκάλους, γύριζαν σ' ἄλλα θέματα, ἔπαιρναν τὶς «Νεαρές» τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τὴν «Ἐξάβιβλο» τοῦ Ἀρμενοπούλου, γιὰ νὰ καταλήξουν στὶς ἀντιλήψεις τῶν Εὐρωπαίων νομομαθῶν.

Τὴν ἀκούγε καὶ τὴν καμάρωνε. Ἐβλεπε ἕναν ἄνθρωπον συγκροτημένον, ἕναν ἄνθρωπον μετὰ σαφεῖς ἀντιλήψεις καὶ κατευθύνσεις, κάτι πού τοῦ ἔκανε ἐντύπωσιν.

Ξαφνικὰ, κατάλαβε μέσα του πὼς τὸ «ἐνδιαφέρον» τοῦ ἄλλαξε. Δὲν ἦταν ἡ φίλη, ἡ συμφοιτήτρια, δὲν ἦταν ὁ ἐκλεκτὸς ἄνθρωπος πού τὸν τραβοῦσε. Ἦταν ἡ «γυναίκα», ἡ γυναίκα μετὰ ὅλη τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἡ γυναίκα μετὰ τὴν θηλυκότητά

της καὶ τὴν γοητεῖαν τοῦ φύλου. Ὅχι! Δὲν ἦταν ἀπὸ συνήθειαν, ἀπὸ τὸν καθημερινὸν συγχρωτισμό. Ἦταν κάτι βαθύτερον, μεγαλύτερον, σοβαρώτερον.

— — —

Ὅταν τὸ κατάλαβε αὐτὸ, θύμωσε μετὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ!

Μὰ γιατί — σκέφτηκε — γιατί μίαν τόσο στενὴν, τόσο καλὴν φιλίαν νὰ γίνῃ ἔρωτας, νὰ γίνῃ πάθος καὶ πόθος μαζί;

Καὶ γιὰ ν' ἀντιδράσῃ στὰ προσωπικά του αἰσθήματα, ἔφθασε στὸ συμπέρασμα πὼς αὐτὴ δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ τίποτα. Ὅχι μόνον γιατί, βέβαιον, θὰ τῆς κακοφαινόταν, ὅχι μόνον γιατί δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀνταποκριθῇ σὲ τέτοιο αἶσθημα, ἀλλὰ καὶ γιατί τὴν σεβόταν, τὴν θεωροῦσε ἀνώτερον ἄνθρωπον, πού δὲν μπορούσαν νὰ τὸν ἐνδιαφέρουν οἱ μικρότητες τῆς ζωῆς.

Εἶδε στὸ βλέμμα της νὰ λάμπῃ κάποιος πόθος.

Στην αρχή δὲν τῆς εἶπε τίποτα. Ὡστόσο ὁ τρόπος του, ἡ συμπεριφορά του, ἡ κουθέντα κι' ἡ περιποίηση τὸν ἄλλαξαν. Δὲν τῆς μιλοῦσε πιά σὰν φίλος, σὰν συμφοιτητής. Μιλοῦσε σὰν ἐραστής, σὰν ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ γέλιο του, κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς του καὶ τὸ βλέμμα του.

Καὶ τότε εἶδε καθαρά, χωρὶς λάθος, νὰ τὸν κυττάξῃ κι' αὐτὴ «ἀλλοιωτικά», νὰ τοῦ μιλά διαφορετικά. Εἶδε στὸ βλέμμα τῆς νὰ λάμπῃ κάποιος πόθος ἀγάπης, κάποια ἐπιθυμία γιὰ ἔρωτα.

Μὰ ναί! Ναί! Χωρὶς ἄλλο ἦταν ἔτσι. Ἡ διαίσθησή του εἶχε σὰν ἄνδρας, δὲν τὸ ἀπατοῦσε καθόλου. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς, τὸ γέλιο τῆς, τὸ περπάτημά τῆς, ὅλα τῆς, ἦταν διαφορετικά, «ἀλλοιωτικά».

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Οἱ ἀποφάσεις του γκρεμίστηκαν σὰν χάρτινος πύργος καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότης πού ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του χάθηκε γιὰ μιὰς.

Ἔτσι φέρθηκε «ἀλλοιωτικά» κι' αὐτός. Σὲ μιὰ στιγμή τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, τῆς τὸ φίλησε, τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά!... Δὲν τοῦφερε καμμιὰ ἀντίσταση, ὅπως δὲν ἔφερε ὅταν αὐτὸς «μίλησε», ὅταν ἀνοίξε τὸ στόμα καὶ φανέρωσε ὅλα τὰ αἰσθήματα πού πλημμύριζαν τὴν ψυχὴ του.

Ἐκείνη τὰ δέχτηκε ὅλα. Καὶ τὰ χάδια του καὶ τὰ φιλήματα του. Κι' ὅταν αὐτὸς τῆς πρότεινε νὰ κάνουν τὸν πρῶτο ἐρωτικό τους περίπατο, ἐκεῖ, πὶὸ ἔξω ἀπ' τὴ Νέα Φιλαδέλφεια, δέχθηκε μὲ χαρὰ κι' ἦρθε πρόθυμα.

Τὶς ἐπόμενες ἡμέρες μιὰ βαθεῖα συγκίνηση τὸν ἐπνίγε. Ὡστε ἦταν ἀλήθεια;... Ὁ ἐξαιρετικός, ὁ ἐκλεκτός ἄνθρωπος, «Αὐτὴ», τὸ κορίτσι μὲ τὶς ραφιναρισμένες σκέψεις καὶ συγκροτημένο ἔσωτερικὸ κόσμο, συμεριζόταν τὰ αἰσθήματά του;... Μὰ καλὰ τὸ ὑπέθεσε αὐτὸς πὼς ἔλεγε νὰ κάνει μὲ μιὰ φύση διαφορετική, λεπτή, εὐαίσθητη! Σωστὰ τὸ κατὰλαβε! Τὸ νὰ σ' ἀγαπᾷ μιὰ γυναίκα, εἶναι νίκη. Ἀλλὰ τὸ νὰ σ' ἀγαπᾷ μιὰ ἐκλεκτὴ γυναίκα, εἶναι διπλὴ νίκη.

Ζαλισμένος λοιπὸν ἀπὸ τὴν διπλὴ αὐτὴ νίκη, εὐτυχισμένος, μὲ τὴν ψυχὴ του πλημμυρισμένη μόνον ἀπ' αὐτὴ καὶ τίποτ' ἄλλο ἔξω ἀπ' αὐτὴ, ἀποζήτησε μιὰ φωλίτσα. Καὶ πραγματικά, βρῆκε μιὰ φωλίτσα γιὰ τὸν ἔρωτά του: «Ἐνα φτωχικὸ δωματῆκι πού θὰ μπορούσαν νὰ μιλοῦν ἐλεύθερα, πού θὰ μπορούσαν ν' ἀγκαλιασθοῦν, νὰ φιληθοῦν, «νὰ τὰ ποῦν».

Τῆς τὸ εἶπε. Καὶ τῆς πρόσθεσε πὼς τὸ δωμάτιο αὐτό, πού ἦταν κάποιου φίλου του, δὲν θὰ χρῆσιμει ποτέ, μὰ ποτέ, γιὰ τίς χρήσεις πού ἔχουν τέτοιοι κλειστοὶ χώροι γιὰ ἐρωτικά ζευγάρια, ἀλλὰ μόνον γιὰ τὴν ψυχικὴ του προτέγγιση.

Κι' ὅταν βρεθῆκανε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ δωματῆκι, ὅταν κλείσανε τὴν πορτὰ πίσω τους κι' ἀνάψανε τὸ φῶς — ἦταν χειμωνιάτικο βραδάκι — ἐκείνος δὲν φέρθηκε ὅπως φερόταν πάντα Δὲν ἀρπάξε, τρελλὸς ἀπὸ πόθο, στὴν ἀγκαλιά του τὴν γυναίκα. Τὴν ἔβαλε καὶ κάθισε σ' ἕνα φωτέγι, ὕστερα πῆρε ἕνα χαμηλὸ κάθισμα, ἕνα «ἐσκαμπὲν» καὶ κάθισε

στὰ πόδια τῆς.

Ἔτσι, σ' αὐτὴ τὴν θέση, σὰν ρωμαντικός ἐραστής τοῦ περασμένου αἰῶνα, τῆς ψιθύρισε, κυττώντας τὴν στὰ μάτια:

— Ἀκουσέ με, γλυκεριά μου. Τίποτ' ἄλλο δὲν θέλω ἀπὸ σένα, τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ, τίποτ' ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ, παρὰ μόνον ἕνα: Εἰλικρίνεια! Τ' ἀκούεις;... Θέλω ἀπόλυτη, κατηγορηματικὴ, ἀληθινὴ, σωστὴ εἰλικρίνεια καὶ τίποτ' ἄλλο...

Αὐτὴ τὸν ἀκούγε μὲ προσοχή, τὸν κύτταξε μέσα στὰ μάτια. Κι' ὕστερα τὸν ρώτησε:

— Στ' ἀλήθεια, θέλεις τὴν εἰλικρίνεια;

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!...

Ἐνα μικρὸ χαμόγελο ἀνθίσε στὰ χεῖλιά τῆς.

— Σ' ὅλα τὰ ζητήματα;

— Σ' ὅλα! Καὶ στὰ δικά μου καὶ

στὰ δικά σου!... Ὁ ἀνοίξουμε τίς καρδιές μας, θὰ φανερῶσουμε τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μας, τὸ βάθος τῆς σκέψης μας... Ὁ θὰ γίνωμε ἕνα... Καὶ σ' αὐτά, μόνον ἕνα θὰ μᾶς βοηθήσῃ, γλυκεριά μου: Ἡ εἰλικρίνεια.

Δὲν ἔχω ἀντίρρηση, τὸν διέκοψε αὐτὴ. Ἀλλὰ δὲν βρίσκεις ὅτι ἡ εἰλικρίνεια δὲν ταιριάζει στὸν αἰῶνα μας; Δὲν παραδέχεσαι ὅτι σήμερα, στὴν σημερινὴ κοινωνία, στοὺς σημερινούς ἄνθρώπους, ἡ εἰλικρίνεια βλάπτει;

Ἐκείνος ὁμως εἶχε τὴν ἀντίρρηση: — Δὲν εἴμαστε σὰν μερικοὶ ἄνθρωποι, οὔτε ἀνῆλουμε στὴν σημερινὴ κοινωνία. Εἴμαστε δύο φύσεις «ἐκλεκτές» πού ἔχουμε τὸ δικαίωμα ν' ἀρθοῦμε πάνω ἀπὸ τίς μικρότητες τῆς ζωῆς...

Κι' ἔτσι ἀποφασίσθηκε ἡ εἰλικρίνεια.

Πέρασε λίγος καιρὸς. Τὸ αἶσθημά του μεγάλωνε, ἡ ἀγάπη τοῦ κυρίεψε καὶ τὰ τελευταῖα κύτταρα. Δὲν ζοῦσε παρὰ γι' αὐτὴν, δὲν σκεπτόταν παρὰ μόνον αὐτὴν.

— Μ' ἀγαπᾷς; τὴν ρωτοῦσε.

— Σ' ἀγαπῶ...

— Μιλὰς μὲ εἰλικρίνεια;...

— Ναί...

Κι' αὐτὸ ἦταν πού τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο, αὐτὸ τοῦ γέμιζε τὴν ψυχὴ μὲ τὰ καλλίτερα αἰσθήματα. Ἐκείνη τοῦ μιλοῦσε μὲ εἰλικρίνεια.

Μόνον πού τώρα δὲν ἦταν πιά χωρὶς ἀξιώσεις. Τὴν ἤθελε κοντά του. Τὰ χάδια του ἔγιναν πὶὸ ζωηρά, ἡ ἐπιθυμία του μεγαλύνατο. Καθὼς τὴν ἐσφίγγε φευγάλα, ἔτσι γιὰ λίγες στιγμὲς στὴν ἀγκαλιά του, ἐνοιώθε τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν ἔχῃ δική του, ἀπόλυτα δική του.

Δὲν ἦταν μόνον τὸ ὕλικό μέρος — πού ἴσως ἦταν τὸ τελευταῖο. Ἦταν τὸ ψυχικὸ. Γιατί πάντα σ' αὐτὸ αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς γράψῃ, νὰ τῆς πῇ πολλὰ λόγια:

— Μ' ἐνοχλοῦν οἱ παρέες σου, τῆς εἶπε, τὸ περιβάλλον σου, οἱ γνωστοί σου... Μ' ἐνοχλεῖ τὸ κάθε τι, πού δὲν εἶμαι ἐγώ... Μ' ἐνώνει ἡ ἄλλη ζωὴ πού κάνει μακριὰ ἀπὸ μένα, ὅταν χωρίζουμε. Ὅλα μὲ πειράζουν, ὅλα μὲ μελαγχολοῦν, ὅλα μὲ κάνουν νὰ ζηλεύω...

Ἐκείνη τὸν ἀκούγε χωρὶς νὰ λέῃ τίποτα. Κι' αὐτὸς πρόσθετε:

— Θέλω νὰ εἶμαι τὸ πᾶν γιὰ σένα. Δὲν θέλω τὴν εὐνοιά σου. Δὲν θέλω

τὴν συμπάθεια. Θέλω τὸν ἔρωτα, ὅλο τὸν ἔρωτα, χωρὶς τίποτ' ἄλλο. Κανέναν περιορισμὸ δὲν ἀνέχομαι, κανένα χαλινὸ. Θέλω νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμιὰ ἄλλη σκέψις μέσα σου, κανένα ἄλλο ἐνδιαφέρον. Σοῦ προσφέρω τὴν ζωὴ μου, τὸ εἶναί μου, τὸν ἑαυτό μου ὁλόκληρο, τοὺς πόθους μου καὶ τὰ ὄνειρά μου, τὰ πάντα, ἀλλὰ ζητῶ κι' ἐγὼ τὰ πάντα. Σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷς ὅσο σ' ἀγαπῶ...

Αὐτὴ τῆς εἶπε πάλι ἀπόψε πού βρέθηκαν μαζί. Αὐτὰ τῆς τόνισε, αὐτὰ ἐπανέλαβε, αὐτὰ ζήτησε. Καὶ πρόσθεσε:

— Ἡ ὅλα ἡ τίποτα! Ἄν δὲν τὰ ἔχω ὅλα, προτιμῶ νὰ σὲ χάσω, νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ... Ἄν δὲν μοῦ χαρίσῃς τὸ εἶναί σου ὁλόκληρο, χωρὶς ἐπιφύλαξη, χωρὶς δισταγμὸ, δὲν ἔχω θέσιν δίπλα σου...

Αὐτὴ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Μὰ γιατί;

— Γιατί σ' ἀγαπῶ...

Ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὴ κι' ὕστερα τοῦ ψιθύρισε:

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ξεχνᾷς τὴν εἰλικρίνεια...

— Ποτέ!...

— Θὲς νὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ εἰλικρίνεια;

— Περισότερο κι' ἀπ' τὴ ζωὴ μου.

— Λοιπὸν, ἀκουσε...

Ἡ φωνὴ τῆς εἶχε πάρει τώρα μιὰ σκληράδα. Ὡστόσο αὐτὸς τὴν ἀκούγε:

— Στὴ ζωὴ μου, εἶπε, πρὶν σὲ γνωρίσω, ὤπηρε ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος. Δὲν ἀγαπῶμασταν. Ἦταν φίλος, σύντροφος, καλὴ καρδιά. Μεταξὺ μας εἶχαμε συμφωνήσει νὰ τὰ λέμε ὅλα. Καὶ φυσικὰ τώρα πού σὲ γνώρισα καὶ προχώρησα μαζί σου, τοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Κι' ἐπειδὴ εἶμαι ἄνθρωπος εἰλικρινὴς πού δὲν μπορῶ νὰ ἔχω δύο αἰσθήματα, ἀπεφάσισα νὰ μείνω μόνον κοντά σου... Τοῦ τὸ εἶπα, μὰ πρὶν τοῦ τὸ πῶ, μοῦ εἶπε: «Εἶσαι ἐλεύθερη νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις. Ἔχεις ἀπόλυτη ἐλευθερία χωρὶς περιορισμὸ, χωρὶς δεσμούς. Σκέψου καὶ κρίνε»...

— Λοιπὸν;...

— Λοιπὸν, σοῦ μιλῶ μὲ τὴν πὶὸ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, ὅταν ἀποφάσισα νὰ φύγω ἀπὸ κοντά του καὶ νάρθω κοντά σου, δὲν μπόρεσα. Ναί! Ναί! Δὲν μπόρεσα!... Ἀπὸ τὴ μιὰ πάντα ἦσουν ἐσὺ πού μοῦ ἔβαζες περιορισμούς, φραγμούς, ὅρους, δεσμούς. Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ αὐτὸς πού μοῦ εἶπε: «Εἶσαι ἐλεύθερη»! Θέλεις τὴν ἀλήθεια;... Νίκησε αὐτός!...

Ἦταν ἡ σειρά του τώρα νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι. Ἐνοιώσε κάποιαν ἀνατριχίλα, κάποιον σφίξιμο στὴν καρδιά, ἔκανε μερικὰ βήματα μαζί τῆς κι' ὕστερα ἔφυγε σὰν τρελλός.

Πόσο μετανόησε τώρα γιὰ τὴν καταραμένη αὐτὴ «εἰλικρίνεια» πού ζήτησε! Γιατί, οὔτε αὐτὸς ἦταν ἀπ' τοὺς ἐκλεκτοὺς ἄνθρώπους πού δὲν τοὺς πειράζει καμμιὰ ἀλήθεια, οὔτε ἐκείνη «ἐξαιρετικὴ φύσις» πού νὰ ξέρῃ ποῖα ἀλήθεια χρειάζεται καὶ ποῖα εἶναι περιττή.

Αὐτός, ἦταν ἕνας ταπεινὸς καὶ φτωχὸς ἐρωτευμένος, κι' αὐτὴ, μιὰ γυναίκα! Τίποτ' ἄλλο!...

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν αἰνιγμα τοῦ δικαστηρίου

Ἡ δέση

ΓΟΥ Κ. Α. ΨΑΘΑ

ΕΜΠΗΚΕ ἡ κυρία μὲ τὸ παιδάκι στὸ τράμ. Οἱ κύριοι ἦταν στρωμένον μακαρίως στὶς θέσεις τῶν καὶ ὡς νὰ ἦσαν ἀνέμενοι, κανένα χαλινὸ. Θέλω νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμιὰ ἄλλη σκέψις μέσα σου, κανένα ἄλλο ἐνδιαφέρον. Σοῦ προσφέρω τὴν ζωὴ μου, τὸ εἶναί μου, τὸν ἑαυτό μου ὁλόκληρο, τοὺς πόθους μου καὶ τὰ ὄνειρά μου, τὰ πάντα, ἀλλὰ ζητῶ κι' ἐγὼ τὰ πάντα. Σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷς ὅσο σ' ἀγαπῶ...

Ἡ κυρία δὲν ἐπεβουλεύετο τὴν εὐτυχίαν οὐδενός. Συνηθισμένη ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν εὐγένειαν, ἐστάθηκε ἐκεῖ, στὸ πόδι, ἀνάμεσα στοὺς καθιστοὺς ἱππότες. Φαίνεται, ὁμως, πὼς κάποτε, ὅταν συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ μικροῦ, εὐρίσκειτο κανένας χριστιανὸς καὶ ἔκανε τὴν θυσίαν νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του. Αὐτὴ τὴν φορά, ὁστόσο, συνέβη νὰ βρεθῇ μετὰ ἐξ ἀνθρώπων ἐκτάκτως χουζουρλήδων, ἔτσι πού οὔτε αὐτὸς ὁ ἕνας, ὁ πόσον σπάνιος εἰς τὸ ἑλληνικὸν τράμ, δὲν ἔτυχε νὰ βρεθῇ.

Μέχρις ἐνὸς σημείου ὅλα ἐπῆγαν καλὰ. Καὶ τίποτε δὲν ἐσκίαζε τὴν εὐτυχίαν τῶν καθισμένων ἱπποτῶν. Αἰφνίς ὁμως τὸ μικρὸ — ἀναιδέστατα ἀθῶον — ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν:

— Μαμάκα!...
— Τ' εἶναι, παιδί μου;
— Δὲν θὰ σηκωθῇ κανένας κύριος νὰ καθήσουμε;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ, τόσο ἀναιδῶς καὶ ὑψηλοφάνως διατυπωθεῖσα εἰς ἐπὶ πᾶσι ὅλων τῶν ἐπιβατῶν τοῦ τράμ, ἐπροκάλεσε σιωπηλὴν ἀγανάκτησιν. Μερικοὶ ἔκαναν πὼς δὲν ἤκουσαν. Ἄλλοι ἐθύθισαν ἀκόμα περισσότερο τὰ ρύγχη μέσα εἰς τὰς περιγραφὰς τῶν ρωσοφιλανδρικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἄλλοι ἀντίκρουσαν καταπληκτικὰ θεάματα ἔξω ἀπὸ τὸ τράμ καὶ τὰ ἐκυτοῦσαν καταγοητευμένοι. Ἄλλοι ἐπῆραν στάση Ἀρχιμήδους, ἐσήκωσαν τὰ βλέμματα ψηλὰ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ εὕρουν τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου. Καὶ οἱ ὑπόλοιποι — κυριώτερον αὐτοὶ — ἐστραβοκυττάσαν τὸ μικρὸ καὶ ὕστερα ἐστρώθηκαν ἀναπαυτικώτερα στὶς θέσεις τῶν. Πάντως ἡ ἀτμόσφαιρα ἐγένετο ἔχθραν καὶ μίσος κατὰ τοῦ μικροῦ, πρῶγμα πού ἔκανε τὴν κυρίαν νὰ κοκκινίσῃ:

— Σιωπή!
— Καλὲ μαμάκα!...
— Σοῦ! Δὲν ντρέπεσαι!...
Ἀλλὰ ὁ μικρὸς — ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

— Καλὲ μαμάκα, ἐσεῖς δὲν εἶπατε ὅτι οἱ κύριοι πού δὲν σηκώνονται εἶναι γαϊδούλια;

Ἡ κυρία ἐγίνε κίτρινη. Ἀλλὰ κίτρινοι ἔγιναν καὶ οἱ καθιστοὶ ἱππότες, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν μπόρεσε πλέον νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀπογόν στάση πού κρατοῦσε ἔως ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἐρριεῖ ἕνα ἄγριον βλέμμα στὸ παιδί, ἐκύτταξε τὴν κυρία κατὰ πρόσωπον, καὶ τῆς εἶπε:

— Ὅριστε, κυρία μου...
— Παρακαλῶ...
— Παρακαλῶ ἐγώ! Ἐνας γαϊδάρρος ἔχει τὴν τιμὴν νὰ σὰς προσφέρῃ τὴ θέσιν του.

Ἡ κυρία εὐρέθηκε σὲ δυσχερεστάτη θέσιν. Ἐὰν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνοίγε ἡ γῆ καὶ τὴν κατέπινε, θὰ ἐδοκίμαζε πολὺ λιγώτερον στενοχώρια. Ἀλλὰ τὸ μικρὸ ἀφελέστατα, πανηγυρίζον γιὰ τὴν κενωθεῖσαν θέσιν, ἐπροχώρησε, ἐστρώθηκε στὸ καθίσμα καὶ ἐκάλεσε τὴν μητέρα του:

— Ἐλᾶτε, μαμάκα!
— Σήκω ἀπὸ κεῖ!
— Ἐλᾶτε, καλὲ μαμάκα! Νά, τὼς...

Ἡ κυρία δὲν ἐπῆλθε. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

— Καλὲ μαμάκα, ἐσεῖς δὲν εἶπατε ὅτι οἱ κύριοι πού δὲν σηκώνονται εἶναι γαϊδούλια;

Ἡ κυρία δὲν ἐπῆλθε. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

— Καλὲ μαμάκα, ἐσεῖς δὲν εἶπατε ὅτι οἱ κύριοι πού δὲν σηκώνονται εἶναι γαϊδούλια;

Ἡ κυρία δὲν ἐπῆλθε. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

— Καλὲ μαμάκα, ἐσεῖς δὲν εἶπατε ὅτι οἱ κύριοι πού δὲν σηκώνονται εἶναι γαϊδούλια;

Ἡ κυρία δὲν ἐπῆλθε. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

— Καλὲ μαμάκα, ἐσεῖς δὲν εἶπατε ὅτι οἱ κύριοι πού δὲν σηκώνονται εἶναι γαϊδούλια;

Ἡ κυρία δὲν ἐπῆλθε. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

— Καλὲ μαμάκα, ἐσεῖς δὲν εἶπατε ὅτι οἱ κύριοι πού δὲν σηκώνονται εἶναι γαϊδούλια;

Ἡ κυρία δὲν ἐπῆλθε. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

— Καλὲ μαμάκα, ἐσεῖς δὲν εἶπατε ὅτι οἱ κύριοι πού δὲν σηκώνονται εἶναι γαϊδούλια;

Ἡ κυρία δὲν ἐπῆλθε. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

— Καλὲ μαμάκα, ἐσεῖς δὲν εἶπατε ὅτι οἱ κύριοι πού δὲν σηκώνονται εἶναι γαϊδούλια;

Ἡ κυρία δὲν ἐπῆλθε. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

— Καλὲ μαμάκα, ἐσεῖς δὲν εἶπατε ὅτι οἱ κύριοι πού δὲν σηκώνονται εἶναι γαϊδούλια;

Ἡ κυρία δὲν ἐπῆλθε. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Ἡ θέσις τῆς κυρίας ἦταν δυσχερεστάτη. Ἐπῆλθε ὁ μικρὸς, ὁ ἀναιδὴς ἀφέλεια τῶν τρυφερῶν ψυχῶν — ἐπέμεινε:

Πού γύρισε από τόν 'αήλο κόσμο

Από τὰ προηγούμενα

Κυνηγημένος από τη θύλα του εύρω-
παχίου μακελιού του 1914, ο Γιάγκος
Φρέδης, που έμενε έως την εποχή εκεί-
νη, στη Γαλλία, ξαναγυρίζει στην πατρί-
δα του, την Χαλκίδα. 'Απέναντι στο
πατρικό του σπίτι κάθεται η πανέμορφη
Λούλα, το λουλούδι του Εύριπου, όπως
πήν λένε, για την ομορφιά της, στην
Χαλκίδα. Με την Λούλα ο Γιάγκος ε-
γνωριζόταν από παιδί. Στο διάστημα
δύο που έμενε στην Εύρωπη, η μητέρα
του, έπειδή υπέφερε από τὰ μά-
τια της, παρακαλούσε τη Λούλα και
της έγραφε τὰ γράμματα, για τὸ γιό
της. 'Αλλ' η Λούλα υποφέρει. 'Ο πατέ-
ρας της, ένας ευκατάστατος εργοστασι-
άρχης της Χαλκίδας, θέλει να την παν-
τρέψι με ένα τραπεζιτικό υπάλληλο,
τὸν 'Αγγελον Σ... Μόλις όμως η φίλη
της Λούλας, η Μιμή πληροφορείται τὸ
συναικείο αυτό, κατορθώνει μ' ένα δια-
βολικό τέχνασμα, συκοφαντώντας την
Λούλα, να κάνει τὸν νεαρόν τραπεζιτι-
κό να την ερωτευθῇ τρελά. 'Η Λούλα ἐξ
αλλού, αποκρούει τὸν γάμον της με τὸν
'Αγγελον, γιατί την τρομάζει η σκέψη,
ὅτι πρόκειται να κάνει σύντροφο τῆς ζω-
ῆς της ένα ἄνθρωπον, πὸν δὲν γνωρίζει
παρά ἐξ ὄψεως και ἐπειδὴ εἶναι δεκάδι-
α ὅτι εἶναι γάμος συμφέροντος κι' ὁ 'Αγ-
γελος την θέλει μόνο για τὴν ποίκα της.
'Εν τῷ μεταξύ η Λούλα, μαθαίνοντας
ὅτι ὁ 'Αγγελος πρόκειται να πάει στο
σπίτι ἑνα ἀπάνευθα για να τελειώσει τὸ
συναικείο, σὺναι κρυφὰ και πηγαίνει
με ἑνα κλειστὸ ἄρμα στο σπίτι τῆς θείας
της, παρακαλώντας μ' ἑνα γοαματάκι,
πὸν ἁοῖνει σὲν καυαρία τῆς, για τὴ
μαυὰ τῆς να φροντίσει να τὴν δικαιολο-
γήσει, στὸν πατέρα της.

4ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η 'Ηταν ἔξη περασμένες, όταν ὁ
πατέρας τῆς Λούλας ἐγύρισε
ἀπὸ τῆς φάμπρικας στο σπίτι. 'Η
γυναίκα του, πὸν μόλις ἐκείνη
τῇ στιγμῇ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν καμαριέρα
τὸ σημείωμα τῆς Λούλας, δὲν ἤξερε
πὼς να δικαιολογήσει τὴν ἀπουσία
τῆς κόρης των. Καταταραγμένη και
μονολογώντας, ἐπριγυρίζει σὲς κά-
μαρες. Σὲ λίγο ἀκούστηκε να χτυ-
πᾷ ἡ ἐξώπορτα. Τὸ παλιό, σιδερένιο
ρόμπρο της, ὅταν χτυποῦσε, ἔκανε
μεγάλο θόρυβο.

'Η καμαριέρα ἔτρεξε στο κεφαλό-
σκαλο και ἔσυρε τὸ σύρμα, με τὸ ὁ-
ποῖο ἀνοίγει ἡ ἐξώπορτα.

—'Ο κύριος Στέφανος εἶναι ἐδῶ;
ρώτησε ἕνας λουστράκος, ἀπὸ κάτω.
Και ὁ μικρὸς πὸν ἐζητοῦσε τὸν πα-
τέρα τῆς Λούλας, ἔδωσε σὲν καμα-
ριέρα ἑνα γράμμα.

—Θὰ περιμένεις ἀπάντησι; τὸν ρώ-
τησε ἐκείνη.

—'Οχι, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς
κι' ἔφυγε.

'Η μητέρα τῆς Λούλας, πὸν ἀκου-
σε πὼς ἕνας λουστράκος ἔφερε για
τὸν ἄνδρα τῆς ἑνα γράμμα, ἀνησύ-
χησε, γιατί σὲ μὴ στιγμῇ ἐνόμισε
ὅτι ἡ Λούλα, παίρνοντας μὴ τολμη-
ρὴ ἀπόφασι, τὴν ἔκανε γνωστὴ στὸν
πατέρα της. Κι' ἔτρεξε σὲν τραπε-
ζαρία, ὅπου ἦταν ὁ ἄνδρας της. Τὸ
λιγόλογο γράμμα ὁμως ἦταν ἀπὸ
τὸν 'Αγγελον. 'Ο νεαρὸς τραπεζιτι-
κὸς υπάλληλος, βέβαιος πὴ πὼς ἡ
Λούλα ἦταν ἄρρωστη, (ἐν τῷ μετα-
ξὺ μάλιστα ἡ Μιμή τοῦ εἶχε πῇ ὅτι
οἱ γιατροί, πὸν ἐκούρασαν τὴ Λού-
λα, εἶπαν στοὺς γονεῖς της ὅτι ἂν
παντρευόταν κι' ἔκανε παιδιὰ, θὰ
πέθαινε), βέβαιος λοιπὸν για τὴν
ἀρρώστιά της κι' ἀποφασισμένος
να πάρη τὴ Μιμή, ἔγραψε στὸν πα-
τέρα τῆς Λούλας:

Κύριε Στέφανε,
Λυπούμαι πολὺ, ἀλλὰ διὰ λόγους πὸν
θὰ σὰς ἐξηγήσω εἰς πρώτην συνάντησίν
μας, δὲν θὰ μπορέσω να ἔλθω εἰς τὸ ὀρι-
σθὲν διὰ σήμερον τὸ ἀπόγευμα ραντεβού.
Μεθ' ὑπολήψεως
'Αγγελος Σ...

'Ο πατέρας τῆς Λούλας, τετραπέ-
ρατος ἐπιχειρηματίας, ὅπως ἦταν,
ἐμάντευσε ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ κατὰ
ἐκρῦβε. Καὶ στενοχωρήθηκε, γιατί ἡ
ἐπιθυμία του ἦταν νὰ κάνει γαμπρὸ
τὸν τραπεζιτικό 'Αγγελον. Δὲν ἔ-
δειξε μολαταῦτα τὴ στενοχώρια του
στὴ γυναίκα του, πὸν ἀνθρωπιόταν
κι' ἐκείνη, ποῖοι ἦταν οἱ λόγοι, τοὺς
ὁποῖους ὁ νεαρὸς τραπεζιτικὸς θὰ ἐ-
ξηγοῦσε στὸν ἄνδρα της. 'Αλλ' ὁ θυ-
μὸς τοῦ πατέρα τῆς Λούλας ἐξέσπα-
σε ἄγριος, μόλις ἔμαθε ὅτι ἡ κόρη
του ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι. 'Αμέσως κα-
τάλαβε ὅτι ἡ Λούλα ἐπῆλθε και
για ν' ἀποφύγῃ τὴ συνάντησίν της με
τὸν 'Αγγελον, ἐπῆγε στο σπίτι τῆς
θείας της. Τοῦ κάκου ἡ μητέρα τῆς
Λούλας ἐπάσχιζε να τὸν πεισθῇ, πὼς
ὅταν ἦλθε ὁ μικρὸς ἀπὸ τῆς φάμπρι-
κας κι' ἔφερε τὸ σημείωμα του, με τὸ
ὁποῖο ὁ Στέφανος εἰδοποιοῦσε τὴ
γυναίκα του ὅτι τὸ ἀπόγευμα ἐκείνο
θὰ ἐπῆλθαινε ὁ 'Αγγελος στο σπίτι
των, ἡ Λούλα εἶχε φύγει.

—Λὲς ψέμματα και σὺ, για να τὴν
κρύψης, ἐφώναζε ὁ πατέρας τῆς
Λούλας ἐξῶ φρενῶν. Σὺ τὴν ἔκανες
ἐτσι! 'Εξ αἰτίας σου παρακοῦει τὸν
πατέρα της... Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅ-
τι εἶναι ἐρωτευμένη με ἄλλον και
γι' αὐτὸ δὲν θέλει τὸν ἄνδρα πὸν
τῆς ἐδιόλεξε ἐγώ!... Μητέρα και
κόρη εἰσθε συνεννοημένες λοιπὸν;

ΜΙΑ ἈΛΗΘΙΝὴ
ἱστορία
ΠΟΥ ΜΟΙᾶΖΕΙ Σ' ἌΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ὑπὸ
ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Τώρα θὰ ἴδῃτε τί θὰ γίνῃ...

'Η μητέρα τῆς Λούλας, πὸν ἤξερε
τὸν θυμὸ τοῦ ἁνδρός της, δὲν ἐτόλ-
μησε να πῇ λέξη πιά. Τὰ τελευταῖα
λόγια του τὴν ἀνησυχούσαν πολὺ.
'Ο,τι ἔλεγε ἐκείνος, τὸ ἐπραγματο-
ποιοῦσε...

—Και να μοῦ τὸ θυμᾶσαι, ἐφώνα-
ζε ὁ Στέφανος, πὼς ὁ νέος, για να
μὴν ἔλθῃ ἀπὸψε, θὰ τῶμαθε ὅτι ἡ
κόρη σου δὲν τὸν θέλει!... Φαντάσου,
τί ρεζίλικι, ἂν ἐρχόταν και δὲν ἦταν
ἐδῶ αὐτῇ!... 'Α, μὰ φθάνει πιά!
Δὲν θὰ με κυβερνᾶτε σεῖς, ὄχι...
Στείλε ἀμέσως να τὴν φέρουν ἐδῶ...
—Θὰ ἔλθῃ, ἐμυρμούρισε φοβισμέ-
νη ἡ κ. 'Ελπινίκη.

—'Ακουσες τί εἶπα; Στείλε ἀμέ-
σως να μοῦ τὴν φέρουν ἐδῶ. Τὴν ἀ-
πόφασή μου γι' αὐτὴν τὴν ἐπῆρξα ἀ-
πὸ προχθές, πὸν ἔπρεπε στὸ κρεββάτι
και μοῦκανε τὴν ἄρρωστη, μόλις τῆς
εἶπα για τὸ συναικείο. 'Ηλθε ἡ
στιγμὴ λοιπὸν να τὴν πραγματοποιη-
ῶ. Καὶ θὰ ἴδοῦμε ποῖος θὰ βγῇ
μετανοιωμένος...

—Στέφανε, ἐτόλμησε να τὸν διακό-
ψῃ ἡ γυναίκα του.

—Δὲν δέχομαι καμμιά συζήτηση.
Εἶναι φανερό ὅτι τὸ συναικείο ἐχά-
λασε ἐξ αἰτίας της. Καὶ μὴ φαντά-
ζεσαι ὅτι θὰ πάω ἐγὼ να ρίξω τὰ
μοῦτρα μου στὸν κύριον αὐτόν, ἀλλ'
οὔτε και θὰ τῆς ἐπιτρέψω να κάνει
ὅ,τι θέλει τοῦ λόγου της. 'Η εἶμαι
πατέρας και θὰ τῆς δώσω τὸν ἄνδρα
πὸν θέλω ἐγὼ ἡ δὲν εἶμαι και τότε
μπορεῖ να μείνῃ ἐλεύθερη και να
πάῃ να γίνῃ μὴ γυναίκα τοῦ δρό-
μου!

—Στέφανε, εἶσαι σκληρὸς πολὺ
για τὴν κόρη σου, τὸν διέκοψε κατα-
ταραγμένη και χλωμή, κατὰχλωμη,
σὲν νεκρὴ ἡ γυναίκα του.

—Εἶμαι σκληρὸς, γιατί λέω τὴν ἀ-
λήθεια; 'Αν εἶναι σήμερα μὴ ἀρ-

χοντοπούλα, πὸν τὴ σέβεται και τὴν
ἐκτιμᾷ ὅλη ἡ Χαλκίδα, αὐτὸ τὸ χρω-
στάει σὲ μένα πὸν τὴν ἔχω με ὅλα τὰ
καλά της! Σκέψου τώρα, τί ντροπὴ
για μένα τὸν πατέρα της, ἂν μαθεῖ-
τῇ ὅτι τὸ συναικείο μ' ἑνα τόσο κα-
λὸ γαμπρὸ ἐχάλασε, γιατί ἡ δε-
σποινὴς Λούλα εἶναι ἐρωτευμένη με
ἄλλον... 'Α, ὄχι, ὄχι, φθάνει πιά!
Και για να προλάβω ἑνα τέτοιο ρε-
ζίλικι, θὰ κάνω ἐκείνο πὸν ἀπεφάσι-
σα. Καὶ δὲν θὰ δεχθῶ καμμιά συζή-
τησι. Τ' ἀκούεις;

Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ και κατὰ-
χλωμὴ ἡ μητέρα τῆς Λούλας εἶχε
βουθεῖ. 'Εν τῷ μεταξύ ὁ ἄνδρας
της, ἀπὸ ἐπρόστασι ὁ ἴδιος τὴν κα-
μαριέρα να πάρη γρήγορα ἑνα ἀμά-
ξι και να πάῃ να φέρῃ τὴ Λούλα ἀ-
πὸ τὸ σπίτι τῆς θείας της, ἐκλείσθη-
κε ἔπειτα σὲν κάμαρή του, ὅπου ἡ
κ. 'Ελπινίκη τὸν ἀκούσε να βηματί-
ζῃ ἀδιάκοπα, σὲν θηρίο, κλεισμένο
στο κλουβὶ του...

Τρία τέταρτα ἀργότερα ἐγύρισε
στο σπίτι ἡ πονεμένη Λούλα με τὴν
καμαριέρα. 'Ο πατέρας της, μόλις
ἀκούσε τὸ ἀμάξι να σταματᾷ μπρο-
στὰ σὲν πόρτα τους, ἔτρεξε κι' ἐ-
βῆκε σὲν τρελλὸς ἀπὸ τὴν κάμαρη,
ὅπου ἦταν κλεισμένος.

—Καλῶς ὠρίσατε, δεσποινίς, τῆς
ἐφώναζε ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο με ἐί-
ρωνεία, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔκρυ-
βε τὸ θυμὸ του. 'Ορίστε ἀπὸ δῶ... 'Ε-
χομε να ποῦμε κατὰ ἰδιαιτέρως!...

Καὶ με τὸ χέρι του, πὸν ἔτρεψε ἀ-
πὸ τὸ θυμὸ του, τῆς ἔδειχνε τὴν πόρ-
τα. 'Η γυναίκα του ἐστεκόταν παρὰ-
μερα στο ἀντρί, χωρίς να τολμᾷ να
πῇ οὔτε μὴ λέξη, να κάνει οὔτε μὴ
χειρονομία. 'Η Λούλα ἐξ αλλού χλω-
μὴ και με τὸ βλέμμα φοβισμένο, σὲν
να ἐμάντευε τὴν καταδίκη τοῦ σκλη-
ρόκαρδου πατέρα της, τὸν ἀκολού-
θησε σὲν κάμαρή του. 'Ο κ. Στέ-
φανος ἔκλεισε ἔπειτα τὴν πόρτα με
ὀρμή.

'Ενα τέταρτο σχεδὸν ἔμειναν πα-
τέρας και κόρη κλεισμένοι στο δω-
μάτιο. Στο διάστημα αὐτό, πὸν ἐ-
φάνηκε χρόνος σὲν μητέρα τῆς
Λούλας, πὸν πηγαίνοντο ἐξῶ ἀ-
πὸ τὴν κάμαρη και τρώμαζε περισ-
σότερο κάθε φορά, ὅσο ἀκούε τὴ
φωνὴ τοῦ ἁνδρός της να ὑψώνεται
πιο πολὺ, δὲν μιλοῦσε, παρὰ μόν-
ο ὁ πατέρας τῆς Λούλας. Καὶ ὅταν
ὁ κ. Στέφανος ἐβῆκε ἀπὸ τὸ δωμα-
τιο ἀνοίγοντας με θυμὸ τὴν πόρτα,
ἐφώναζε σὲν γυναίκα του:

—Πρόσεχε. Κανείς δὲν θὰ μπορέσῃ
να με κάνει ν' ἀλλάξω ἀπόφασιν. Δὲν
ἔχετε, σὺ και ἡ κόρη σου, παρὰ να
διαλέξετε: ἡ μαζί μου και θὰ κάνε-
τε αὐτὸ πὸν εἶπα ἡ φύγετε κι' οἱ δύο
ἀπὸ τὸ σπίτι, για να γίνῃ τὸ σκάν-
δαλο πὸν θέλετε και να γίνῃ για κα-
λά, μάλιστα...

'Η γυναίκα του τὸν κύτταξε σὲν
ἀποσβολωμένη, σὲν να μὴ καταλά-
βαινε τί τῆς ἔλεγε. 'Οσο για τὴν ἀ-
μοιρὴ τῆς Λούλας, μαζεμένη σὲ μὴ
γωνία τῆς κάμαρης, βουδῇ κι' ἀκί-
ωνη, με τὸ κεφάλι σκυφτὸ, με ἄλα-
μπα μάτια, πὸν λὲς κι' εἶχαν στερέ-
ψει τὰ δάκρυα τους, χλωμή, δὲν ἐ-
τολμοῦσε να ξεστομίσει οὔτε λέξη...

Και μόνο, ὅταν ὁ κ. Στέφανος κα-
τέβηκε σὲν τραπεζαρία, μόνο τότε
ἡ μητέρα τῆς Λούλας ἐπροχώρησε,
ἐκκλίνοντας σὲν κάμαρη πὸν ἡ-

ταν ἡ Λούλα.
—Τί σοῦ εἶπε; τὴ ρώτησε με μὴ
πνιγμένη φωνὴ ἡ κ. 'Ελπινίκη.
Χωρὶς να σηκώσῃ τὰ μάτια της,
για να κυττάξῃ τὴν μητέρα της, ἡ
Λούλα τῆς ἀποκρίθηκε:

—Φεύγω αὐριο μαζί του, για τὴν
'Αθήνα!...

—Για τὴν 'Αθήνα; ἀπόρησε ἡ κ. 'Ελ-
πινίκη.

—Ναί. Μητέρα, σὰς παρακαλῶ, ἂν
με ἀγαπᾶτε ἀκόμη, μὴ τοῦ φέρετε
καμμιά ἀντίρρηση. Εἶναι βέβαια
σκληρὸς ὁ χωρισμὸς αὐτός, ἀλλὰ θὰ
φύγῃ ἀπὸ τὴν καρδιά μου ὁ ἐφιάλ-
της, πὸν τὴν ταράζει μερόνυχτα τῶ-
ρα. Μοῦ φώναζε ἐδῶ πρὶν, ὅτι με νο-
μίζει αἰτία για τὴ διάλυσι τοῦ συ-
ναικείου. 'Εμαθε, εἶπε, ὁ κ. 'Αγγε-
λος, ὅτι δὲν θέλω να γίνῃ ἄνδρας
μου και γι' αὐτὸ ἀπέφυγε να ἔλθῃ
σήμερα πὸν τὸν ἐπεριμέναμε. Δὲν
μοῦ μένει τώρα, παρὰ να διαλέξω
μὴ ἀπὸ τίς δύο λύσεις, πὸν μοῦ πρό-
τείνει ὁ πατέρας: 'Η να δεχθῶ να γί-
νω γυναίκα τοῦ νέου αὐτοῦ ἡ να φύ-
γω αὐριο τὸν πρωὶ μαζί με τὸν πατέ-
ρα για τὴν 'Αθήνα. Προτιμῶ, μητέ-
ρα, τὴ δεύτερη λύσι, γι-
ατὶ ἐτσι δὲν θὰ κάνω δυσ-
τυχισμένο κι' ἄλλον ἄν-
θρωπο!

'Η μητέρα της, πὸν τὴν
ἐκύτταζε με ὀρθάνοιχτα
μάτια και με αγωνία, ἐ-
μυρμούρισε:

—Και τί θὰ κάνετε σὲν
'Αθήνα, παιδί μου;

Μὲ μὴ ἡρεμῇ, ἀποφα-
σιστικὴ φωνή, αὐτὴ τὴ φο-
ρά, ἡ Λούλα τῆς ἀποκρί-
θηκε:

—Θὰ με βάλλῃ ἐσωτερι-
κῇ στο 'Αρσάκειο, για να
πάρῃ τὸ δίπλωμά μου.
Αὐτὸ μοῦ εἶπε...

Δὲν μπόρεσε να προσ-
θέσῃ περισσότερα. Τὰ δά-
κρυα τὴν ἐπνιγαν. Καὶ τὸ
κορμί της ἐτρανταζόταν
ἀπὸ τὰ ἀναφυλλιά. 'Η
μητέρα της, με βουρκα-
λωμένα μάτια κι' ἐκείνη
και σὲν τρελλὴ ἀπὸ τὴ
στενοχώρια της, ἐπῆγε
κοντὰ της και τὴν ἀγκά-
λιασε. Πολλὲς στιγμὲς ἔ-
μειναν μητέρα και κόρη
σφιχταγκαλιασμένες και
δὲν ἀκούονταν σὲν κά-
μαρη, παρὰ μόνο οἱ λυγ-
μοὶ των.

—Μαννοῦλά μου, συγχώ-
ρεσέ μου, ἂν σοῦ πικραί-
νω τίς ἡμέρες σου, μὰ
αὐτὸ πὸν μοῦ ζητᾷ να
κάνω ὁ πατέρας εἶναι χει-
ρότερο, ἐμυρμούρισε ἡ
Λούλα, με φωνὴ πὸν τὴν
διέκοπαν οἱ λυγμοί.

—Παιδί μου, πὼς θὰ ζή-
σω μακριὰ σου; 'Εγὼ
ποῦ λογάριζα να σὲ ἴδῶ
γρήγορα νυφούλα, και ν'
ἀποχωρισθῶ; ἔλεγε, ἐνῶ
τὰ δάκρυα ἐκυλούσαν ἀ-
διάκοπα ἀπὸ τὰ μάτια
της, ἡ μητέρα της. 'Ω,
Θεέ μου, τί φρικτὸ για
μένα χτύπημα... Δὲν θ'
ἀνθῶ...

—Παιδί μου, πὼς θὰ ζή-
σω μακριὰ σου; 'Εγὼ
ποῦ λογάριζα να σὲ ἴδῶ
γρήγορα νυφούλα, και ν'
ἀποχωρισθῶ; ἔλεγε, ἐνῶ
τὰ δάκρυα ἐκυλούσαν ἀ-
διάκοπα ἀπὸ τὰ μάτια
της, ἡ μητέρα της. 'Ω,
Θεέ μου, τί φρικτὸ για
μένα χτύπημα... Δὲν θ'
ἀνθῶ...

—Παιδί μου, πὼς θὰ ζή-
σω μακριὰ σου; 'Εγὼ
ποῦ λογάριζα να σὲ ἴδῶ
γρήγορα νυφούλα, και ν'
ἀποχωρισθῶ; ἔλεγε, ἐνῶ
τὰ δάκρυα ἐκυλούσαν ἀ-
διάκοπα ἀπὸ τὰ μάτια
της, ἡ μητέρα της. 'Ω,
Θεέ μου, τί φρικτὸ για
μένα χτύπημα... Δὲν θ'
ἀνθῶ...

—Παιδί μου, πὼς θὰ ζή-
σω μακριὰ σου; 'Εγὼ
ποῦ λογάριζα να σὲ ἴδῶ
γρήγορα νυφούλα, και ν'
ἀποχωρισθῶ; ἔλεγε, ἐνῶ
τὰ δάκρυα ἐκυλούσαν ἀ-
διάκοπα ἀπὸ τὰ μάτια
της, ἡ μητέρα της. 'Ω,
Θεέ μου, τί φρικτὸ για
μένα χτύπημα... Δὲν θ'
ἀνθῶ...

'Η Λούλα προσπαθοῦσε να τὴν πα-
ρηγορήσῃ, λέγοντάς της ὅτι θὰ μπο-
ροῦσε ἡ ἐξηντεία να μαλακώσῃ τὸν
σκληρόκαρδο πατέρα της και να τὸν
κάνῃ να ξαναφέρῃ τὴ διωγμένη κό-
ρη του γρήγορα στο σπίτι. 'Οσο για
τὸν κόσμο, δὲ θὰ τὸ σχολίαζε, ὅταν
ἐμάθαινε ὅτι ὁ πατέρας της ἤθελε
να συμπληρώσῃ ἡ Λούλα τὴ μόρφω-
σὴ της. Θὰ φρόντιζαν, ἐξ αλλού, να
διαδώσουν, ὅτι θὰ ἔμενε σ' ἑνα συγ-
γενικό των σπίτι σὲν 'Αθήνα. Μὰ τὰ
λόγια τῆς Λούλας δὲν μπορούσαν να
σταλάξουν βάλασμα παρηγορίας
σὲν πονεμένη καρδιά τῆς μητέρας
πὸν ἔλεγε και ξανάλεγε ἀπαρη-
γόρητη:

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Αν δὲν ἐφευγες, να πᾶς σὲ
θεῖα σου και σ' ἐβρίσκε ἐδῶ ὁ πα-
τέρας σου, δὲν θὰ ἐγινόταν ὅ,τι ἐγι-
νε! Θεέ μου, δὲν θὰ βαστάζω σὲν
καὺμὸ τῆς ἐξηντείας!

—'Η θέλησι τῶν γονιῶν πρὸς τὴν ἐκείνη, για τὸ
παιδί, τῆς εἶπε ὁ πατέρας της, ἀποχωρώντας τὴν

έσταμάτησε, μπροστά στην πόρτα του σπιτιού τού κ. Στέφανου. Έρχόταν γιὰ νὰ πάρη τὴ Λούλα καὶ τὸν πατέρα της, πού θὰ ἔφευγαν μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Ἀθήνα. Βιαστικὴ καὶ μὲ βλέμματα πού τὸ ἐθάμπωναν τὰ δάκρυα, ἡ κ. Ἑλπινίκη ἐτοίμασε ὅσα θὰ ἔπαιρνε μαζί της στὸ ταξίδι ἡ κόρη της. Κάποια μικροπράγματα πού ἔμειναν, θὰ τῆς δέληγαν ἀργότερα ἢ ἴδια στὴν Ἀθήνα... Οὐτε κὰν ἐδόλμησε ἡ μητέρα τῆς Λούλας νὰ κἀν τὸν ἀνδρα τῆς ὅλῃς ἡμέρας γινώμη. Τὸ ἤξερε, ἀλλωστε, ὅτι κάθε ἀπόπειρα θὰ ἦταν μάταιη... Μὰ δὲν μπορούσε ἀκόμη νὰ τὸ χωρέση τὸ μυαλό της ὅτι ἔτσι ξαφνικὰ καὶ τόσο ἀναπάντεχα θὰ χωρίζονταν τὴν κόρη της. Μαζί μὲ τὴν κ. Ἑλπινίκη ἔκλειε σιωπηλὰ καὶ ἡ δευτέρα κόρη της, ἡ Βιργινία, πού ἦταν μόλις δεκατεσσάρων χρονῶν ἀκόμη. Ἡ μόνη, πού ἐφαινόταν κάπως ψυχραιμότερη, ἦταν ἡ Λούλα, φιλώντας μάλιστα τὴν ἀδελφούλα της, γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ, τῆς εἶπε:

— Βιργινία, νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μαζί μὲ τὴ μαμά στὴν Ἀθήνα μεθαύριο. Εἶσαι πιά μεγάλη καὶ δὲν ἔχεις πᾶσι οὐτε μὴ φορά στὴν πρωτεύουσα... Θὰ σὲ περιμένω...

Ἡ Βιργινία δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρῶσιν οὐτε λέξη ἀπὸ τὴ συγκίνησή της. Ὁ κ. Στέφανος, ἐξ ἄλλου, ἀπηγόρευσε στὴ γυναῖκά του καὶ στὴ μικρότερη κόρη του νὰ βοῦν στὸ παράθυρο, γιὰ ν' ἀποχαιρετήσουν τὴ Λούλα, ἐνῶ τὸ ἀμάξι θ' ἀπομακρυνόταν...

Μὲ σφιγμένη καρδιά ἀπὸ τὴ θλίψη, γιὰ τὸν ἀναπάντεχο χωρισμό, ἔφθασε ἡ Λούλα μαζί μὲ τὸν πατέρα της στὸ σταθμό. Τὸ τραῖνο ἦταν ἐτοιμὸ νὰ φύγῃ. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά πού θὰ πῆγαινε στὴν Ἀθήνα ἡ Λούλα. Εἶχε ταξιδέψει κι' ἄλλοτε κι' ἔμεινε μάλιστα μαζί μὲ τὴ μαμά της στὸ ξενοδοχεῖο ἀρκετὲς ἡμέρες...

Ἀλλ' ὅταν τὸ τραῖνο ἐξεκίνησε στριγγίζοντας καὶ ὁ ἀντίπαλος ἀκούσθηκε στὰ τριγυρινὰ βουνά, ἡ Λούλα ἐγύρισε πρὸς τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ τὸ πρῶτό της, ἔχον μὴλωσε τὴ ψάθα «ταγκάκ» πού ἐφορούσε, γιὰ νὰ μὴ βλέπουν οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες ὅτι ἀπὸ τὰ ὁμορφα ἐκφραστικά ἐκείνα μάτια, πού ἔμοιαζαν σὰν δυὸ ζωντανὸι μενεξέδες, ἐκυλοῦσαν ἀδίακοπα τὰ δάκρυα, πού ἐτρέπον μὲ μὲν πόνον σὰν μαργαριτάρια, στὰ ὀλόδροσα, παρθενικά μάγουλα...

Πλὴν τῆς ἐκατότης ὁ πατέρας της, ἀμίλητος, σκυθρωπὸς καὶ μὲ τὸ ταίγιο στὸ χέρι. Ἡ Λούλα ὅταν ἐγύριζε πρὸς τὸ μέρος του, φοβισμένη, δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνον τὰ κιτρινωμένα ἀπὸ τὸν καπνὸ δάκτυλά του. Σ' ὅλο τὸ ταξίδι πατέρας καὶ κόρη δὲν ἄλλαξαν παρὰ λίγα τυπικὰ λόγια. Καὶ ὅταν τὸ τραῖνο μῆκε στὸ σταθμὸ τοῦ Λαρισαϊκοῦ, ἡ Λούλα ἀνοίξε τὴν τσάντα της κι' ἐβόρε μὲσα τὰ δακρυποτισμένα μαντηλάκι της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΑ ΡΟΔΑ

Δὲν εἶχαν ἀκόμα ἀρχίσει τὰ μαθήματα στὸ Ἀρσάκειο, γι' αὐτὸ ὁ κ. Στέφανος ἔβαλε τὴν Λούλα ἐσωτερικὴ, σ' ἓνα οἰκοτροφεῖο. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲν θὰ ἐδύνατο παρὰ μόνον μὲ τὸν συνωδὸ τοῦ οἰκοτροφείου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ

γαίνει ὅλα τὰ κορίτσια στὸ Ἀρσάκειο τὶς ὥρες τοῦ μαθήματος καὶ τὰ ἔπαιρνε πάλι, γιὰ νὰ τὰ φέρῃ στὸ οἰκοτροφεῖο, ὅταν ἐσχόλαζαν. Ὁ πατέρας τῆς Λούλας, ἀφοῦ μίλησε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὴν διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου τῆς ἐπροπλήρωσε μὴ τριμηνία κι' ἔπειτα ψυχρὰ ἐφίλησε τὴν κόρη του στὸ μέτωπο.

— Ἡ θέλῃση τῶν γονιῶν πρέπει νὰ εἶναι νόμος γιὰ τὰ παιδιὰ, τῆς εἶπε φεύγοντας.

Ἡ Λούλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι σιωπηλῇ. Ἐπειτα μὲ ἀργὸ βῆμα καὶ θυσιμένη σὲ μελαγχολικὰς σκέψεις ἐνέδθηκε στὸν κοιτῶνα. Τὴν εἶχε βάλει ἡ διευθύντρια σ' ἓνα κοιτῶνα μὲ πέντε κρεβάτια, πού τὰ παράθυρά του ἐπεφταν στὸ δρόμο καὶ ἀντικρὺ ὕψωνόταν ἓνα παρᾶξενο σπῆτι, πού ἔμοιαζε σὰν πύργος καὶ τὸ ἐτριγυρίζαν ψηλά, γέρικα πεῦκα. Ὁλ' αὐτὰ ἐφαινόταν στὴν Λούλα σὰν ὄνειρο. Δὲν μπορούσε ἀκόμα νὰ πιστέψῃ, ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Χαλκίδα καὶ ὅτι ὅσοι σκόταν στὴν Ἀθήνα, μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς της. Μὰ μ' ὅλη τὴ θλίψη πού σπάρταζε τὴν καρδιά της, γιὰ τὸν ἀνεπᾶντεχο χωρισμό, κάποια φωνή, μυστικὴ καὶ παράξενη τῆς ἔλεγε μέσα της, πὼς εἶχε γλυτώσει ἀπὸ κάποιον κίνδυνο πού τὴν παραμόνευε.

Ἀφοῦ τακτοποίησε τὰ πράγματά της ἔπειτα κατέθηκε στὸ σπουδαστήριον τοῦ οἰκοτροφείου πού ὀρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα. Ἦταν μὴ αἰθουσα μεγάλῃ, μὲ πολλὰ παράθυρα, πού εἶχαν σίδερα ἀπ' ἔξω. Δυὸ ἄλλες κοπέλλες στὴν ἡλικία τῆς Λούλας ἦταν ἐκεῖ καὶ μιλοῦσαν χαμηλόφωνα. Μόλις εἶδαν τὴν Λούλα, πού μῆκε διστακτικὰ, σήκωσαν τὰ μάτια τους καὶ τὴν κύτταξαν περιέργως. Ἐνὰ σύννεφο μελαγχολίας ἐσκίασε τὸ πρόσωπο τῆς Λούλας. Σὲ μὴ στιγμὴ νόμισε πὼς θρέθηκε σὲ μὴ φυλακὴ. Βούρκωναν πάλι τὰ μάτια της. Τὰ δυὸ κορίτσια ἐξακολούθησαν τὴν κουβέντα τους, χαμηλόφωνα, χωρὶς νὰ προσέχουν πιά τὴν νεοφερμένη. Κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ μὴ φανερῶν τὰ θυροκρυμμένα μάτια της, ἔσκυψε πάλιν ἀπὸ ἓνα Ἀτλάντα, πού ἦταν ἀνοιχτὸς στὸ μεγάλο τραπέζι ὅπου ἐμελετοῦσαν συνήθως τὰ κορίτσια τοῦ οἰκοτροφείου. Θάλεγε ὅτι τὰ ὁμορφα, ἐκφραστικά ἐκείνα μάτια ἀναζητοῦσαν, μὲ παράπονο, μὲ καὶ μὴ κρυφὸ, στὸ χάρτη τῆς Χαλκίδας, τὴν ἀπρογύαλη νυφούλα τοῦ Εὐρύπου, πού τόσο ἀναπάντεχα εἶχε ἀφήσει ἡ πονεμένη Λούλα καὶ ὅπου τόσα γλυκὰ ὄνειρα τὴν ἔκαναν ν' ἀνατριχιάζῃ ἀπὸ χαρούμενη ἀπαντοχὴ ἄλλοτε.

— ΕΠΙ —

Πέντε ἡμέρες ἀργότερα, ἡ ἐπιμελήτρια τοῦ οἰκοτροφείου ἔδωσε στὴ Λούλα, πρῶτ' ἡ πρῶτ', μόλις ἐκείνη κατέθηκε στὸ σπουδαστήριον, ἓνα γράμμα ἀνοιχτό. Ἡ Λούλα, πού κατὰ βάθος ἐκείνη ἡ γραφικὴ χαρακτὴρ τῆς φίλης της, τῆς Μιμῆς, ἓνα σκερτοζόκι καὶ λίγος ἀκατάστατος γράψιμο, ἀπόρησε, γιὰ τὸ γράμμα τῆς ἦταν ἀνοιχτό. Ἡ ἐπιμελήτρια τὸ κατὰ βάθος καὶ τῆς εἶπε:

— Ὁ κανονισμός, κόρη μου, τοῦ οἰκοτροφείου, ὁ ὁποῖος συμπίπτει μὲ τὴν ἐπιθυμία τῶν γονέων καὶ κηδε-

μόνων, μᾶς ἐπιβάλλει ν' ἀνοίγωμε ὅλα τὰ γράμματα πού λαμβάνουν τὰ κορίτσια μας.

Ἡ Λούλα δὲν εἶπε λέξη. Τὴν ἐκύτταξε μόνον μὲ τὴ γλυκεῖα καὶ σχεδὸν παιδιαστικὴ ἐκείνη ἀπορία πού ἐζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπό της. Ἐπειτα ἐδιάβασε τὸ γράμμα τῆς Μιμῆς. Νὰ τί τῆς ἔγραφε ἡ προδότρα φίλη της :

Ἀγαπημένη μου Λούλα,

Ξαφνικὰ ἐμάθαμε πὼς ἔφυγες. Ἐγὼ παράπονο γιὰ τὸν ἥλιος νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃς. Ἀν ἐρχόσουν θὰ ἐμάθαινες κι' ἓνα νέο πού θὰ σ' εὐχαριστοῦσε. Ἀρραβωνιάστηκα μὲ τὸν Ἀγγέλο Σ. καὶ πολλὸ σύντομα θὰ γίνωμε οἱ γάμοι μας. Μὲ συγχαίρει πού σὺ γράφεις τόσο βιαστικὰ, ἀλλὰ θὰ μαντεύῃς πόσο ἀπρησχημένη εἶμαι μὲ τὶς ἐτοιμασίες γιὰ τὸν γάμο μου. Περμένω γράμμα σου. Χίλια φιλιά κι' εὐχαιρᾶ γρήγορα καὶ στὰ δικὰ σου.

Μιμῆ

Ἐδιάβασε καὶ ξαναδιάβασε πολλὰς φορὰς τὸ γράμμα τῆς φίλης της ἡ Λούλα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦταν ἀλήθεια. Δὲν μπόρουσε νὰ χωρέσῃ τὸ μυαλό της, πὼς ὁ Ἀγγέλος, πού τὴν εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν πατέρα της, καὶ πού ἔγινε ἡ αἰτία νὰ φύγῃ τόσο ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, θὰ ἔπαιρνε τὴ Μιμῆ. Μὰ μὲ ὅλες τὶς ὑποθέσεις πού ἔκανε ἡ Λούλα, δὲν ἐμάντευε τὸν ρόλο πού εἶχε παίξει ἡ φίλη της. Λυπόταν μόνον πού αὐτὸ δὲν ἔγινε πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, γιὰ τὴν θὰ προλάβαινε τὸν θυμὸ καὶ τὴν ξαφνικὴ ἀπόφαση τοῦ πατέρα της, νὰ τὴν φέρῃ στὴν Ἀθήνα... Ἐτοίμ' ἡ Λούλα, ἡ ἀθάνα καὶ ἀπονήρευτη Λούλα, ἔφθασε νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ Ἀγγέλος, μαθαίνοντας ὅτι τὸν ἀπέκρουε ἐκείνη, ἐζήτησε, ἐπίτηδες, γιὰ νὰ τὴν πικάρῃ, τὸ χέρι της πὺρ ἐγκάρδιας φίλης της, νομίζοντας ὅτι θὰ τὴν ἐκδικηθῇ μὲ τὸ γάμο του αὐτόν!...

Οἱ ἡμέρες ἐπερνούσαν μονότονες, στὸ οἰκοτροφεῖο. Βυθισμένη στίς μελαγχολικὰς σκέψεις τῆς ἡ Λούλα, ἀπέφυγε τὴ φιλία μὲ τὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ οἰκοτροφείου, σὰν νὰ ἐφοβόταν, μὴ τυχὸν μάθουν τὸν μυστικὸ καὶ μὴ μὴ πρὸς τὸν ὁ πόνος της... Μὰ μέσα στίς ἡλιμμένες σκέψεις τῆς ἐπρόβαλε σὰν ροδосύννεφο σὲ αὐγινὸν οὐρανὸ μὴ μορφή, τοῦ Γιάγκου, καὶ πρόβαλε ἐπίμονα τότε σὰν μὴ μακριὰ παρηγορία καὶ πότε σὰν μὴ γλυκεῖα ὑπόσχεση... Ξαφνίζονταν καὶ ἀπορούσε ἡ Λούλα γι' αὐτὸ, μὰ ἡ ὁπτασία τοῦ εὐγενικοῦ νέου ἐρχόταν πὺρ συχνὰ στὸ νοῦ της κι' ἀθέλητα ἡ σκέψη τῆς ἐφτερούγιζε σ' αὐτόν... Μερικὲς στιγμὲς μάλιστα κρυφοφροβόταν, σὰν νὰ ἔκανε κανὲν σφάλμα καὶ προσπαθοῦσε τρομαγμένη ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίμονη ὁπτασία. Μὰ δὲν τὸ κατάρθωνε. Καὶ τότε τὰ ὁμορφα, ἐκφραστικά μάτια τῆς ἐστυλῶνονταν, μὲ μὴ παιδιαστικὴ ἀπορία, σ' ἓνα ὀρισμένον σημείον, πότε στὰ γέρικα πεῦκα τοῦ ἀντικρυνοῦ περιβολιοῦ, πού ἔτσι, ὅπως ὁ ἀέρας ἐκινῶσε τὰ κλαδιά τους, νόμιζες ὅτι ἀνοίγαν παρακλητικὰ χέρια, καὶ πότε στὰ σίδερα πού ἐφρασσαν τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ οἰκοτροφείου...

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Τὸ γράμμα τῆς Πιπίτσας

Ἀθηναϊκὸ εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδοῦκα

Ἡ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ κ. Πιπίτσας — ὁ γνωστὸς ράφτης τοῦ καλοῦ κόσμου — τελειώνει τὸ διάβασμα τῆς ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς πού τοῦ εἶχε στείλει ἡ φίλη νάδα τοῦ ἡ Πιπίτσα, ἐμπαίνει στὸ ἐμπορογραφεῖο ἡ Στέλλα, ἡ γυναῖκά του. Βιαστικὰ, γιὰ νὰ μὴ τὸν πάρῃ τὸ ἀδιάκριτο μάτι της, ἔχωσε τὸ γράμμα στὴν τσέπη ἐνὸς σακκακιῦ πού βρισκόταν μπροστὰ του. Εὐτυχῶς πού ἐπρόφτασε. Ἀλλοιῶς, ποῖος ξέρε τί φοβερὴ σκηνὴ θὰ τοῦ δημιουργοῦσε ἡ ζηλιάρα ἡ Στέλλα.

— Ἦρθε νὰ σὲ πάρω νὰ πάμε νὰ ἰδοῦμε τὴ θεία. Τῆς ἐτηλεφώνησα καὶ μᾶς περιμένει.

Ὁ κ. Πιπίτσας ἔβαλε τὸ καπέλλο του κι' ἔφυγε μαζί μὲ τὴ γυναῖκά του. Τὸ γράμμα θὰ τόπαινε ἀπὸ τὸ ξένο σακκάκι στὸ γυρισμό. Ἀφηρημένος ὅμως ὅπως ἦταν, ἔχασε νὰ τὸ ἀποσύρῃ ἀπὸ τὴν ξένη τσέπη, στὴν ἐπιτροπὴ του. Καὶ οὕτως τὸ θυμήθηκε τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἐφώνασε τὸ μικρὸ τοῦ καταστήματος γιὰ νὰ τοῦ πῇ :

— Πάρε αὐτὸ τὸ κουστοῦμι καὶ πῆγαινε στὸ σπῆτι τοῦ κ. Ζαχαροδισατοπούλου, ὁδὸς Ἰουλιανῶν 2895.

Τὸ κουστοῦμι ἦταν σχεδὸν καινούργιο, ἀλλὰ ὁ κ. Ἀλέκος Ζαχαροδισατοπούλος, ἄνθρωπος πού ἐφρόντιζε πολλὸ τὰ ρούχά του, τὸ εἶχε ξαναστείλει στὸ ράφτη του γιὰ φρεσκάρισμα.

Ὁ μικρὸς τὸ πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ κ. Ἀλέκου. Δὲν ἦταν ἐκεῖ ὁ ἴδιος. Τὸ πῆρε ἡ γυναῖκά του, ἡ Ζωζὼ καὶ τόβαλε στὴ ντουλάπα.

— Φέρανε τὸ μπλέ κουστοῦμι σου, εἶπε στὸν ἄντρα της, ὅταν γύρισε τὸ μεσημέρι.

— Καλὰ, εἶπε ἐκεῖνος. Δὲν θὰ τὸ φορέσω σήμερα.

— ΕΠΙ —

Ὁ κ. Ἀλέκος Ζαχαροδισατοπούλος ἐσυνήθισε ν' ἀλλάξῃ συχνὰ τὰ ἐξὸν κουστοῦμα του, γιὰ νὰ τοὺς δῇ τὸν καιρὸ νὰ «ἐξεουράζωνται». Ἐφῆρεσε, λοιπὸν καὶ τὸ μπλέ του κουστοῦμι ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες. Τὸ φόρεσε γιὰ μὴ μὲρα. Καὶ ὁ διάβολος τᾶφερε νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ τὸ γράμμα πού εἶχε τοποθετήσει στὴν ἀριστερὴ ἐσωτερικὴ πού τσέπη ὁ κ. Πιπίτσας. Ἦταν ἀλλωστε πολὺ λογικὸ καὶ μὴ τὸ ἀνακαλύψῃ ὁ κ. Ἀλέκος, γιὰ τὴν ἐσυνήθισε νὰ μὴ βάξῃ τίποτα στίς ἐσωτερικὲς του τσέπες, γιὰ νὰ μὴ φουσκώνουν.

Ἀν δὲν τ' ἀνακάλυψε ὅμως ὁ κ. Ἀλέκος, δὲν συνέβη τὸ ἴδιο μὲ τὴν γυναῖκά του. Ἡ Ζωζὼ εἶχε τὸ χάρισμα πού ἔχουν οἱ περισσότερες παντρεμένες γυναῖκες: Νὰ ψάχνῃ τὶς τσέπες τοῦ ἀντρα της, μὲ τὴν ἰδέα πὺρ μπορούσε νὰ βρῇ κανένα ὑποπτό ἱχνος τοῦ συζύγου της, ἢ, τοῦλάχιστον, κανένα λησμονημένο ἐκατοστάριον. Ἦταν, λοιπὸν, πολὺ εὐλογητὴ καὶ κατὰ πλῆξιν τῆς καὶ ἡ ἀγανάκτησή της, ὅταν τὰ χέρια της ἄγγι-

— Παλᾶνθρωπε! φώναξε καὶ σήκωσε ἓνα βάζο.

Πέμπτη πού θάρθῃς, ἔχε ὅπ' ὄψει σου πὺρ θὰ σοῦω φυλάξῃ καὶ τὸ λογαριασμὸ τῆς μοδίστρας. Προσπάθησε, τὴν Πέμπτη νὰ ξεγελάσῃς μὲ κάποια ψευτιά τὴν γυναῖκα σου, γιὰ νὰ μείνουμε ἀργά. Σοῦ ὑπενηθύνω τὴ νέα μου διεύθυνση: Ἀβέρωφ 187, ἰσόγειο.

Μὲ χίλια φιλιά

Ἡ Πιπίτσα σου

Γιὰ μὴ στιγμὴ ἡ Ζωζὼ σκέφτηκε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἦταν κανένας ἄλλος στὸ σπῆτι ἐκείνη τὴν ὥρα, ἄλλαξε ἰδέα. Προτίμησε νὰ κλάψῃ μόνη της καὶ νὰ χύσῃ πικρὰ δάκρυα ἀπελπισίας καὶ ἀγανακτικῆς. Μὲ τὸ μυαλό της ἐδόυλευε τὴ μεγάλη δραματικὴ σκηνὴ πού θὰ ἐσκάρωνε στὸν ἄντρα της ὅταν θὰ γύριζε. Ἀλλὰ μὴ ἄλλη ἰδέα ἦρθε τώρα στὸ μυαλό της. Ἡ ἰδέα νὰ πᾶ νὰ ἰδῇ τὴν Πιπίτσα. Ποιὰ ἦταν αὐτὴ πού τῆς ἔκλεβε τὴν εὐτυχία της; Ἦτανε τάχα τόσο ὁμορφὴ, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ξεμυσλοῖ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ τὸν κόβῃ ἐταίχονδρικῶς; Τί μάτια εἶχε; Τί μαλλιά; Τί στόμα;... Θὰ πῆγαινε νὰ τὴ βρῇ καὶ νὰ διεκδικήσῃ ἀπ' αὐτὴν τὸν ἄντρα της. Ἀπάνω-κάτω, ὅπως στὰ κινηματογραφικὰ ἔργα.

— ΕΠΙ —

Μιὰ ὥρα ἀνόντερε, χτυποῦσε στὸ ἰσόγειο τῆς ὁδοῦ Ἀβέρωφ 187. Ζήτη-

σε τὴ δεσποινίδα Πιπίτσα. Ἐμφανίστηκε μπροστὰ τῆς μὴ κοπέλλα ὡς 25 χρόνων, ὁμορφὴ, προκλητικὴ, ζωηρὴ, πεταχτὴ, μὲ ὀδυνηρὰς καὶ ὀντουλαρισμένα μαλλιά, φορώντας μὴ μεταξωτὴ ρόμπα καὶ κρατώντας μὴ μακριὰ μαύρη πίπα στὸ στόμα.

— Ἐσεῖς, λοιπὸν, εἴσατε ἡ Πιπίτσα του; τῆς εἶπε.

— Μάλιστα. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Πιπίτσα. Ἀλλὰ ποῖαντοῦ αὐτοῦ;

— Αὐτοῦ πού ἔχετε ξεμυσλοῖ! ἐφώνασε ἡ Ζωζὼ, παίρνοντας ὕψος δραματικὸ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκά του! Μάλιστα. Εἶμαι ἡ γυναῖκά του, ἐκείνη πού τὴν ξεγελάει μὲ τὶς ψευτιές κι' ἐρχεται καὶ σὰς βρίσκει!...

Ἡ Πιπίτσα ἔβειρε πὺρ στενοχωρῆθηκε κάπως. Ἀλλὰ ξαναβῆκε γρήγορα τὴν ψυχραιμίαν της καὶ εἶπε:

— Λυποῦμαι πολὺ, κυρία μου, γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἀλλὰ δὲν φταίω ἐγὼ! Ὁ ἄντρας σας μὲ κυνήγησε τέσσερους ὀλόκληρους μῆνες ὡς πὺρ νὰ μὲ καταφέρῃ καὶ νὰ πέσω θυμὰ του...

— Κι' ἐσεῖς δὲν ξέρατε πὺρ εἶναι παντρεμένος;

— Καὶ βέβαια τὸ ἤξερα. Ἀλλὰ μοῦ εἶπε πὺρ μὲ τὴν γυναῖκά του περνάει μὴ φριχτὴ ζωὴ καὶ πὺρ μονάχα σὲ μὴνα θάβρισκε τὴν ἡρεμία, τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν εὐτυχία πού ζητοῦσε... Καταλαβαίνετε, κυρία μου, ὁ Θεὸς μ' ἔκανε πονόψυχον καὶ τὸν λυπόθηκα. Κι' ἔπειτα νομίζω πὺρ δὲν φταίμε ἐμεῖς, ὅταν ἐσεῖς οἱ παντρεμένες θὰ μπορούτε νὰ κρατήσετε τὸν ἄντρα σας...

Ἡ Ζωζὼ ἐνοιῶσε τὰ δάκρυα ν' ἀπειλοῦν ἡρωικὴ ἐξοδὸ ἀπὸ τὰ μάτια της. Συγκρατήθηκε ὅμως, γιὰ τὴν ἤθελε νὰ ἐξευτελισθῇ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα. Πρὸ παντὸς ἡ ἀξιολογία...

— Πολὺ καλὰ, κυρία μου, τῆς εἶπε καὶ σηκώθηκε. Δὲν ἔχω νὰ ζητήσω τίποτα ἀπὸ σας. Τὰ παρακάτω εἶναι δουλειὰ δική μου.

Κι' ἔφυγε. Τὸ μεσημέρι, γυρίζοντας στὸ σπῆτι τοῦ κ. Ἀλέκου, δὲν βρῆκε τὴν γυναῖκά του. Βρῆκε ὅμως ἓνα σημείωμα πού ἔγραφε:

Ἀλέκο,

Νομίζω πὺρ εἶναι περὶ τὸ νὰ παῖξῃς αὐτὴ τὴν κωμῶδα, ἀφοῦ βόσκεις ὅτι κοντὰ μου περνᾷς μὴ φριχτὴ ζωὴ. Πᾶ γαί, λοιπὸν, στὴν Πιπίτσα σου, πού κοντὰ τῆς βόσκεις ἡρεμία, παρηγορία κι' εὐτυχία. Ὅσο γιὰ ἐμένα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σοῦ πᾶ πὺρ θὰ πάω... Πάντως αὐτοῦ θὰ πάω στὸ δικηγόρο μου, σπὸν ὁποῖον θὰ καταθέσω καὶ τὴ γνωστὴ ἐπιστολή.

Ζωζὼ.

— ΕΠΙ —

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα — ἦταν Πέμπτη — ὁ κ. Πιπίτσας, μ' ἓνα μεγάλο κουτὶ γλυκὰ στὸ χέρι, ἀνοίγε μὲ τὸ κλειδί του τὴν πόρτα τῆς ὁδοῦ Ἀβέρωφ

187 και βρισκόταν μπροστά στην Πιπίτσα.

—Τα κανόνισες; ήταν η πρώτη ερώτηση που του υπέβαλε η Πιπίτσα μόλις τον είδε.

—Τί να κανόνισω; ρώτησε εκείνος γεμάτος άπορία.

—Με τη γυναίκα σου!

—Ε, τί έκανε ή γυναίκα μου;

—Μά δεν ξέρεις τίποτα;

—Τί να ξέρω;

—Ότι σήμερα δέχθηκα την επίσκεψη της γυναίκα σου!

Τό κοιτί με τά γλυκά έπεσε από τά χέρια του Πίπη. Τά μάτια του άνοιξαν διάπλατα και τó πρόσωπό του έγινε όχρo.

—Η γυναίκα μου!... ψιθύρισε. Και πώς τόμαθε;

—Δεν ξέρω! Μπορεί να υποψιάστηκε και νάθελε να σε παρακολουθήσουν. Δεν χρειάζεται και πολύ για να μάθω μιá γυναίκα τά κατορθώματα του άντρα της, όταν της μπου-νε φύλλοι στ' αυτία..

—Και τί σου είπε;

—Ήθελε να ιδή αυτήν που ξεμυάλισε τόν άντρα της, λέει... Και τά παρακάτω, είναι δική της δουλειά, λέει... Μά εσύ δεν την είδες τό μεσημέρι;

—Την είδα. Άλλά δεν μούδειξε τίποτα. Ήτανε όπως πάντα..

—Κατάρθωσε να συγκρατηθώ, λοιπόν!

—Ναί, έτσι θάναί!... Δεν θέλησε να μου δείξει τίποτα! Άσφαλώς κάτι μου κάνει σκηνή, για ν' άποφύγω να μου κάνει σκηνή τό μεσημέρι.

—Καθόλου άπίθανο νάρθω να σε τσακώσω εδώ..

—Ίσως!..

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

—Θά πάω να τη βρω, θά της ζητήσω συγγνώμη και θά της πω πώς δεν θά τó ξανακάνω! Άμα με συγχωρήσει, όλα θά κανονισθούν και θά σε ειδοποιήσω... Πάω τώρα κιόλας για να προφτάσω να μη γίνω τίποτα τό άνεπαρόρθωτο. Στη βράση κολλάει τό σίδερο...

—Ίσως!..

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

—Θά πάω να τη βρω, θά της ζητήσω συγγνώμη και θά της πω πώς δεν θά τó ξανακάνω! Άμα με συγχωρήσει, όλα θά κανονισθούν και θά σε ειδοποιήσω... Πάω τώρα κιόλας για να προφτάσω να μη γίνω τίποτα τό άνεπαρόρθωτο. Στη βράση κολλάει τό σίδερο...

—Ίσως!..

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

—Θά πάω να τη βρω, θά της ζητήσω συγγνώμη και θά της πω πώς δεν θά τó ξανακάνω! Άμα με συγχωρήσει, όλα θά κανονισθούν και θά σε ειδοποιήσω... Πάω τώρα κιόλας για να προφτάσω να μη γίνω τίποτα τό άνεπαρόρθωτο. Στη βράση κολλάει τό σίδερο...

—Ίσως!..

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

—Θά πάω να τη βρω, θά της ζητήσω συγγνώμη και θά της πω πώς δεν θά τó ξανακάνω! Άμα με συγχωρήσει, όλα θά κανονισθούν και θά σε ειδοποιήσω... Πάω τώρα κιόλας για να προφτάσω να μη γίνω τίποτα τό άνεπαρόρθωτο. Στη βράση κολλάει τό σίδερο...

—Ίσως!..

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

—Θά πάω να τη βρω, θά της ζητήσω συγγνώμη και θά της πω πώς δεν θά τó ξανακάνω! Άμα με συγχωρήσει, όλα θά κανονισθούν και θά σε ειδοποιήσω... Πάω τώρα κιόλας για να προφτάσω να μη γίνω τίποτα τό άνεπαρόρθωτο. Στη βράση κολλάει τό σίδερο...

—Ίσως!..

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

—Θά πάω να τη βρω, θά της ζητήσω συγγνώμη και θά της πω πώς δεν θά τó ξανακάνω! Άμα με συγχωρήσει, όλα θά κανονισθούν και θά σε ειδοποιήσω... Πάω τώρα κιόλας για να προφτάσω να μη γίνω τίποτα τό άνεπαρόρθωτο. Στη βράση κολλάει τό σίδερο...

—Ίσως!..

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

—Θά πάω να τη βρω, θά της ζητήσω συγγνώμη και θά της πω πώς δεν θά τó ξανακάνω! Άμα με συγχωρήσει, όλα θά κανονισθούν και θά σε ειδοποιήσω... Πάω τώρα κιόλας για να προφτάσω να μη γίνω τίποτα τό άνεπαρόρθωτο. Στη βράση κολλάει τό σίδερο...

—Ίσως!..

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

—Θά πάω να τη βρω, θά της ζητήσω συγγνώμη και θά της πω πώς δεν θά τó ξανακάνω! Άμα με συγχωρήσει, όλα θά κανονισθούν και θά σε ειδοποιήσω... Πάω τώρα κιόλας για να προφτάσω να μη γίνω τίποτα τό άνεπαρόρθωτο. Στη βράση κολλάει τό σίδερο...

—Τί; έφώναξε. Έχεις έρωμένη;

—Έλα, Στέλλα μου, είπε ο Πίπης, μην παίξης άλλο με τη δυστυχία μου... Μην κάνεις πώς δεν ξέρεις...

—Ός τώρα πραγματικά δεν ήξε-ραι! ξαναφώναξε ή Στέλλα. Άλλά τώρα ξέρω!

—Μά δεν έπήγες σήμερα στην Πιπίτσα;

—Ποιά Πιπίτσα;

—Τή φιλενάδα μου!

—Όστε Πιπίτσα τη λένε;

—Ναί! Δεν ήξερες ούτε τ' όνομά της;

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

—Όχι!... Παληάνθρωπε!... έφώ-ναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά και σήκωσε ένα βάζο που βρέθηκε κοντά της.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Πίπης έλιποθύμησε.

Ο ΚΑΣΤΑΝΑΣ

Μιά φουφοΰ και μιá τσιμπίδα, δυό ζεμπιλία κρεμαστά,
λίγα κάρβουν' άναμμένα...
δεν πουλάει τίποτ' άλλο... Μόνο κάστανα ζεστά,
κάστανα ξεροψημένα!...

Ποιός δεν έχει, τόν χειμώνα, τη φωνή του άκουστά,
τη φωνή τη βραχνιασμένη;
Ποιός δεν άκουσε ποτέ του άπ' τά «κάστανα ζεστάααα...»
Τόν αντίαλο που μένει;

Στά παράθυρα θά βγούνε προσωπάκια γελαστά
των παιδιών, που ξέρουν ότι
θά περάσει όπου νάναι... θάχη «κάστανα ζεστά»
και θά στρώσουν φαγοπότι!...

Ό χειμώνας, τί τά θέτε... τόν άκολουθεί πιστά
κι' άν την άνοιξη την φέρνουν πάντοτε τά χελιδόνια
λίγα κάστανα ζεστά
φέρνουν χιονία!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

λά είχα... Μά πώς έγινε ή δική σου παρεξήγηση;

—Δεν καλοξέρω. Σήμερα ήρθε ο δικηγόρος της και με βρήκε. Μού-δειξε, λοιπόν, ένα γράμμα που βρέ-θηκε, λέει, στην τσέπη μου!... Και δεν έχω ιδέα, Πίπη μου! Ίδέα, σου λέω...

—Ό κ. Πίπης τινάχτηκε άπ' την πολυθρόνα.

—Γράμμα, είπες;

—Ναί!...

—Τώρα κατάλαβα! φώναξε... Ά-λέκο μου, δεν θά χωρίσης. Άναλαμ-θάνω εγώ!

—Μά πώς;

—Τό γράμμα ήτανε δικό μου! Για να μη τó δη ή γυναίκα μου, τόβαλα βιαστικά στο σακκάκι σου και τó ξέχασα!... Και τó βρήκε ή δική σου!

—Ό κ. Άλέκος έσήκωσε ένα μεγά-λο φαλλίδι που ήταν άπάνω στο τρα-πέζι. Άλλά, πιο χειροδύναμος ο κ. Πίπης, έπρόφθασε και τόν άφώπλισε...

—Θά σου τά κανόνισω εγώ! τού είπε, όταν ήρέμισε κάπως.

—Ό κ. Πίπης τινάχτηκε άπ' την πολυθρόνα.

—Γράμμα, είπες;

—Ναί!...

—Τώρα κατάλαβα! φώναξε... Ά-λέκο μου, δεν θά χωρίσης. Άναλαμ-θάνω εγώ!

—Μά πώς;

—Τό γράμμα ήτανε δικό μου! Για να μη τó δη ή γυναίκα μου, τόβαλα βιαστικά στο σακκάκι σου και τó ξέχασα!... Και τó βρήκε ή δική σου!

—Ό κ. Άλέκος έσήκωσε ένα μεγά-λο φαλλίδι που ήταν άπάνω στο τρα-πέζι. Άλλά, πιο χειροδύναμος ο κ. Πίπης, έπρόφθασε και τόν άφώπλισε...

—Θά σου τά κανόνισω εγώ! τού είπε, όταν ήρέμισε κάπως.

—Ό κ. Πίπης τινάχτηκε άπ' την πολυθρόνα.

—Γράμμα, είπες;

—Ναί!...

—Τώρα κατάλαβα! φώναξε... Ά-λέκο μου, δεν θά χωρίσης. Άναλαμ-θάνω εγώ!

—Μά πώς;

—Τό γράμμα ήτανε δικό μου! Για να μη τó δη ή γυναίκα μου, τόβαλα βιαστικά στο σακκάκι σου και τó ξέχασα!... Και τó βρήκε ή δική σου!

—Ό κ. Άλέκος έσήκωσε ένα μεγά-λο φαλλίδι που ήταν άπάνω στο τρα-πέζι. Άλλά, πιο χειροδύναμος ο κ. Πίπης, έπρόφθασε και τόν άφώπλισε...

—Θά σου τά κανόνισω εγώ! τού είπε, όταν ήρέμισε κάπως.

—Ό κ. Πίπης τινάχτηκε άπ' την πολυθρόνα.

—Γράμμα, είπες;

—Ναί!...

—Τώρα κατάλαβα! φώναξε... Ά-λέκο μου, δεν θά χωρίσης. Άναλαμ-θάνω εγώ!

—Μά πώς;

—Τό γράμμα ήτανε δικό μου! Για να μη τó δη ή γυναίκα μου, τόβαλα βιαστικά στο σακκάκι σου και τó ξέχασα!... Και τó βρήκε ή δική σου!

—Ό κ. Άλέκος έσήκωσε ένα μεγά-λο φαλλίδι που ήταν άπάνω στο τρα-πέζι. Άλλά, πιο χειροδύναμος ο κ. Πίπης, έπρόφθασε και τόν άφώπλισε...

—Θά σου τά κανόνισω εγώ! τού είπε, όταν ήρέμισε κάπως.

—Ό κ. Πίπης τινάχτηκε άπ' την πολυθρόνα.

—Γράμμα, είπες;

—Ναί!...

—Τώρα κατάλαβα! φώναξε... Ά-λέκο μου, δεν θά χωρίσης. Άναλαμ-θάνω εγώ!

—Μά πώς;

—Τό γράμμα ήτανε δικό μου! Για να μη τó δη ή γυναίκα μου, τόβαλα βιαστικά στο σακκάκι σου και τó ξέχασα!... Και τó βρήκε ή δική σου!

—Ό κ. Άλέκος έσήκωσε ένα μεγά-λο φαλλίδι που ήταν άπάνω στο τρα-πέζι. Άλλά, πιο χειροδύναμος ο κ. Πίπης, έπρόφθασε και τόν άφώπλισε...

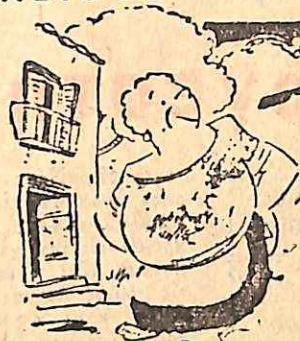
—Θά σου τά κανόνισω εγώ! τού είπε, όταν ήρέμισε κάπως.

—Ό κ. Πίπης τινάχτηκε άπ' την πολυθρόνα.

—Γράμμα, είπες;

—Ναί!...

ΣΥΛΒΙΟΥ

Η ΠΡΟΦΥΡΙΑ έλειπε πέντε μέρες από τó σπίτι της. Είχε πάει στο σπίτι της ξαδέφφης της της Μαργουλάς, που ψυχολογούσε ο άν-τρας της μιá δομάδα.

Γύρισε σπίτι της ξενοχτισμένη, κουρα-σμένη και άκεφη, γιατί ο γέρος πέθανε κι' έμεινε στόν Ποδονόφτη άσπου να τόνε θάψουν.

Μερικές γειτόνισσες που τó ξέρανε, ήρθαν να τη δουνε:

—Ζωή σε λόγου σου, Προφύρια μου, είπε ή Ζαχαρώ, γιατί ο γέρος πέθανε κι' έμεινε στόν Ποδονόφτη άσπου να τόνε θάψουν.

—Άλλη πίκρα να μη δής, της είπε ή Έρινιώ τού Χάρβαλου.

—Η Προφύρια άναστήναξε:

—Άχ! καλέ! Δεν είναι πώς παθαί-νει κανείς, μά τυραννιέται κιόλας. Έξη μέρες φυγομαχούσε και πού να βγή ή φυγή του! Ήθοι τη λαχτάρα μας! Δέω τση άξιάδερφης μου: Μωρή Μαργουλά, είχου επάνω του κανένα ρούχο τού γυι-ού σου, που λείπει. Ίσως τόνε καρτερά ή φυγή του για να βγή. Αυτό ήτανε! Τόμου τούρριζε ένα πουκάμισο τού Παν-τελή επάνω του, ήβγα ή ψυχούλα του σαν τó πουλάκι.

—Άχ! ο κακόμοιρος! είπαν έν χορψ οι άλλες.

—Η Προφύρια εξακολούθησε την κου-βέντ της:

—Τόν έκλαψε δά ή κακόμοιρη ή Μα-ρινούλα με την καρδιά τση. Σαράντα πάντα γρονών αντρόγυνο, και ποτές δεν τσηπε στάσου παρακάι. Καλός άνθρωπος και καλός νοικοκύρης.

—Η Ζαχαρώ είπε σιγά:

—Παράξενο! Έγώ άκουσα στη Συμ-νη να λένε πώς ήξελογιαζόντανε ποτε με τη μιá, ποτε με την άλλη, πώς είχε και μιá Φοάγκισσα μαντινόβτα στην Πούντα κι' ή Μαρινούλα τραβούσε από τά χέρια του τση πικροδάφνης τόν καμώ!

—Άνοιψε ή Προφύρια:

—Νά σου πω κερά μου, είπε. Ούλοι οι άντρες έτσι είναι. Πάντα όμως ή γυ-ναίκα φταίει. Σά δέ ξέρεις να τόνε μετα-γισιοτής. Θά σου κάνω τά δικά του. Ή Μα-ρινούλα ήτανε υπομονετική κι' ήξερε να πολιτεύεται, για τούτο ζήσανε τόσα χρόνια καλά κι' αγαπημένα.

—Ή Έρινιώ την ρώτησε:

—Θά ξαναπάς στόν Ποδονόφτη;

—Όχι καλέ! Τί να κάνω; Έγώ ή-κατσα κι' ήκάναμε τά τσίμερα για να μην τρέχω εκεί κάτω. Καλός είναι ο Ποδονόφτης, μά δεν μπορώ ν' άφίνω τó σπίτι μου και να τρένω στην άκρη τού κόσμου. Έγώ να κυττάζω κι' εδω σπιτι-κό. Ή κόρη μου δεν ήσαράντισε άκόμα.

—Ήγουμε και τó μωρό.

—Έκείνη τη στιγμή ήρθε ο γαμπρός της:

—Καλώς τη μητέρα, είπε. Πώς τά πέσασες;

—Πώς περνά κανείς σε θλιμμένα σπι-τια; Έσείς εδω τί κάνετε; Ή Σουλτάνα μούλεγε πως τó μωρό ήτανε ήσυχο.

—Ναί, δέξα σοι ο Θεός.

Η ΑΜΠΕΡΙΑ

—Άλθουσε ήλειπες και στο φύταμα, είπεν ή Ζαχαρώ, Έμεις ήφουτέψαμε πάλι ούλη τή γειτονιά με συκαμίες. Ήτανε ή μέρα τού δάσου.

—Η Προφύρια γαμογέλασε.

—Ήφουτέψαμε κι' έμεις στο Νεκρο-ταφείο τόν άξιάδερφο, είπε.

—Η Σουλτάνα έφερε καφέ.

—Δέ μου λές Σουλτάνα μου, ρώτησε ή Έρινιώ, εσείς δεν ήφουτέψατε τίποτα την Κυριακή;

—Ναί, άπάντησε ή κοπέλλα. Ό Δη-μητράκης ήφερε μιάν αμπερία και την ή-φουτέψε στο περβολάκι.

—Η Προφύρια κύτταξε την κόρη της με άγριομένα μάτια.

—Τί λές καλέ;!! Άμπερία ήφουτέψε

—Έχεις όρεξη για καυγά μαμά;

—Όρεξη για καυγά εγώ δεν έχω, μά δεν μπορώ και τά παράξενα. Άπό ποτε μου μάθατε να κάνετε σοσι ψευτο-πλούσιοι και να κόβετε τ' όνομα τού παι-διού σαν νάναι Άλαμπουρνέζικο. Έγώ δέλω να την άκούω με την φωνάκουσε Προφύρια και να θυμούνται μιá μέρα τη νενέ τση, Τ' άκούε;

—Καλά δέ σε είπαμε και καμπούρα. Μά τó παιδί μας μπορούμε να τó χαδέ-ψουμε λιγάκι και να τó λέμε όπως θέμε.

—Η Προφύρια δεν είπε λόγο μόνο πέ-ρασε στην κουζίνα μουμουρίζοντας:

—Νά σου πη ή παπάς στ' αυτί κι' ο διάκος στο κεφάλι άσουλούπιστε!

Πέρασαν δυό μέρες και ο Δημητρά-κης ένα πρωί καθώς σκάλιζε τόν κηπά-κο φώναξε:

—Σουλτάνα. Ή γαζία δεν έπιασε. Μαράθηκε.

—Πάει ή άμπερία μαμά, είπεν ή Σουλτά

'Η «Νέα Ήμέρα» τῆς Τεργεστής

ΜΙΑ ΑΠΟ τῆς ιστορικές 'Ελληνικές εφημερίδες, που εἶχε ζῶν 81 ὁλοκληρῶν ἐτῶν καὶ εἶχε μεγάλο κύρος καὶ ὑπόληψη εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνισμόν τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἦτο ἡ «Νέα Ήμέρα» τῆς Τεργεστής. Τὴν διεύθυνση τῆς εφημερίδος αὐτῆς εἶχαν κατὰ καιροὺς διάφοροι λόγιοι καὶ δημοσιογράφοι. Καὶ μετὰ μακροχρόνια δράση στὴν Τεργεστή, ἔφερε τὴν ἔδρα τῆς στὰς Ἀθήνας. Ἐσημείωσε δὲ καὶ ἐδῶ μεγάλην ἀκμή καὶ πρόοδο.

Τὸ πρῶτο φύλλο τῆς εφημερίδος αὐτῆς ἐξεδόθη στὴν Τεργεστή τὴν 21 Σεπτεμβρίου 1855. Ἐπῆρε τότε τὸ ὄνομα «Ήμερα» καὶ ἀργότερα ἔγινε «Νέα Ήμερα». Πρῶτος ὑπεύθυνος ἀρχισυντάκτης τῆς ἦταν ὁ Ἰωάννης Ἰσιδωρίδης Σκυλίτσης. Στὴν ἀρχὴ τὸ φύλλον ἐξεδίδετο διὰ φορέας τὴν ἐβδομάδα σὲ μικρὸ πλῆγμα. Ἀπὸ τὸν Νοέμβριο ὅμως τοῦ 1862 ἄρχισε νὰ ἐκδίδεται μὴ μόνον τὴν ἐβδομάδα, ἀλλὰ σὲ μεγάλο σχῆμα, ὡς τὴς σημερινῆς. Ἀθηναϊκὴς εφημερίδα, ὡς σοβαρὴ εφημερίδα μὲ σπουδαία ἄρθρα καὶ ἀσφαλεῖς πληροφορίες.

Ἀπὸ τὸν Μάιο τοῦ 1864 διευθυντὴς τῆς «Ήμερας» ἦταν μαζί μὲ τὸν Σκυλίτση καὶ ὁ Ἀναστάσιος Βυζάντιος. Καὶ διὰ τὸν ὅτι ἀργότερα ἔμεινε μόνος ὁ Βυζάντιος, ποὺ τὴν μετερρύθμισε πάλιν καὶ τὴν ὠνόμασε «Νέα Ήμέρα».

Ὁ Ἀναστάσιος Βυζάντιος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξέχοντες ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του. Ἐδρασε ὡς δημοσιογράφος, ὡς λογοτέχνης καὶ ποιητὴς καὶ ὡς διπλωμάτης. Ἡ μεγαλειότης του ὅμως φήμη ἦταν ὡς πολιτικὸς ἀρρογράφος.

Ἐγεννήθη τὸ 1839 καὶ ἀπέθανε τὸ 1890. Ἐσπούδασε φιλολογία στὰς Ἀθήνας καὶ ἄρχισε τὸ στάδιό του ὡς συνεργάτης τοῦ φιλολογικοῦ περιοδικοῦ «Πανδώρα». Ἐδημοσίευσεν ἐκεῖ φιλολογικὰ πεζογραφήματα καὶ ποιήματα. Αὐτὰ ἔλα ἐκτιμηθῆσαν καὶ ὁ Ἀναστ. Βυζάντιος εἰσεῖς στὴν ἱστορία μόνον ὡς δημοσιογράφος μὲ τὴν «Νέα Ήμέρα».

Ἡ «Νέα Ήμέρα» καὶ ὁ Βυζάντιος εἶχαν συνδεθῇ στενῶτατα μὲ τὸν Χαρίλαο Τρικούπη. Στ' ἄρθρα τῆς εφημερίδος ἐτονίζετο τὸ ἔργο τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτικοῦ. Ὁ Βυζάντιος δὲν ἄφινεν εὐκαιρία νὰ μὴ ἐξάγει καθεὶ ἐνέργεια τοῦ Τρικούπη.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Χαρ. Τρικούπης ἐκτιμοῦσε τὸν Α. Βυζάντιον καὶ ὡς δημοσιογράφον καὶ ὡς διπλωμάτην. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἐργασιοποίησε σὲ διπλωματικές ἀποστολὰς στὴν Βουλγαρία καὶ στὴν Αἴγυπτον. Κατόπιν γιὰ ἕνα διάστημα τὸν δῶκε καὶ πρεσβευτὴ τῆς Ἑλλάδος στὴ Ρώμην.

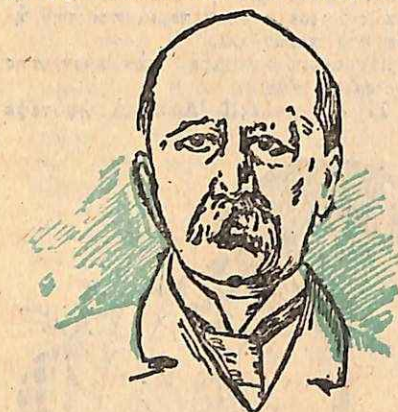
Ἀφοῦ πέθανε ὁ Βυζάντιος, ἡ «Νέα Ήμέρα» ἐξακολούθησε μὲ ἄλλους ἀρχισυντάκτες. Ἔως ὅτου τὸ 1899 τὸν διετέθησαν ὁ ἀνεψιὸς του κ. Ἰ. Χαλκοκονδύλης καὶ ὁ Καραλάμπης Πυλαρινός. Ὁλίγων ἀργότερα τὴν εφημερίδα διεθύνει μόνος ὁ κ. Χαλκοκονδύλης.

Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ κ. Χαλκοκον-

Ἐφημερίς μὲ ἱστορίαν 81 χρόνων. — Πῶς τὴν ἐξέδωκεν ὁ Ἰ. Ἰσιδωρίδης Σκυλίτσης τὸ 1855. — Ἡ «Νέα Ήμέρα» ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Ἀναστ. Βυζαντίου. — Τὸ κύρος τῆς εφημερίδος μετὰ τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ. — Τὸ 1912 ἡ ἔκδοσις τῆς γίνεται στὰς Ἀθήνας. — Νέοι δρόμοι στὸν Ἀθηναϊκὸ τύπον.

δύλη ἡ «Νέα Ήμέρα» τῆς Τεργεστής εἶχε μεγάλο κύρος μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀν καὶ ἦτο ἐβδομαδιαία, εἶχε μεγάλην κυκλοφορίαν καὶ ἐδιδόχετο πολὺ ἀπὸ τοὺς διασκορπισμένους ὁμογενεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ κ. Ἰωάν. Χαλκοκονδύλης εἶναι γεννημένος στὰς Ἀθήνας. Κατάγειται ἀπὸ τὴν παλαιότητα καὶ ἐνδοξία Ἀθηναϊ-

Ὁ Χαρ. Τρικούπης

κὴ οἰκογένεια, γὰρ τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Δημ. Καμπούρογλου ἐγράψε ἕνα μεγάλο ἱστορικὸν σύγγραμμα. Ὁ κ. Χαλκοκονδύλης λοιπόν, ἀφοῦ σπούδασε νομικὰ στὴν Ἀθήνα, ἐξακολούθησε τὴν σπουδὴν τοῦ σὸ Γκράτς τῆς Αὐστρίας. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγε στὴν Τεργεστήν καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνση τῆς εφημερίδος τοῦ θείου του.

Ὅταν ἡ «Νέα Ήμέρα» εἶχε φθάσει τὸ ἀνώτατο σημεῖο τοῦ κύρους τῆς καὶ τῆς φήμης τῆς, ὁ κ. Χαλκοκονδύλης ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρει τὴν ἔδρα τῆς στὴν Ἀθήνα. Καὶ τὸ κατόρθωσε μὲ μεγάλην ἐπιτυχία.

Ἡ «Νέα Ήμέρα» στὰς Ἀθήνας ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν κ. Χαλκοκονδύλην σὲ μικρὸ τρίστηλο σχῆμα, ἀντὶ τοῦ μεγάλου ἐξαστήλου ποὺ εἶχε στὴν Τεργεστή. Ἀπὸ ἐβδομαδιαία ὅμως ἔγινε καθημερινή, καὶ ἀντὶ 4 σελίδων εἶχε στὰς Ἀθήνας 8 μέχρ. 32.

Ἡ ἐκδοσις τῆς στὰς Ἀθήνας ἄρχισε τὸ 1912, λίγους μῆνες πρὶν ἀρχίσουν οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι.

Ἡ «Νέα Ήμέρα» ἀνοίξε νέους δρόμους στὴν Ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία. Ἦταν ἡ πρῶτη εφημερίδα ποὺ ἐξεδόθη σὲ μικρὸ σχῆμα. Ἐπειτα ἐγράφετο μὲ ἀκρίβεια σὲ εἰδήσεις καὶ χωρὶς φλυαρία. Ἐλάττωσε καὶ τοὺς τίτλους. Στὶς πολιτικὰς εἰδήσεις τῆς δὲν ἀνακάλυψε καθόλου φαντασία καὶ φιλολογία, ὅπως ἐσυνήθιζαν ὡς τότε τὰ Ἀθηναϊκὰ φύλλα. Μὰ καὶ τὴς ἐξωτερικῆς εἰδήσεως τὴς ἐδημοσίευσεν ξηρὰ, χωρὶς παραγεμισμάτα καὶ χωρὶς πολλοὺς τίτλους.

Τὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸν παραξενεύθηκε στὴν ἀρχή. Μὰ ἔπειτα ἄνοιξαν οἱ ἀμειβάσεις ὑποχωρήσεις. Ἐπειδὴ οἱ εἰδή-

σεις τῆς «Νέας Ήμερας» ἦσαν σωστὲς καὶ ἐξακριβωμέναι, τὸ κοινὸν ἄρχισε νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Καὶ ἡ εφημερίδα ὅμως ἄρχισε νὰ ἐκδοθῇ καὶ κτυπητὸς τίτλους καὶ εἰκόνες...

Ἐτσι κατέκτησε τὸ κοινόν. Καὶ ἀπὸ τὸ 1912 ὡς τὸ 1915 κατόρθωσε νὰ κυκλοφορῇ σὲ 30—50 χιλιάδες φύλλα τὴν ἡμέρα. Δηλαδή ἀπέκτησε μὴ ἀπὸ τὴς πρῶτες κυκλοφορίας Ἀθηναϊκῆς εφημερίδος.

— III —

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς καθημερινῆς τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐκδόσεως ἡ «Νέα Ήμέρα» εἶχε πολλοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς συνεργάτες. Ἀρχισυντάκτης τῆς ἦταν ὁ κ. Σπύρος Μελάς, ποὺ λίγον καιρὸ πρὶν εἶχε γνωρισθῇ μὲ τὸν κ. Χαλκοκονδύλην στὴν Τεργεστή. Ὁ κ. Μελάς εἰσεῖεν ἀρχισυντάκτης ἔως τὸ 1916. Κατόπιν ὑπῆρξαν ἀρχισυντάκτες τῆς οἱ κ. κ. Στεφ. Στεφάνου, Ν. Βέρρος, Ἰ. Διάκος καὶ ὁ μακαρίτης Γ. Σερούρης.

Μεταξὺ τῶν διαλεκτῶν συνεργατῶν τῆς «Νέας Ήμερας» στὴν Ἀθήνα ἦταν ὁ ἐκ Συδωνῆς Γρηγ. Βασιλάς, ποὺ παρακολούθησε καὶ τοὺς πολέμους τοῦ 1912 καὶ 1913 καὶ ἔγραψε τὴς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὰ μέτωπα. Κατὰ δυστυρίαν ὁ Βασιλάς ἀρρώστησε καὶ ἐγύρισε στὴν Ἀθήνα, ὅπου σὲ λίγο καιρὸ ἀπέθανε. Ὑπῆρξε ὅμως τοῦ δημοσιογραφικοῦ του καθήκοντος.

Ἄλλοι συνεργάτες τῆς «Νέας Ήμερας» ἦταν οἱ κ. κ. Β. Βεκιάρης, Δ. Καραγάλλιος, Σ. Ἀλεξανδρόπουλος (τώρα εἰσαγγελέας), Ἰ. Μυταλάς, Γ. Καραουλάνης, Ν. Εὐστρατίου (διευθυντὴς τοῦ «Ἑλλ. Μέλλοντος»), Εὐστο. Περδικιάς, Τῶνης Παπαγιαννόπουλος, Δημ. Ἀρνέλλος, Δ. Κατζίπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Στὰς Ἀθήνας ἡ «Νέα Ήμέρα» ἐξεδόθη καθημερινῇ ἀπὸ τὸ 1912 ἔως τὸ 1917. Ἐπειτα διεκόπη καὶ ἐξεδόθη πάλιν ἀπὸ τὸ 1919 ἔως τὸ 1923, πάλιν δὲ διεκόπη ἀπὸ τὸ 1923 ἔως τὸ 1924. Ἐξεδόθη ὅμως καὶ πάλιν καὶ ἐξεδόθη ἔως τὸ 1928, ὅποτε διεκόπη ἡ καθημερινή τῆς ἐκδοσις.

— IV —

Ἐπτά χρόνια ἀργότερα, τὸ 1935, ὁ κ. Ἰωάννης Χαλκοκονδύλης ἐξέδωκε καὶ πάλιν τὴν «Νέαν Ήμέραν» στὰς Ἀθήνας. Τώρα ὅμως, σὲ μέγεθος, σὲ σχῆμα καὶ στὴν μορφή ποὺ εἶχε δὲν ἐξεδόθη στὴν Τεργεστή. Οἱ τίτλοι ἦσαν μικροὶ καὶ τ' ἄρθρα χωρὶς τίτλους. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἀρχισυντάκτης τῆς ἦταν ὁ κ. Ε. Λεμπέσης.

Ὁ κ. Χαλκοκονδύλης καὶ στὴν ἐβδομαδιαία αὐτὴ ἐκδοσις ἐδημοσίευσεν σοβαρὰ καὶ μελετημένα ἄρθρα καὶ ἄλλη διαλεκτὴ ὕλη. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ διεκόπη τὸ 1936.

Ἀπὸ τότε φαίνεται ὅτι ἡ «Νέα Ήμέρα» ἔπαυσε ὁριστικῶς νὰ ἐκδίδεται. Καὶ τώρα ὁ κ. Ἰ. Χαλκοκονδύλης βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὴν δημοσιογραφία, εἶναι ποδῆδος τοῦ δικητικικοῦ συμβουλίου τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Θέλετε νὰ μάθετε

τὸ ΜΕΛΛΟΝ

ἀπὸ τὰ χαρτιά;

Στὰ δύο προηγούμενα φύλλα μας γράψαμε γιὰ τὴν σημασία τῶν χαρτιῶν. Σήμερα συμπληρώνομε τὴν σημασία τους καὶ προχωροῦμε στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ρίχνονται τὰ γασιὰ.

ΟΙ ΚΟΥΠΕΣ

Τὸ ἑπτὰ κόμπα

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ κόμπα σημαίνει: χαρούμενη σκέψις, ἔρως.

Ἀριστερὰ σὲ κόμπα: ἀφοσίωση, πίστις.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: ἀπόλυτος εὐτυχία, χαρὰ.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: θεαίτης γιὰ χρήματα.

Δεξιὰ σὲ καρρό: συνάντησις καὶ φλογερὸς ἔρως.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: σκέψις ἐνὸς ἀγαπημένου φίλου.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: καθυστέρημένη συνάντησις, λύπη.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: ἀπογοητεύσις, στενοχώρια.

Τὸ ὀκτώ κόμπα

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ κόμπα σημαίνει: μεγάλη χαρὰ ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ ἕναν καινούργιον ἔρωτα.

Ἀριστερὰ σὲ κόμπα: ἔρως παροδικός.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: θὰ σὰς ζητήσουν χρήματα, συμβιβασμός.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: γάμος μὲ πλούσιον πρόσωπο, ἀλλὰ ἡλικιωμένο.

Δεξιὰ σὲ καρρό: μικρὸ ταξίδι.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: δῶρον.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: σοβαρὴς στενοχώρια.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: χόλιασμα, δάκρυα.

Τὸ ἑννὴ κόμπα

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ κόμπα σημαίνει: εὐλικρινὴς ἔρως.

Ἀριστερὰ σὲ κόμπα: χαρὰ, θρίαμβος.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: θεαίτης ἐπιτυχία.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: σὰς ἐπιφυλλάσεται κάποια ἐκπλήξη, ἕνα γεγονός ποὺ θὰ σὰς κάμῃ εὐτυχισμένο ἐτοίμαζται γιὰ σὰς.

Δεξιὰ σὲ καρρό: γράμμα, εὐχὰ, ἰσχυρὴ εἰδήσις.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: ταξίδι

ποὺ ἀναβάλλεται.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: σκηναὶς χωρὶς σοφιστικὴ.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: μεγάλη ἀπογοήτευσις.

Τὸ δέκα κόμπα

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ κόμπα σημαίνει: νὰ εἶσθε εὐθυμοί.

Ἀριστερὰ σὲ κόμπα: θὰ ἐρωτευθῆτε τρελλά.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: χρήματα, κέρδη, χαρὰ.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: χρήματα, ἔρως.

Δεξιὰ σὲ καρρό: ἔρως πολὺ γρήγορος.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: θὰ κάμῃτε ἕνα ἀναγκαστικὸ ταξίδι καὶ θὰ αἰσθανθῆτε εὐχαρίστηση.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: φτώχεια.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: ἡθικὸς πόνος.

Ὁ φάντης κόμπα

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ κόμπα σημαίνει: ἔρως ἀπὸ ξανθὸν νέον.

Ἀριστερὰ σὲ κόμπα: σκεφθῆτε, δυσπιστήτε πρὸς τὸν ἑαυτὸν σας.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: χρηματικὴς στενοχώρια.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: θὰ λάβετε λίγα χρήματα.

Δεξιὰ σὲ καρρό: εὐτυχὴς συνάντησις.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: μετακίνησις ἐντὸς οἴκου.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: φιλονεικία καὶ δῶρον.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: ἀδικαιολόγητη ἀπελπισία.

Ἡ ντάμα κόμπα

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ κόμπα σημαίνει: μεγάλη παρηγορία.

Ἀριστερὰ σὲ κόμπα: φίλος καὶ φίλοι εὐχόμενοι.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: δῶρον.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: θὰ πάρετε πολλὰ χρήματα.

Δεξιὰ σὲ καρρό: ταξίδι, χαρὰ, εὐτυχία.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: στενοχώρια ποὺ προκαλεῖ ἡ καθυστέρηση ἀναμενόμενης ἐπιστολῆς.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: διάρηξις φιλικῶν δεσμῶν.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: ἐρωτικὴ στενοχώρια.

Ὁ ρήγας κόμπα

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ κόμπα σημαίνει:

Ἀριστερὰ σὲ κόμπα: μὴ ἐμπιστεύεσθε σ' ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, ὁ ἄνδρας δὲν εἶναι πολὺ σταθερός.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: ἀνέλικτη χάρη ματικὴ ἐπιτυχία.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: ἰσχυρὰ προστασία.

Δεξιὰ σὲ καρρό: εὐχάριστη μετακίνησις.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: στενοχώρια.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: ἀπογοήτευσις.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: ἀγοροπρία, συνάντησις, ματαιωθείσα, στενοχώρια.

Ὁ ὄστος κόμπα

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ κόμπα σημαίνει: θ' ἀγαπήσετε.

Ἀριστερὰ σὲ κόμπα: θὰ σὰς ἀγαπήσουν.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: ἐντὸς οἴκου θὰ κερδίσετε πολλὰ χρήματα.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: δῶρον ἀξίας.

Δεξιὰ σὲ καρρό: γάμος ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: θὰ παρευρεθῆτε σὲ μὴ μεγάλη φιλικὴ μισση.

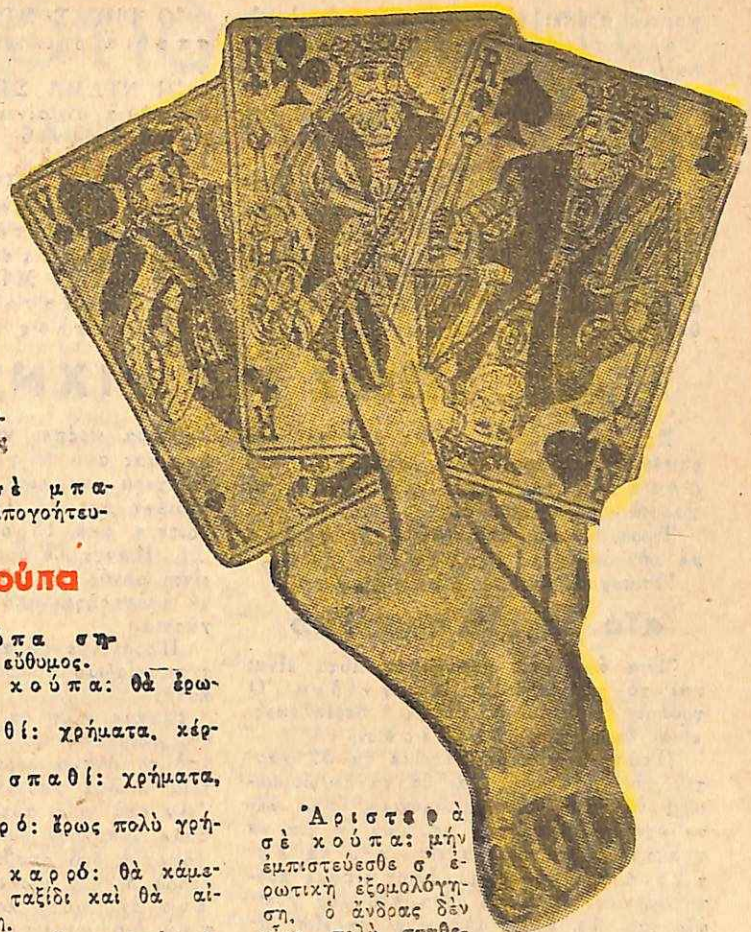
Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: χρηματικὴς στενοχώρια.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: ἕνας φίλος θὰ ἔλθῃ εἰς ἐσθίαν σας.

Ἐξαιρέσεις

Ἐξηγήσαμε τὴν σημασία ποὺ ἔχει καθεὶ χαρτὶ ξεχωριστὰ καθὼς καὶ τὴν σημασία τοῦ ἀναλόγου μὲ τὸ χαρτὶ ποὺ θὰ βρεθῇ δεξιά ἢ ἀριστερὰ του.

Μερικὰ ὅμως γασιὰ, ὅταν τύχῃ νὰ βρεθῶν μετὰ δύο ἄλλων γασιῶν ἢ μοιῶν τους, ἔχουν διαφορετικὴ σημασία ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἀναφέραμε ὡς τώρα. Γιὰ νὰ μὴ παρενοχλεῖται λοιπὸν νὰ ἐξηγήσωμε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ μὰς λένε γὰ

Η καταπληκτική σταδιοδρομία

Με μεγάλους κτυπητούς τίτλους αι ευρωπαϊκά έφημερίδες έπληροφόρησαν τους αναγνώστες των ότι ο Τύσσεν ανέχθηκεν εις 'Ελβετίαν εγκαταλείπων 200 εκατ. μάρκα, ο Φρίτς Τύσσεν, ο μεγαλύτερος σιδηροδρομικός οχι μόνον της Γερμανίας, αλλά και της Εύρωπης. και ο οποίος έγκαιρ' έπληρωσε τις υποχρεώσεις του εις Γερμανίαν και την μυθώδη περιουσίαν του και εις 'Ελβετίαν.

Ο Φρίτς Τύσσεν είναι μίς από τας σπουδαιότερας προσωπικότητας της συγχρόνου Εύρωπης και ο μόνος επιχειρηματίας του Παλαιού Κόσμου, ο οποίος μπορεί να συγκριθή με τους μεγιστάνες των επιχειρήσεων της 'Αμερικής. Ο Τύσσεν είναι ο βασιλεύς των βασιλέων της βιομηχανίας του χάλυβος εν Εύρώπῃ, και ένας των πλουσιωτέρων ανθρώπων του κόσμου. Η άτομική του περιουσία υπολογίζεται εις ένα δισεκατομμύριον χρυσά γαλλικά φράγκα, και διευθύνει μεγάλον αριθμόν συναφών επιχειρήσεων των οποίων τὰ κεφάλαια και ο κύκλος εργασιών δεν είναι εύκολον να εκτιμηθούν. Πάντως ο αριθμός που θα εξέφραζε τὰ κεφάλαια αυτά θα ήταν ασφαλώς...άστρονομικός.

Αι κολοσσιαίαι βιομηχανικαί εγκαταστάσεις του Τύσσεν που είναι αι μεγαλύτεραι σιδηροβιομηχανικαί εγκαταστάσεις της Εύρωπης, έχουν μιά πολύ ταπεινή αρχήν.

Το 1871, στο μικρό και άσημο χωριουδάκι του Ρούρ, το Μουλχάιμ, κοντά στο Ντίσμποργκ, ένας άγνωστος άνθρωπος, ο Αύγουστος Τύσσεν, ο πατέρας του Φρίτς, ίδρυε ένα μικρό σιδηρουργείο. Από το μικρό αυτό και φτωχικό εργοστάσιο ξεπήδησαν αι γιγαντιαίαι σημεριναί βιομηχανικαί εγκαταστάσεις του Τύσσεν.

Ο Αύγουστος Τύσσεν ήταν ένας νέος πολύ δραστήριος και εύφρων. Έτσι ύστερα από λίγο χρόνο, η μικρά αυτή επιχείρηση απασχολούσε 70 εργάτες υπό την ποιπώδη βιομηχανική επωνυμίαν «Τύσσεν και Σία». Οι λοιποί μέτοχοι της 'Εταιρίας απέπεσαν από τον νεαρότατον αδελφόν του Τύσσεν!

Το 1884, το μικρόν σιδηρουργείον ειγεν ήδη επέκταθ' και ειγεν άποκτηση ένα εργοστάσιο κατασκευής ελασμάτων σιδήρου, ένα εργοστάσιον γαλβανοποίησεως, ένα νέον σιδηρουργείον, ένα εργοστάσιον κατασκευής σιδηροφύλλων και γυθίων. Έξαιρετικά εύρους και προσοδευτικός, ο Αύγουστος Τύσσεν, χρησιμοποίησε κάθε μέτρον, ώστε η επένδυσις του σιδήρου που εμφανίζεται. Έτσι το μικρόν σιδηρουργείον, που έγει μεταβλήθη πλέον σε σοβαρόν επιχείρησιν, διαρκώς εξελίσσεται και τελειοποιείται.

Ο Τύσσεν όμως δεν αρνείται να εμαρμόζει τας δοκιμαστικάς μεθόδους επεξεργασίας του σιδήρου. Δεν διαστάζει κα-

ΤΩΝ ΤΥΣΣΕΝ

Οι Γερμανοί μεγιστάνες του χάλυβος

Ο Αύγουστος Τύσσεν.

Ο Φρίτς Τύσσεν, που κατέφυγε στην 'Ελβετία

θόλου να κάνει ο ίδιος δοκιμάς και πειράματα. Έτσι το 1903, όταν εμφανίζονται διά πρώτην φοράν αι πετρελαιοκίνητοι μηχαναί θερμάνσεως των υψικαμίνων, ενφ' όλου οι βιομήχανοι σιδήρου διαστάζουν, ο Τύσσεν αναλαμβάνει την κατασκευήν των, εις ευρύτατην κλίμακα. Έξ η χρόνία άργότερα, αι νέαι μέθοδοι έχουν επικρατήσει εις την σιδηροβιομηχανίαν, και τὰ εργοστάσια του Τύσσεν εις ολόκληρον την Εύρωπην τας μηχανάς των.

Τα χρόνια περνούν. Οι έδωκμήντα εργάται της εταιρίας «Τύσσεν και Σία» έχουν γίνει επτά χιλιάδες! Το μικρόν σιδηρουργείον έγει εξέλιγθη εις κολοσσιαίαν βιομηχανίαν. Ταυτοχρόνως το μικρό Μουλχάιμ, έγει γίνεται σημαντική βιομηχανική πόλις. Η πρόδοξ του δεν είναι άσπετος με την πόροδον των έργων Τύσσεν. Έκεινος γιτίζει σπίατα για τους εργάτες του, ανοίγει δρόμους, κτίζει γεφύρας, αγοράζει τους γύρω άγρούς.

Και τὰ χρόνια περνούν. Τα εργοστάσια Τύσσεν έχουν τώρα τόσον άναπτυχθ' ώστε να μην υπάρχει άρκετός γώρος εις το Μουλχάιμ διά την επέκτασιν των εγκαταστάσεών των. Ο Αύγουστος Τύσσεν τότε επεκτείνει την δόξσιν των εις την γειτονικήν πόλιν του Ντίσμποργκ και αγοράζει τὰ σιδηροβιομηχανικά της. Ούτε αυτά όμως επαρκούν. Αι εγκαταστάσεις της βιομηχανίας του έχουν ανάγκην μεγαλειετέρας άκόμη επέκτασεως. Εις άπόστασιν 8 χιλιομέτρων από το Ντίσμποργκ βρίσκειται το Χάμπουργκ. Εκεί ο άνήλικος Τύσσεν ιδούει το περίφημον εργοστάσιον υεταλλουργίας, το γνωστόν με το όνομα Ντόύτσερ Κάλιερ (Γερμανός Καίσαρ). Το εργοστάσιον αυτό εντός λίγου άναπτύσσει τας εγκαταστάσεις του κατά το μήκος του Ρήνου, 14.000 εργάται εργάζονται μέσα σ' αυτό λίγα χρόνια μετά την ίδρυσιν του.

Παράλληλος είναι και η άνάπτυξις

των άνθρακωρυχείων του Τύσσεν. 15.000 εργάται εργάζονται εις τὰ άνθρακωρυχεία του και από τὰ 9 πηγάδια του, εξαγονται ετησίως 5 εκατομ. τόνοι γαιανθράκων.

Εν τῷ μεταξύ το σιδηρουργείο του Μουλχάιμ δεν παύει να εξελίσσεται. Ο γάλλος και ο σιδηρός που διαθέτει δεν επαρκεί φυσικά, διά τας ανάγκας του. Ο Τύσσεν όμως δεν άνησυχεί. Κατασκευάζει λοιπόν πέντε νέας υψικαμίνους και το 1912 παράγει 100.000 τόννους γυτοσιδήρου. Κατασκευάζει δύο γεφύρας επί του Ρήνου και μίαν επί του Ρούρ. Δύο χιλιάδες ρυμουλκά και πλοίαρία διασχίζουν τους δύο αυτούς ποταμούς για να εξυπηρετήσουν τας επιχειρήσεις Τύσσεν. Τα σιδηρουργεία της Δωρραίνης, 6000 έκταρία, εκμισθώνονται από τας επιχειρήσεις της 'Εταιρίας Τύσσεν. Εις το Χαγκεντίγκεν εγκαθίστα εργοστάσια κατασκευής σιμμένων. Η περιφέρεια όμως του Ρούρ δεν τού είναι άρκετή. Και ο Τύσσεν αγοράζει από τον Τσάρον μεταλλεία σιδήρου εις τον Καύκασον!

Εις την Βεσφαλλίαν ανακαλύπτονται νέαι άνθρακωρυχείαι. Ο Τύσσεν τὰ αγοράζει άμέσως. Έκτείνονται επί 600 έκτατοι μύριον τετραγωνικών μέτρων! Εαφνικά, έκσπ' η θύελλα του 1914. Ο πόλεμος. Τα εργοστάσια του Τύσσεν εργάζονται νυκθήμερόν. Μισό έκτατομύριο άνθρωποι απασχολούνται εις τας επιχειρήσεις Τύσσεν, για να ετοιμάζουν μυθώδεις ποσότητες πυρομαχικών.

Άλλ' ο Τύσσεν παρά την ηλικίαν του άσπλοείται και με την πολιτικήν και τὰ οικονομικά της γώρας, γίνεται σύμβουλος του Κράτους, ενδιαφέρεται διά το ναυτικόν, την συγκοινωνίαν και... ύπεράνω όλων αυτών προμηθεύει διαρκώς εις το κράτος, σιδηρον, γάλλυβα, γαιάνθρακα, πυρομαχικά, κάθε τι που χρειάζεται ο πόλεμος.

Εργεται όμως το 1918... Ημέραι πικρίας. Η ήττα της Γερμανίας, άπεργίαι, δυσγέριες, καταστροφές. Η ήττα είναι πάντοτε όδυνηρά. Και η καταστροφή της Γερμανίας είχε μοιραίως τον άντικτυπό της στις επιχειρήσεις Τύσσεν.

Ο Αύγουστος Τύσσεν, γέρον πλέον, εξακολουθεί ώστόσο ν' αγωνίζεται. Καταρθώνει να φέρη κάποιαν ίσοροπία εις τας επιχειρήσεις του. Ο θάνατος όμως διακόπτει την προσπάθειά του το 1926. Τόν διαδέχεται όμως ο γυιός του Φρίτς. Το έργον του διαδόγου του δεν ήτο εύκολον. Η καταστροφή ήταν μεγάλη. Πρέπει τὰ πάντα να προσαρμοσθόν στίς μεταπολεμικές συνθήκες, ν' ανακατασκευασθόν. Ο Φρίτς Τύσσεν συναντά τεράστιες οικονομικές δυσνέειες. Ωστόσο τὰ καταθέτει και ταχύνεται αι επιγείσεις Τύσσεν καταλαμβάνουν πάλιν την πόλιν θέσιν στην Εύρώπην. Ως τότε, υεταξύ του Τύσσεν και του Χίτλερ φαίνεται ότι επήλθε εγγάτως κάποια ψυχρότης, η οποία ήνάγκασε τον Φρίτς Τύσσεν να άναχωρήση εκ Γερμανίας και να καταφύγη εις 'Ελβετίαν.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΑΙΡΗ ΑΡΩΝΗ

ΤΙ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ζευγάρι αυτοί οι 'Αρώνηδες. Και τί αγαπημένο! Χαίρεσαι να τους βλέπης. Κι' ακόμα περισσότερο χαίρεσαι να τους άκούης. Έξυπνη η κουβέντα τους, πολιτισμένη η νοοτροπία τους, ευγενική συμπεριφορά τους, πολύ ενδιαφέροντα η γνωριμία τους. Με δυο λόγια ένα καλλιτεχνικό ζευγάρι, απ' τὰ πιο ταιριασμένα. Έδώ όμως δεν πρόκειται να μιλήσουμε παρά μόνο για την κυρία 'Αρώνη και μάλιστα για την άγνωστη Μαίρη 'Αρώνη, άφου η γνωστή σ' είναι τόσο... γνωστή από τη σκηνή του Κοτοπουλείου, όπου χρόνια τώρα γοητεύει κάθε δράση τους θαυμαστάς της.

Η άγνωστη λοιπόν 'Αρώνη μπορεί να διατηρήσει έννοουμε έξω από το παλκοσένικο— όλα τὰ θέλητρα με τὰ όποια άρσεί τόσο επί σκηνής, δεν έχει όμως τίποτε από το κοκετίστικο, το ξελογιστικό, το πλανευτικό, που διακρίνει το παίξιμό της. Άπεναντίας μάλιστα αποτελεί ένα από τους πιο χαριτωμένους τύπους νοικοκυράς. Δυο-τρεις φορές που μπήκαμε στο χαμαρίνι της, την βρήκαμε να πλέκει πουλόβερ, ενφ' αντίκρου της ή άνδρας της διάβαζε την απογευματινή του έφημερίδα ή τον προσεχή ρόλο του. Και δεν είναι μόνο τὰ θαυμάσια πουλόβερ που πλέκει. Είναι και κάτι έξογα κεντήματα που φτιάχνει και τὰ λιχουδία φαγητά που μαγειρεύει και κάτι περισημα γλυκίσματα, για τὰ όποια οι γνωστοί του σπιτιού πολλά έχουν να λένε. Το σπιτικό της, γενικά, της δίνει πολλές χάρες. Τον τελευταίο μάλιστα καιρό που κτίει στο Παλτό Φάλλερσ μιά βιλλίτσα—μιά τέλεια καλλιτεχνική φωλιά φιλοδοξεί να την κάμει—η άδυναμία της προς ό,τι έχει σχέση με το νοικοκυριό ευρίσκει τις ωραιότερες ικανοποιήσεις.

— Η —

Η 'Αρώνη είναι Πλακωτοπούλα. Η οικογένειά της—είναι το γένος 'Αρβαντάκη—κατάγεται απ' την Κωνσταντινούπολη. Οι περισσότεροι απ' τους πρόγονους της ήταν καθηγηταί. Ο παππούς της είναι απ' τους ιδρυτάς της μεγάλης σχολής του Γένους. Ο γνωστός αρχαιολόγος 'Αρβαντάκης είναι θεός της. Ο πατέρας της, καθηγητής κι' αυτός στα πρώτα του χρόνια στην Μεγάλη Σχολή, ήρθε άργότερα στην 'Αθήνα όπου άλλαξε και επάγγελμα. Έγινε γοηματιστής. Στο εύπορο σπίτι του τὰ παιδιά του πήραν μιά εξαιρετική άνατοσφή. Η Μαίρη επεδόθη πολύ νωρίς στο πιάνο. Σπούδασε δέκα χρόνια στο 'Οδείο και πήρε και δίπλωμα διδασκαλίας του πιάνου, όπως επίσης πήρε δίπλωμα και καθηγητρίδας της άπαγγελίας. Κι' εδώ πρέπει να πούμε ότι η καλλιτέχνις φανέρωσε από πολύ μικρή μιά εξαιρετική κλίση όχι μονάχα στην άπαγγελία αλλά και στο θέατρο.

Η σκηνή την σαγήνευσε. Ήταν ακόμα με κοντά καλτσάκια όταν διοργάνωσε στο μητροικό της σαλόνι παραστάσεις θεατρικές μαζί με την αδελφή της κ. Βάσω Μανωλίδου—άλλη νεά καλής οικογενείας που άγάπησε από παιδιούλα το θέατρο. Πάντως οι έρασι-τεχνικές αυτές παραστάσεις προαίονίζαν ως ένα σημείο το μέλλον των δύο κοριτσιών. Το 1932 η Μαίρη πήγε στη δραματική σχολή του Βασιλικού Θεάτρου,

μέ αυστηρώς έρασιτεχνικούς πάντα σκοπούς. Η οικογένειά της τουλάχιστον ούτε έπίστευε, ούτε και θα έδεχτο ποτέ να βγῇ ή νέα στο θέατρο. Κι' όμως έγινε κι' αυτό. Άλλοίμονο αν η σαγήνη του παλκοσένικου δεν θα ήταν ικανή και στην περίπτωση αυτή—όπως και σε τόσες άλλες παρόμοιες—να κατανικήση τις οικογενειακές αντιρρήσεις.

Η Μαίρη ως μαθήτρια της σχολής έλαβε μέρος σε δυο παραστάσεις του 'Εθνικού θεάτρου. Στον 'Οιδίποδα' και στον 'Θάνατο του Δαντών'. Στο θέατρο του 'Εθνικού άνηκε την εποχή εκείνη και ο ήδη σύζυγός της. Η γνωριμία τους έγινε ενφ' επαίετο η τραγωδία του Σοφοκλή. Και οι άραβάνες τους έτελέσθησαν ενφ' έσυνεχίζοντο οι παραστάσεις της τραγωδίας του Μπύχχερ. Έτσι άνάμεσα σε δυο τραγωδίες επαίχθηκα ένα είδυλλιο που δεν άργησε να καταλήξει σε γάμο.

Το 1933 σ' ένα μικρό θέατρο της Χαλκούσης και του Πέλου Κατσέλη που έπαιζε στα προάστια πρωτοδοκίμασε τις δυνατότητες της η 'Αρώνη. Αποτέλεσμα καταπληκτικό. Πρώτη φορά κι' έπαιξε σάν ήθοποιός με άριστη τέχνη. Τὰ εξ' χρόνια που έπέρασαν από τότε δεν υπήρξαν παρά μιά συνεχής άνοδος για την καλλιτέχνίδα. Στην 'Μίς Μ. Πάπ'—την πρώτη μεγάλη εμφάνισή της—άφισε τις ικανοποιητικότερες εντυπώσεις. Έξερτε τί είναι να παίζης στα πρώτα θέματα σου πλάι σε μιά Μαρίκα; Ποιόν δεν θα συννέτριες και μόνο το γεγονός αυτό; Με την 'Αρώνη δεν υπήρξε τέτοιος κίνδυνος. Άλλωστε, λέγει ή ίδια, το ότι δεν έδειλίστα το όφελω στην ίδια την κ. Κοτοπούλη. Δεν ξέρετε πόσο δοηθά, πόσο ενθαρρύνει η Μαρίκα κάθε άρχαριο ήθοποιό. Και επάνω στην σκηνή ακόμη η βοήθεια, το κουράγιο που σου δίνει είναι άφάνταστο.

Η 'Αρώνη ωστόσο δεν ξέρε τι θα πη ατράκ. Δεν τὰ γάνει ποτέ στη σκηνή, οι κομμιέρες δεν έχουν τίποτα τ' αγωνι-

Η Κα Μαίρη 'Αρώνη σε μιά ωραία στάση της.

ώδες γι' αυτήν. Είναι πάντα έτοιμη να αντιμετώπιση κάθε ρόλο, και τον πιο δύσκολο ακόμα, φθάνει θέδαια να είναι σχετικός με το ταμπουρέντο της Κάποτς επρόκειτο ο θέατρος Κοτοπούλη να παίξει στον Πειραιά τὰ 'Αχμένα φίλα', όποτε ξαφνικά άρρώστησε η κ. Άνδρεάδου, που είχε πρώτο ρόλο. Την παραμυγή λοιπόν της παραστάσεως επρότειναν στην κ. 'Αρώνη να την αντικαταστήση.

— Και η κ. 'Αρώνη—λέγει χαριτολογώντας— ο σύζυγός της—έδεδόθη να άναί-δαιαν καταπληκτική. Και τὸ ακόμη άναιδέστερον, έπαιξε την επόμενήν χωρίς καν να έχη κάμει μιά πρόβα!

Προτινόν να σημειώσουμε θέδαια ότι όχι μονάχα έπαιξε αλλά και υπήρξε η θριαμβεύτρια της τραγωδίας. Τὸ ότι δὲ τὰ έβγαλε πέρα τόσο περίωρη, στην παράσταση εκείνη όφειλεται θέδαια πρώτα απ' όλα στο ταλέντο της. Δεν έπαιξε όμως λιγώτερο ρόλο και η εξαιρετική αντίληψη που την διακονεί. Μαθαίνει τους ρόλους της χωρίς καμιά εξαίρετική προσπάθεια. Τους διαβάει λίγο και στην περιεμέσα εύρίσκει να είναι η καλύτερα 'αδιαδασμένη' από όλους τους συναδέλφους της.

— Και εγώ, παραπονείται ο άνδρας της, ξεθεώνουμαι στο διάδασμα και πάντα με βρίσκουν όχι άρεκτά μελετημένους! Είναι λοιπόν να μην δαίμονίζεσαι;

— Η —

Τὸ καλλιτεχνικό όνισμο της κ. 'Αρώνη είναι να αφήση κάποτε αυτούς τους ρόλους κομ εν τίν—που τόσο της πάνε μ' όλα ταυτα—και να δοκιμάση τις δυνατότητες σε μεγαλειότερες και συνθετικώτερες δημιουργίες. 'Αν υπορούσε να γίνη μιά σπουδαία καρατερίστρα—στην εύρύτερη έννοια της λέξεως—θα ήταν ένθυσιασμένη. Έγει όπ' όψν της άρκετούς σχετικούς ρόλους ίδιως στο θέατρο του Μαλλιέρου και του Μυσσέ, που θα ήταν εύχρηστέα να τους παίξει. 'Επί του παρόντος θιαυθεύει στο 'Ατμόν στον 'Ερωτα' που παίζεται σγεδόν δυο μήνες συνεχώς στο θέατρο 'Αλίκη' και στην μεγάλη επιτυχία του όποιου δεν είναι υικισή η συμβολή της.

Θελήσαμε να συμπληρώσουμε το πορτραίτο της και με κάτι άλλο που να άπομακρύνεται το θέατρο. Και έρωτήσαμε τον άνδρα της.

—Μικρές μανίες, άπάντησε εκείνος, δεν είδα νά'η, έκτός της μανίας της προς την καθαριότητα και την τάξη, από την όποια έχω προσωπικώς δεν έχω λόγους να είμαι πολύ ευχαριστημένος. Άδυναμίες της πάλι δεν έχω άλλες από αυτές που εκδηλώνει για τις περισσότερες φορές της τέχνης. Είναι κάπως άπιστευτο αυτό που θα πω κι' όμως δεν πρέπει να το άυσιωσθήσεαι. Πέντε χρόνια που είμαστε παντρεμένοι δεν έχω να την κατηγορήσω για τίποτε άλλο παρά για το ότι είναι μιά τόσο τέλεια σούγος ώστε έναν άλλον άνδρα θα μπορούσε και να τον γουράει με αυτήν την άβουλη τελειότητα της...

Μπορούμε σε μιά τέτοια κατηγορηματική σκευική διαδοχία ποιάς θα υπορούσε να συναντήση το έρωτηματολόγιο που είχα προετοιμάσει;

ΠΗΓΩΜΕΝΗ

ΕΤΙΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ένα δραστηριοποιημένο
αισθηματικό
μυθιστόρημα

του
ΖΥΝ ΜΑΡΥ

Από τα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα Ζενισιέ, μία ωραιότατη κρεολή, κόρη Γάλλου άποίκου και ιθαγενούς της Ιάδας, είχε παντρευτεί εδώ και δέκα οκτώ χρόνια τον Γεώργιο ντε Μπωπρέω, μοναχογιό του ιδρυτού ενός μεγάλου οίκου εμπορικών και τραπεζικών επιχειρήσεων που είχε την έδρα του στην Μπατάβια της Ιάδας. Τον γάμο αυτό από τον οποίο είχε γεννηθεί ένα χαριτωμένο αγοράκι, ο Ζεράρ, δεν τον ήθελε η Μαργαρίτα, γιατί αγαπούσε άλλον, τον πλουσιώτατο δικηγόρο Ζάν Ντεμάρ. Έν τούτοις, τον ιδέχθηκε για να μην παρακούση στον πατέρα της, που είχε μία μεγάλη θέση στον οίκο ντε Μπωπρέω.

Μετά τον γάμο του το ζεύγος έφυγε για το Παρίσι όπου και μετέφερε ο Γεώργιος το κέντρο των εργασιών του, όταν πέθανε ο πατέρας του. Σε λίγα όμως χρόνια χάρις στην άνωθεν δύναμη του Γεωργίου και τις άσυνειδητες του, ο οίκος του Μπωπρέω κατεστράφη και ο Γεώργιος κινδύνευε να συλληφθεί. Τότε επέπεσε ο Ζάν Ντεμάρ και προσέφερε στην Μαργαρίτα ένα εκκατομύριο για να βοηθήσει τον άντρα της, να σώσει την δουλειά του. Αυτός όμως αντί να διαθέσει το ποσό όπως έπρεπε, πληρώνει μόνον κάποιον Κερυνιόν και τον πέντε εισπράκτορα 'Ωντικούρ και ετοιμάζεται να φύγει με το υπόλοιπο για το εξωτερικό. Η Μαργαρίτα, ειδοποιημένη από τον Κολλιθέ, που ήταν ένας από τους καλλίτερους και πιστότερους υπαλλήλους των τρέχων και μπρός στην άρνηση του Γεωργίου να μείνει τον σκοτώνει χρησιμοποιώντας το περίπορο που είχε λησμονήσει πριν από λίγο ο Κερυνιόν. Στην ανάκριση που επακολουθεί η Μαργαρίτα, μοιρολόι δεν τολμά να δηλώσει ότι αυτή έχει σκοτώσει τον άνδρα της, προσπαθεί να πείσει τις αστυνομικές αρχές ότι πορεύεται περί εγκλήματος, τσορούτω υαλλον, όση βλέπει ότι όλες οι ενδείξεις θαρρούν τον δυστυχή εκείνον εισπράκτορα, τον 'Ωντικούρ. Στο σημείο αυτό βοήθην έδωσαν τα πονητικά όταν αναγγέλλουν στην αστυνομία Ντελάγκλ ότι κάποιος θέλει να τον μιλήσει.

5ον.

ΕΝ σου είπε το όνομά του; —Όχι, αλλά εγώ τον γνώρισα. Δηλαδή, μου φαίνεται πως ήταν άλλος εισπράκτορας κάτω, στο μαγαζί... —Αί... 'Ο 'Ωντικούρ... Πές του νόρη. Η Μαργαρίτα θέλησε να φύγει. Το μαρτύριο ήταν άνωτερο από τις

δυνάμεις της. 'Ο αστυνόμος όμως δεν την άφησε.

—Μείνατε, σάς παρακαλώ, κυρία. Η παρουσία σας μπορεί να μας είναι απαραίτητη...

Εκείνη ξανακάθισε συντετριμμένη, πτώμα σωστό.

Έν τω μεταξύ, ο κ. Ντελάγκλ απεσφράγιζε την αλληλογραφία. Ήταν καμιά δεκαριά γράμματα, που άφοροδσαν όλα την επιχείρηση, όλα εκτός ενός, εκτός αυτού δηλαδή που είχε φέρει ο λοβότρος.

Ίδου τί έγραφε το γράμμα αυτό, που άπνυθύνετο προσωπικώς στον ντε Μπωπρέω:

Κύριε,

Έγρασα πρό δλίγου το περιστροφό μου στο γραφείο σας. Σας το γράφω, θά σας χρειασθεί άσφαλώς μία μέρα για να τινάξετε τα μυαλά σας στον αέρα.

Κερυνιόν

—Ξέρετε την διεύθυνση αυτού του Κερυνιόν; ρώτησε ο αστυνόμος τον Κολλιθέ.

—Όχι, αλλά δεν θα μου ήταν δύσκολο να την βρω.

—Κυττάξτε τότε να μου την φέρετε το ταχύτερο.

Ο Κολλιθέ βγήκε. Ο κ. Ντελάγκλ του φώναξε από πίσω:

—Κάνετε γρήγορα, γιατί θά σάς χρειασθώ.

Κατόπιν ο κ. Ντελάγκλ στράφηκε προς την Μαργαρίτα και άφου της διάβασε το γράμμα την ρώτησε:

—Τον ξέρετε, έσεις μήπως, αυτόν τον Κερυνιόν;

—Για πρώτη φορά άκούω το όνομά του.

Εκείνη την ώρα άκούσθηκαν έλαφρά κτυπήματα στην πόρτα.

—Εμπρός! φώναξε ο αστυνομικός.

Και στρεφόμενος προς τον γραμματέα του:

—Σίγουρα θά ναι ο άνθρωπός μας...

Πραγματικά, στο άνοιγμα της πόρτας πλαισιώθηκε σχεδόν άμέσως, η πλατεία και καλοκάγαθη φάτσα του 'Ωντικούρ.

Ο τέως εισπράκτορας, χαιρέτισε με υποκλίσεις δεξιά και άριστερά και κατόπιν προχώρησε προς το μέσον του γραφείου:

—Με συγχωρείτε, είπε, που σάς ένοχλώ, αλλά ήθελα κάτι να πω ή μάλλον να δώσω...

—Τί τρέχει, 'Ωντικούρ; ρώτησε ο αστυνόμος με ύφος μάλλον αδιάφορο.

—Ερχόμουν να ιδώ τον κ. ντε Μπωπρέω, όποτε μου είπαν κάτω πώς...

—Καλά, καλά, έκανε πάλι ο αστυνομικός, και τί είχες να πής ή να δώσης του κ. ντε Μπωπρέω;

—Να σάς πω, κύριε αστυνόμε... Όπως θά μάθατε κιόλας, ήμουν κι' εγώ άλλοτε στην υπηρεσία του μακαρίτη. Όταν με προσέλαβε, είχα

καταθέσει ως άγγόση κάποιο ποσό... Έγώ χρήματα δεν είχα, δανείσθηκα, λοιπόν, το ποσό αυτό... Καταλαβαίνετε τώρα... Λοιπόν μ' έδωσαν χωρίς να μου δώσουν πίσω και τα λεπτά μου... Τα λεπτά τα ξένα δηλαδή. Το λοιπόν, σήμερα τα ζητήσα από τον κύριο... από τον μακαρίτη... Μοιρε ναρθώ το βράδυ. Έγώ, όμως, έπειδη φοβήθηκα μήπως ή άναβολή αυτή είναι κανένα κόλπο, δεν έφυγα, αλλά κρύφτηκα μέσα στο γραφείο του. Καταλαβαίνετε, κύριε αστυνόμε...

—Περίφημα... Παρακάτω...

—Περίμενα ως το βράδυ...

—Πού;

—Έδώ, μέσα σ' αυτό το γραφείο, σάς είπα, πίσω από εκείνη την κουρτίνα. Νά, κυττάξτε, έδω!

Και ο άγαθος άνθρωπος προχώρησε προς την κουρτίνα που έκρυβε την πόρτα και την άνασήκωσε.

—Ωραία! Και έμεινες πολλήν ώρα εκεί, πίσω από την κουρτίνα;

—Έξ' δάκερες ώρες, με το ρολόι! Δεν έχασα όμως άδικα τον καιρό μου, γιατί κατά τας έξη, ο κ. ντε Μπωπρέω μπήκε στο γραφείο του...

—Ανοίξε αυτήν έδώ την βαλίτσα που είχε φέρει ή κυρία και μέτρησε τα λεπτά που είχε μέσα. Κατόπιν πληρώσε έναν κύριο που τον είχε φοβερίσει μ' ένα πιστόλι και όταν τέλος, παρουσιάσθηκαν και εγώ, μου πέταξε για να με ξεφορτωθεί, ένα μάτσο έκατοστάρικα.

—Έγώ, φυσικά, κυττάξα να μαζέψω μία ώρα άρχήτερα τα λεπτά από χάμω και να φύγω! Στη βία μου, δεν τα μέτρησα...

—Λοιπόν;

—Το λοιπόν, όταν πήγα σπίτι και τα μέτρησα, είδα πώς άντι πέντε χιλιάδες, ο μακαρίτης μου είχε δώσει είκοσι. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, κ. αστυνόμε...

—Όλα, εκτός από ένα πράγμα: πώς έσύ, ένας εισπράκτορας, ένας άνθρωπος δηλαδή συνηθισμένος να κρατάς χρήματα, δεν κατάλαβες, μόνο από το βάρος και τον όγκο τους, ότι δεν κρατούσες πέντε, αλλά είκοσι χιλιάδες στα χέρια; Έπρεπε να πάς σπίτι σου για να το καταλάβης;

—Σας είπα, κύριε αστυνόμε... Απο τη χαρά μου που πληρώθηκα, και από το φόβο μου μη μου τα πάρη πίσω, κυττάξα να τα μαζέψω και να φύγω... Δεν είχα καμιά πρόθεση να καταχρασθώ τα χρήματα αυτά, γιατί άλλωστε δεν θά τάφερνα τώρα πίσω. Ποιος με είδε όταν τάπαρνα; Κανείς! Έμεις, όμως, στην οικονομία μας, είμαστε τίμιοι άνθρωποι, κύριε αστυνόμε, και θά πεθάνουμε τίμιοι... Καταλαβαίνετε, λοιπόν...

—Ναί, ναί.

—Πάρτε, λοιπόν, τώρα τις δέκα πέντε χιλιάδες που πήρα παραπάνω. Μετρήστε τα.

Και ο 'Ωντικούρ, έβγαλε από την

τσέπη του ένα μάτσο χαρτονομίσματα και τα άφηκε έπάνω στο γραφείο.

Ο αστυνομικός βυθίσθηκε σε σκέψεις.

Ο 'Ωντικούρ εκύτταζε γύρω του και βλέποντας την Κα Μπωπρέω συντετριμμένη σε μία γωνιά, έκανε να της μιλήσει. Εκείνη όμως την άρα άκούστηκε ή βαρεία φωνή του αστυνόμου:

—Κύριε 'Ωντικούρ, θάρρης μαζί μας.

Ο τέως εισπράκτορας πήγε να άπαντήσει, αλλά τον διέκοψε αυτή ή φορά ή είσοδος του Κολλιθέ.

—Μοι φέρνεται την διεύθυνση του Κερυνιόν; τον ρώτησε ο αστυνόμος.

—Μάλιστα. Είναι από τις έπαρχίες. Μένει στο Μορμπιχάν, αλλά έρχεται τακτικά στο Παρίσι για ύποθέσεις του και μένει στο ξενοδοχείον «Η Βρετάνη», όδός Μοντεσκιέ.

Ο κ. Ντελάγκλ έγραψε μερικές λέξεις σ' ένα χαρτί και της έδωσε το Κολλιθέ:

—Έχετε, του είπε, την καλωσύνη, να στείλετε αυτό το σημείωμα στην διεύθυνσή του;

—Ευχαρίστως, κύριε.

—Υστερ' άπ' αυτό, ο αστυνομικός έστράφη πάλι προς τον 'Ωντικούρ:

—Λοιπόν, όπως είπαμε, κ. 'Ωντικούρ, θάρρης τώρα μαζί μου.

—Πού, κ. αστυνόμε;

—Περίεργος έρώτησις. Πού άλλο, παρά στο τμήμα! Δηλαδή θά πάμε πρώτα εκεί...

—Πρώτα εκεί; Κι' έπειτα;

—Έπειτα, στην Εισαγγελία, κατά πάσαν πιθανότητα.

—Στην Εισαγγελία, εγώ! φώναξε ο άγαθώτατος άνθρωπος κατάπληκτος.

—Βέβαια. Θά σέ παραπέμψω σε τακτική άνάκριση.

—Και για ποιο λόγο;

—Ρωτάς ακόμη για ποιο λόγο; Πέρασε δολόκληρο άπόγευμα κρυμμένος σ' ένα γραφείο, μέσα στο όποιο βρέθηκε λίγη ώρα μετά την άπομάκρυνσή σου ένας σκοτωμένος...

Ο 'Ωντικούρ έγινε κατακόκκινος.

—Τί, μήπως ύποψιάζεσθε έμένα για...

—Πολύ πιθανόν.

—Θά άστειεύσετε χωρίς άλλο, κ. αστυνόμε, έκανε ο άτυχής άνθρωπος, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Ο κ. Ντελάγκλ, όμως, δεν του άπήνησε.

Έν τω μεταξύ ή Μαργαρίτα είχε σηκωθεί και κάτωρη πλησίασε προς το γραφείο.

—Κύριε, είπε στον αστυνόμο, αν κατάλαβα καλά, ο άνθρωπος αυτός πρόκειται να κατηγορηθεί για τον φόνο του συζύγου μου...

—Ίσως, κυρία μου, αυτό ή άνάκρισις θά το δείξει.

—Και όμως, ο μόνος που δεν ένέχεσαι, είναι ο δυστυχισμένος αυτός οίκογενειάρχης...

—Πώς το ξέρετε;

—Μά... φαίνεται από την φυσιογνωμία του, από το όλον του. Έξ' άλλου, ένας άνθρωπος που σκοτώσε, δεν ξαναγυρίζει με τόση άφέλεια στον τόπο του εγκλήματος, όπου ήδη βρίσκεται ή αστυνομία.

Ο αστυνόμος την κυττάζε πειραγμένος. Πολύ άπέχοντας από του να μαντέψει το βάθος της σκέψης της νέας γυναίκας, πήρε την σύστασή της ως άνάμειξη στα καθήκοντά του και είπε κάπως ξερά:

—Τό γιατί ήλθε έδω, είμεθα έμεις εις θέσιν, λόγω του επαγγέλματός μας, να το ξέρουμε. Θά έχετε ίσως άκούσει για έγκληματίας τους όποιους

να πιασθώ όπως ο ποντικός στη φάκα;

Τό έπιχείρημα του 'Ωντικούρ ήταν πράγματι άκαταμάχητο και έφερε τον αστυνόμο σε άμηχανία, έν τούτοις το γόητρό του και το επαγγελματικό καθήκον του επέδωσαν να έμπειν, να βρη τέλος πάντων κάποιον να άνοχοποιήσει.

—Καλά είπε, έν τοιαύτη περιπτώσει ποιος σκότωσε;

Η έρώτηση αυτή χτύπησε σαν μαχαίριά την Μαργαρίτα. Έκλεισε τα μάτια της άποκαμμένη, και κατόπιν άντλώντας νέα θάρρος είπε:

—Κανείς κ. αστυνόμε, ο άνδρας μου σκοτώθηκε μόνος του, σάς τώπα αυτό άπό την άρχή...

—Και εγώ σάς λέγω, έκανε με πείσμα ο αστυνόμος, ότι δεν πρόκειται περί αυτοκτονίας, αλλά περί εγκλήματος!

—Του όποιου όμως δεν μπορεί να είμαι εγώ ο δράστης! Έκανε ο 'Ωντικούρ.

—Κε 'Ωντικούρ, θάρρης μαζί μας, είπε ο αστυνόμος.

Αυτό θά το ιδούμε!

Ο τέως εισπράκτορας άρχισε να γελά — ένα γέλιο νευρικό, σπασμωδικό.

—Άς είναι, είπε στο τέλος. Σας άκολουθώ ευχαρίστως όπου θέλετε, κύριε αστυνόμε, μόνο που λυπούμαι πολύ για τον καιρό που θά χάσετε.

Δεν άξίζει το ταπεινό μου ότομο να σάς βάλη σε τόση φασαρία!...

Ο αστυνόμος σηκώθηκε και άφου μαζέψε τα χαρτιά του, ένευσε στους δυο άστυφύλακες να πλησιάσουν τον 'Ωντικούρ.

Εκείνη την ώρα συνέβη κάτι το έξαιρετικά δραματικό. Η Μαργαρίτα, μέσα στην ψυχή της όποιος φαίνεται ότι διεξήγετο τρομερά πάλη, προχώρησε με όρμη και μπαίνοντας άνάμεσα στον 'Ωντικούρ και τους δυο άστυφύλακες, φώναξε:

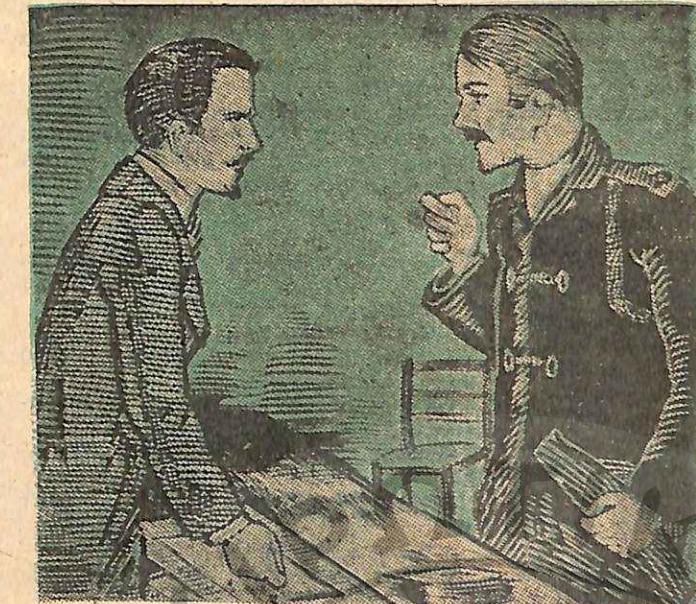
—Μιά στιγμή, παρακαλώ! Αυτό δεν μπορεί να γίνει!...

Όλοι την κυττάζαν έκπληκτοι.

Ο αστυνόμος πλησίασε και με άυσθηρότητα:

—Τί συμβαίνει, κυρία μου;

—Συμβαίνει ότι... ότι δεν μπορεί

τε να προφυλακίσετε έναν άθωον!...
—Αλλά, κυρία μου... έκανε με φανερή πιά άδημονία ο αστυνομικός.

—Ακούστε με, κύριε...
Και άσφαλώς η Μαργαρίτα θα μιλούσε, θα απέκλυπτε τα πάντα, αν δεν άνοιγε εκείνη την ώρα η πόρτα του γραφείου. Κανείς δεν την άκουσε να τρίζη, κανένας δεν άντελήφθη τίποτε, ούτε αυτή η Μαργαρίτα, είχε, όμως, ιδίη ή άτυχη γυναίκα, και εκείνο που είδε ήταν ή γλυκειά φυσιογνωμία του γιου της, του Ζεράρ, μέσα στον καθρέφτη που βρισκότανε απέναντι στην πόρτα...

Και τότε, διά μιās, οι δυνάμεις της την εγκατέλειψαν πάλι. "Όλο το θάρρος της, όλη ή άποφασιστικότητα, με την όποιαν είχε όπλισθή για να κάνει εκείνο το όποιο θεωρούσε ως υπέρτατον καθήκον τιμής, εξατμίσθηκαν. "Εως εκείνη την στιγμή ήταν άποφασισμένη να άδιεφορήσει για όλα και να μην άκούση παρά μονάχα την φωνή της συνειδήσεώς της, από την στιγμή όμως που είδε τον Ζεράρ, το μητρικό της φίλτρο την κατεκύριευσε πάλι και την έκανε μιά άδύνατη γυναίκα, άνίκανη για την μεγάλη θυσία.

—Λοιπόν, κυρία μου; έκανε ο άστυνόμος.

—Τίποτε, ψιθύρισε ή Μαργαρίτα, πτώμα σχεδόν, δεν έχω να πώ τίποτε...

Ο κ. Ντελάγκλ ύψωσε τους ώμους και έκανε ένα νέο νεύμα στους άστυφύλακες. Αυτοί έβάλαν στην μέση τον άτυχο "Ωντικοϋρ και όλοι μαζί βγήκαν έξω από το γραφείο. Η Μαργαρίτα, άκίνητη στη μέση του δωματίου, με τα χέρια κρεμασμένα στα πλάγια, τους κύτταζε καθώς έφευγαν με μάτια σπηλωμένα, θάλεγε κανείς στο κενό, γυάλινα από την φρίκη.

Ο Ζεράρ τρόμαξε και τρέχοντας κοντά της:

—Μαμά! Μαμά! φώναξε, τί έχεις; —Παιδάκι μου!... ψιθύρισε ή Μαργαρίτα, και την πήραν τα δάκρυα.

—Μαμά! ξαναφώναξε ο Ζεράρ, άγκαλιάζοντάς την. "Εσύ είσαι άρρωστη! Θέλεις να φωνάξω την Ζοζέττα;

—"Όχι... "Όχι... Δεν είμαι άρρωστη, δεν έχω τίποτε... Τίποτε, παιδί μου...

Ο μικρός έφερε ένα κάθισμα και έβαλε την μητέρα του να καθήση. Κατόπιν κάθησε κι' εκείνος κάτω, στα πόδια της και της είπε:

—Γιατί είσαι τόσο συγκινημένη, μαμά;

—Δεν είναι τίποτε, παιδί μου, θα περάση...

—Μα φάνηκε την ώρα που έμπαινα, πως κάτι ήθελες να πής...

—Γελάσθηκες, παιδί μου...

—"Όχι, όχι, κάτι θάλεγες και σώπασες μόλις με είδες. Πές μου, μαμά, μήπως είδες εσύ τον δολοφόνο του μπαμπά και δεν θέλεις να τον φανερώσης;

—Τί είναι αυτά που λές, παιδί μου;...

Ο Ζεράρ δεν άπήντησε. Φαινόταν κάτι άλλο να τον άπασχολούσε τώρα.

Πραγματικά, σε λίγο είπε με φω-

νή υπόκωφη, ένδ τα μάτια του έλαμπαν:

—"Ερχομαι από το νεκροτομείο...

Εκεί οι άνθρωποι ξέρουν... από νεκρούς, έχουν κάποια πείρα. Ξέρεις, λοιπόν, τί έκαναν όταν τους είπα ότι ο πατέρας αυτοκτόνησε; Γέλασαν! «Τί μάς λές αυτό; φώναξαν. Πού την βλέπεις την αυτοκτονία; "Εγκλημα όλοκάθαρο!...»

—Αυτό λέει και ο κ. Ντελάγκλ... ψιθύρισε ή Μαργαρίτα.

—Και σύ, μητέρα, τί λές;

—"Εγώ... είμαι της γνώμης ότι πρόκειται για αυτοκτονία.

—"Ας έχουμε υπομονή, ψιθύρισε ο Ζεράρ. Οι γιατροί θα μάς πουν σε λίγο τί είναι.

Και ο Ζεράρ σώπασε, με τα μάτια κερφωμένα στο πάτωμα και το μέτωπο ζαρωμένο.

—Τί σκέπτεσαι; τον ρώτησε ύστερ' από λίγο ή μητέρα του.

—Σκέπτομαι, μαμά, πως αν είναι ένοχος ο "Ωντικοϋρ, ή δικαιοσύνη θα τον τιμωρήσει όπως του αξίζει, αν όμως είναι, άθως, και αν δεν βρεθί ή ένοχος... "Αν ο φόνος του πατέρα μου μείνη άτιμωρητος...

—Λοιπόν, παιδί μου; έκανε ή Μαργαρίτα μισολιπόθυμη από τον φόβο.

—Τότε... τότε, φώναξε ο Ζεράρ, άναλαμβάνω να τον βρώ εγώ και να έκδικηθώ τον πατέρα μου. Το όρκίζομαι στην σκιά του!

Η Μαργαρίτα σηκώθηκε. Δεν ήταν πιά δυνατόν να κρατηθί όρθια.

"Ενοιώθε έπιτακτική την ανάγκη να ξεπλώση, να ήσυχάση.

—Ζεράρ, είπε του γιου της, όδήγησε με, παιδί μου, στο δωμάτιό μου...

Ο Ζεράρ την πήρε από το μπράτσο και την πήγε στο δωμάτιό της.

Εκείνη την ώρα φάνηκε ο Κολλιθέ.

—Μήπως με χρειάζεσθε, κυρία; ρώτησε.

—"Όχι, κ. Κολλιθέ, εύχαριστώ.

—Θά είμαι αύριο στην συνηθισμένη μου ώρα στο γραφείο.

Και χαιρετώντας με σεβασμό,

Γιατί ν' άνησυχής;

— Μην άνησυχής μπαμπά, μου την στέλνει ο Τότης που πέρασε τώρα με το άεροπλάνο του!...

βγήκε με το ίδιο και άναλλοιωτο εκείνο άξιοπρεπές βάδισμά του.

Η Μαργαρίτα έμεινε έτσι έντελώς μόνη. Και τότε, έλευθερα πιά, άσυγκράτητη, ξέσπασε σε λυγμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Πέρασαν δυό-τρεις μέρες.

Οι δύο Ιατροδικασταί που είχαν κάνει την νεκροψία, έστειλαν την έκθεσή τους στην Εισαγγελία. Δεν υπήρχε καμιά διαφορά στάς άποψεις των. "Ήσαν σύμφωνοι και οι δύο ότι επρόκειτο περί άναμφισβήτητου εγκλήματος. Κάθε ιδέα περί αυτοκτονίας έπρεπε να άποκλεισθή.

Ο Κολλιθέ που είχε έντολή από την Μαργαρίτα να παρακολουθήση από κοντά την υπόθεση, της έφερε την είδηση. Από τον ίδιο έμαθε ότι ο "Ωντικοϋρ δεν είχε άποφυλακισθή. "Εφόσον όδες οι ένδείξεις έθάρυναν αυτόν και μόνον, δεν ήτο δυνατόν, παρά να θεωρηται αυτός ως ένοχος του φόνου του Γεωργίου ντε Μπωπρεώ. "Εν τώ μεταξύ, όμως, είχε γίνει και μιά άκόμη σύλληψις: του Κερυνιόν, αυτόν στον όποιον άνήκε το φονικό όπλο.

Όταν ο "Ωντικοϋρ κατάλαβε ότι ή έναντίον του κατηγορία ήταν σοβαρά, και ότι έκινδύνευε ή έλευθερία και ή υπόληψίς του, κυριεύθηκε από μεγάλη άπελπισία. Κατόπιν, όμως, έπαναστάτησε και υπεrhήπισε τον έαυτό του στον άνακριτή με δύναμη και βιασιότητα μάλιστα.

Πως μπορούσαν να ένοχοποιήσουν για φόνον αυτόν, που ούτε μυϊγα δεν είχε σκοτώσει άκόμη; Μήπως όλη του ή ζωή ως τώρα δεν φώναζε την άθωότητά του; Μήπως εκείνο που έκανε την ίδια μέρα που έδολεσφενεϊτο ο τέως πάτρων του, το να πάη δηλαδή και να έπιστρέψη τα έπι πλέον χρήματα, δεν άποδείκνυε την έντιμότητά του;

Αυτά όλα δεν έπαυσε να τα έπαναλαμβάνη στην άνάκριση.

Ο άνακριτής όμως δεν ήθελε να πεισθί, και σε κάποια στιγμή, πρόσφερε μιά τρομερή λέξη: "Ενέδρα.

—"Ενέδρα! φώναξε ο "Ωντικοϋρ, έστώ, άφου το θέλετε, αλλά όχι με την έννοια που νομίζετε. Δεν είχα διόλου την πρόθεση να σκοτώσω τον κ. ντε Μπωπρεώ. "Αν πήγαίνα μ' αυτό τον σκοπό, θα έπωφελούμην της εύκαιρίας για να πάρω μαζί του και το βαλιτζάκι με το έκατομμύριο. Ποιος θα μ' έμπόδιζε; "Ενας άνθρωπος, κ. άνακριτά, που άποφασίζει να σκοτώση για πέντε χιλιάρικά, δεν αφήνει όλόκληρο έκατομμύριο να φύγη! "Απεναντίας εγώ, μόλις είδα ότι μου είχε δώσει δέκα πέντε χιλιάδες παραπάνω, ήλθα άμέσως να τις έπιστρέψω, πράγμα που άποδεικνύει ότι δεν ήξερα ότι σκοτώθηκε έν τώ μεταξύ ο κ. ντε Μπωπρεώ, ότι συνεπώς δεν τον σκότωσα εγώ. Το διάβημά μου άποδεικνύει την άθωότητά μου. Δεν θά ήμουν τόσο βλάκας, κ. άνακριτά, αν σκότωνα, να έρχόμουν την ίδια ώρα πίσω για να παραδοθώ μόνος μου!...

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

"Γνα καινούργιο β.βλίο

«ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΠΑΛΑΙΑ συνήθεια εις τους γράφοντας περί βιβλίων που μόλις εξέδόθησαν είναι να μεταβάλλωνται εις μικρούς προφήτας και να μάς βεβαιώνουν εκ των προτέρων περί της «καταπληκτικής έπιτυχίας» που... θα σημειώση άσφαλώς το κυκλοφορήσαν προχθές βιβλίον του φίλου κ. Δείνα». Ο ύποφαινόμενος θεωρεί τον έαυτό του εύτυχη που χωρίς να κάμη τον προφήτην, θά μπορούση να βεβαιώση τους άναγνώστες της «Εβδομάδος» για την μεγάλη έπιτυχία του βιβλίου του φίλου κ. Π. Παλαιολόγου «Στο περιθώριο της ζωής».

Διότι ή έπιτυχία αυτού είναι γεγονός πλέον, μάλιστα δε γεγονός καταπληκτικόν, άφου έντός είκοσι ήμερών έχουν πωληθί 1500 αντίτυπα. "Όλοι οι βιβλιοπώλαι — που είναι δά τόσο φειδωλοί σε παρόμοιες διαβεβαιώσεις, όταν φυσικά πρόκειται για βιβλίο που εξέδόθη για λογαριασμό του συγγραφέως — έπαναλαμβάνουν στερεοτύπως σε γνωστούς και φίλους ότι το «Στο περιθώριο της ζωής» υπερέβη κάθε προηγούμενον. "Εσπασε όλα τα ρεκόρ, όπως λέμε.

Που όφειλεται αυτή ή έξαιρετική έπιτυχία; "Αλλοι την άποδίδουν εις το ότι ο κ. Παλαιολόγος είναι, κατά την γνώμην των, ο πιο αξιόλογος σημερινός χρονογράφος! Είναι οι φανατικοί θαυμασταί του αυτού. "Αλλοι ύποστηρίζουν ότι ή νοοτροπία του εύρίσκει εύμενη άναπόκρισιν εις μάζαν κοινού, μεγαλειτέραν αριθμητικώς από εκείνην, που συγκινούν οι άλλοι χρονογράφοι. Τρίτοι — οι πεισμονες άρνηται — έπιμένουν ότι ο κ. Παλαιολόγος με το άρκετά ιδιότυπον χρονογράφημά του κολακεύει πολλές από τις άδυναμίες του μικροαστού, θέλοντας να πούν μ' αυτό ότι καταβαίνει ο ίδιος ως το επίπεδο του άναγνώστη του, αντί να προσπαθήση να άνεβάση αυτόν ως το δικό του. "Αλλοι τέλος, δίδουν άλλες έρμηνείες εις το «φαινόμενον», πολύ πιο περίεργες και άρκετά κακόπιστες.

Ο άναγνώστης δεν πρέπει να εκπλαγί με ώρισμένες φράσεις που έχρησιμοποίησαμε, όπως: φανατικοί θαυμασταί, πεισμονες άρνηται, φαινόμενον... "Ερμηνεύουν πιστά την πραγματικότητα. Ο κ. Παλαιολόγος έχει πράγματι και φανατικούς θαυμαστας που τον τοποθετούν ως χρονογράφο έπάνω και από αυτόν τον Σπύρο Μελά, καθώς και πεισμονες άρνητας που άμφισβητούν την αξία του. Τα δυό αυτά φιλολογικά — άς τα πούμε — στρατόπεδα δεν συνεκροτήθησαν χθές. "Υπάρχουν από τριετίας, από τότε δηλαδή που ο κ. Παλαιολόγος ύποκατέστησε τον κ. Μελάν εις την στήλην του τακτικού

χρονογραφήματος του «Ελευθέρου Βήματος», καθώς και των «Αθηναϊκών Νέων». "Εως την ώραν εκείνην, ο κ. Παλαιολόγος έθεωρείτο και ήτο ένας λαμπρός δημοσιογράφος, για χρονογράφημα όμως κανείς δεν τον έλογάζιαζε. Και όμως του έφθασε ή τακτική στήλη του «Ελευθέρου Βήματος» διά να άποκτήση ξαφνικά — και διά να άνακαλύψη πρό πάντων — χιλιάδες θαυμαστών του που ούτε τους έφαντάζετο καν ως την ώρα εκείνη. "Εκτοτε ή φήμη του έσημείωσε μίαν συνεχή άνιούσαν. Και σήμερα, για να είμεθα ειλικρινείς, έχει κατακαλύψει τους πάντας και

Ο κ. Παλαιολόγος.

τά πάντα — έννοείται βέβαια εις το επίπεδον του χρονογραφήματος.

Το βιβλίο που εκκυκλοφόρησε πρό ήμερών και που αν δεν είχαν φθαρή τόσο πολύ ώρισμένες λέξεις, θά μπορούσαμε να πούμε ότι γίνεται πράγματι άνάρπαστο, είναι μιά συλλογή όγδόντα και πλέον χρονογραφημάτων που έχουν δημοσιευθή κατά καιρούς εις το «Ελευθέρον Βήμα» και εις τα «Αθηναϊκά Νέα». Μ' όλο λοιπόν που είναι γνωστά και πολυδιαβασμένα — άφου πολλοί καθημερινοί άναγνώσταί, όχι μόνον κρατούν τα σχετικά άποκόμματα, αλλά και τα βιβλιοδετούν στο τέλος — ή κυκλοφορία του βιβλίου υπήρξε από την πρώτη ήμέραν μοναδική. Αυτήν την στιγμήν ο συγγραφέας, που μαζί με την δόξαν, βλέπει τώρα να έρχεται και ο πλοῦτος, έτοιμάζει δευτέραν έκδοσιν.

Το σημείωμα αυτό δεν έχει τίποτε το ένδιαφέρον να πη διά το περιεχόμενον του βιβλίου. Περιεχόμενον που έχει κριθή ήδη από τον παντοδύναμον άναγνώστην — τον και άγοραστήν — δεν σηκώνει πολλά σχόλια. Η κριτική βέβαια θά μπορούσε να διαφωτίση επί του προβλήματος που λέγεται «έπιτυχία του Παλαιολόγου», αλλά αυτή δεν έμυλινε άκόμη. "Ετσι, αν ο άναγνώστης ζητήση να άρκεσθί στην γνώμη του ύποφαινομένου, δεν θά άκούση παρά κοινοτοπίες: "Οτι δηλαδή τα χρονογραφήματα του κ. Παλαιολόγου διακρίνονται για το σατυρικό τους χρώμα, πρό πάντων την ειρωνική — άλλοτε άνάλαφρη κι' άλλοτε τσουχτερή — διάθεση που τα χαρακτηρίζει. "Οτι ή ειρωνεία στα χέρια του κ. Παλαιολόγου έχει γράψει σελίδες που δεν έχουν τις όμοιές τους στην νεοελληνική γλώσσα. "Οτι τα θέματά του, περιωρισμένα κάπως, προέρχονται το περισσότερο από τον κόσμο της μέσης άστικής τάξεως, της όποιας τόσο καλά έννοιωσεν τους καύμους και τους πόθους ο νέος χρονογράφος. "Οτι άνάμεσα στα περιγραφικά του χρονογραφήματα υπάρχουν άρκετά άψογα, και για τον πιο γκρινιάρη άναγνώστη, δυό-τρία δε άπ' αυτά, όπως το «Ενα εγκλημα στο τράμ», το «Δράμα χωρίς λόγια» και το «Προσευχή στα νειάτα», μ' όλο τον αισθησιακό παλμό τους — ή άρα γε, μήπως έξ αίτίας αυτού — είναι σελίδες που θά μείνουν. "Οτι χωρίς να λογοτεχνί ή κ. Παλαιολόγος, χωρίς καν να θέλη να δώση λογοτεχνική φόρμα στα χρονογραφήματά του, δίνει κάποιες σελίδες πολύ πιο άρτιες και πολύ πιο μεστές από τις σελίδες των πιο αξιόλογων λογοτεχνών μας. "Οτι μ' όλο που πρόσρχεται από τη σχολή Μελά, διαθέτει ένα δικό του ύφος, προσωπικό, με βασικά του γνωρίσματα την άερότητα, τον λυρικό τόνο, την φινέτσα στην έκφραση, την έπιθετικότητα — όταν το χρονογράφημα άναφέρεται σε κοινωνικά θέματα — την έξυπνάδα και τέλος με στοιχεία ψυχολογίας όχι συνήθη.

Φθάσαμε όμως στη μεθόριο κριτικής και δημοσιογραφίας, ώστε πρέπει το δημοσιογραφικό αυτό σημείωμα να τερματισθί εδώ. Δεν θά παραλείψη όμως να κάμη μιά δι-οπίστωση, που βγαίνει πιά από την προσωπική πείρα του ύποφαινομένου: Ο Π. Παλαιολόγος και το χρονογράφημά του δεν έξηγούνται. Διαβάζονται! "Ωστε δεν σάς μένει άλλη λύσις, αν ένδιαφέρεσθε να έχετε γνώμη περί αυτών των δυό, παρά να άκολουθήσετε την υπόδειξιν που ήδη έκάναμε.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Η ΚΟΡΗ

του βασιληά των Χιά

'Ασιατικός δρῦλος

Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ χαιρέτησε θαύτατα και είπε:

— Κύριε, η όμορφη αιχμάλωτος είναι απ' έξω. Αν το επιθυμής, θα σου την φέρουμε άμέσως.

Ο Τσέγκις Χάν πετάχθηκε όρθιος και τὰ μάτια του έλαμψαν.

— Ναί, να μου την φέρετε! φώναξε. Οί άνωτεροι αξιωματοῦγοι και σύμβουλοι που τον περιστοιχίζαν, βγήκαν σιγά-σιγά από την σκηνή, αφήνοντας διακριτικά μόνο τον άρχηγό.

Ήταν τρία φεγγάρια τώρα, που ο Τσέγκις-Χάν πολιορκούσε την Νίγκ-Χιά, την πρωτεύουσα της χώρας των Χιά, και η πόλις άντεχε ακόμη καλά. Αυτό δεν μπορούσε να το συγχωρήσει στον έαυτό του ο μεγάλος άρχηγός των Μογγόλων. Αύτός, που είχε κατακτήσει όλη την Άσία, από τον Κίτρινο ποταμό ως τον Δνείπερο και από την Σιδηρία ως το νοτιώτατο άκρο των Ινδιών, να είναι τώρα μίνες ολάκερες σταματημένος μπρός σε μια άσημαντη σχεδόν πολιτειούλα!...Νά, όμως, που τώρα ή τύχη του χαμογελούσε: στρατιώτες του έπιασαν αιχμάλωτο την μοναχική κόρη του βασιλέως των Χιά που έτσι ήταν πιά ολότελα στην διάθεσή του!

Μια σκλάβω έμπασε στην αυτοκρατορική σκηνή την αιχμάλωτο. Αύτη προχώρησε υπερήφανα, αγέρωχη, χωρίς την παραμικρή σκιά τρόμου στα μάτια.

Ο Τσέγκις Χάν στράφηκε και την κύτταξε με θαυμασμό και πόθο. Ήταν πολύ όμορφη η κόρη του αντιπάλου του βασιληά. Τέλος είπε:

— Είσαι εσύ ή Τιέν-Χεού, αύτη που βλέπω μέσα στην σκηνή μου, μακριά από την πατρική προστασία και ολάκερη στην διάθεσή μου;

Με θάρρος η κόρη απήντησε:

— Ναί, εγώ είμαι ή Τιέν-Χεού, αύτη που βλέπετε μέσα στην σκηνή σου, μακριά από την πατρική προστασία. Ολάκερη όμως, στην διάθεσή σου, μήν το πιστεύεις!

Ο Τσέγκις Χάν έβαλε τὰ γέλια.

— Υπερήφανα και άστοχάστη κόρη, είπες, τί σ' έπιασε να βγής έξω από την Νίγκ-Χιά; Πού πήγαίνες;

— Τί σ' ενδιαφέρει; Είχα κάποιο σκοπό, αλλά μ' έπιασες. Έπιασες όμως μονάχα τὸ σώμα μου. Τὸ πνεῦμα μου είναι πάντα ελεύθερο.

Ο Τσέγκις Χάν την κύτταξε για λίγες στιγμές σιωπηλός. Η όμορφιά της στιγμή με στιγμή τον σκλάβωνε περισσότερο.

Ξαφνικά είπε:

— Απόψε θα γίνης γυναίκα μου.

— Ξέρω τον νόμο του ισχυρότερου, απήντησε η κόρη σκάνοντας υπερήφανα τὸ κεφάλι, και ξέρω ακόμη πώς μάταια θα προσπαθούσα να μὴ υποταθῶ σ' αυτόν, όμως, κι' αν θέλεις με πιστεύεις, θάταν καλλίτερο να μ' αφήνες να φύγω.

— Νά σ' άφίσω να φύγεις; Δεν θα τὸ λές στα σοβαρά αυτό, Τιέν-Χεού. Κι' αν ακόμη ο πόθος σου δεν μου κυρίευε τὸ κορμί, πάλι θα σε κρατούσα μονάχα να μου άνοίξῃ ο πατέρας σου τις πόδες της

Νίγκ-Χιά!...

— Γελήσαι, άρχηγέ. Δεν θὰ τὸν άφίνα εγώ ποτέ για να τὸ κάνη.

— Και πῶς θα τὸ κατώρθωνες;

— Έχω τὸν τρόπο.

— Τὰ μάγια σου, έσένα και τοῦ γέροντα σου δεν θα μπορούσαν ποτέ τους να με πιάσουν! Και τώρα, μπορείς να πῆς στη σκηνή σου. Πενήντα γυναίκες έχουν όρισθῇ να σε ύπηρετούν. Τὸ βράδυ, θα σε φέρουνε εδώ...

Γεμάτη περιφρόνηση ή Τιέν-Χεού, στράφηκε και βγήκε.

Ο Τσέγκις-Χάν έμεινε μόνος, θυσιμένος σε σκέψεις. Κι' οὔτε άκουσε πῶς κάποιος είχε μπῆ στην αυτοκρατορική σκηνή.

Ο άνθρωπος αυτός πήγε πίσω από τον Άρχηγό και τὸν άγγίζει ελαφρά στὸν ώμο.

— Α! είσαι εσύ Ίελου-Τσουτσάι, καλέ μου φίλε;

— Ναί, εγώ άρχηγέ. Και ήλθα πολύ ανήσυχος κοντά σου.

— Τί τρέχει Ίελού;

— Άρχηγέ και Κύριέ μου, δεν πρέπει να κρατήσεις κοντά σου την Τιέν-Χεού!

— Έσύ 'σαι που με συμβουλεύεις ένα τέτοιον πράγμα, Ίελου-Τσουτσάι;

— Οχι, εγώ, ο ταπεινός σου δούλος, μὰ ή αγάπη μου για σένα. Θα σου φέρῃ μεγάλο κακό...

— Και γιατί;

— Είναι Κινέζα και κόρη τοῦ μάγου βασιληά των Χιά...

Ο Τσέγκις Χάν γέλασε δυνατά.

— Τὰ ίδια, πάνω κάτω που είπες πρίν από λίγο και εκείνη. Και ξέρεις τί της είπα; "Οτι δεν τὰ φοβάμαι τὰ μάγια της φυλής της. Εγώ!..." Έλα, πήγαίνε τώρα και δώσε διαταγές να μου την έτοιμάσουνε γι' απόψε.

— Ή —

Ένα φεγγάρι πέρασε ο Τσέγκις-Χάν με την Τιέν-Χεού, βραδυές γλυκές, άξέχαστες.

Μία μέρα, ο Τσέγκις δεν κρατήθηκε και της είπε:

— Είδες πῶς έμεινες κοντά μου;

— Ναί, άλλ' όχι για πολὺν καιρό. Σε λίγο θα σου φύγω, έτι κι' αν κάνης και μάλιστα θάρους και σὺ μαζί μου!...

Ο Τσέγκις γέλασε και πάλι και δεν έδωκε την παραμικρή σημασία στα λόγια της γυναίκας του.

Ένα πρωί όμως, ξυπνώντας, δεν βρήκε στὸ πλευρό του την Τιέν-Χεού.

Τὸ στρατόπεδο άμέσως άναστατώθηκε, έρευνες έγιναν παντού, και ύστερ' από λίγη ώρα ένας πολεμιστής έβγαλε την Τιέν-Χεού νεκρή μέσα από τὸ ποτάμι.

Η όμορφη πριγκηποπούλα είχε πνιγῇ.

Η λύπη τοῦ Τσέγκις Χάν ήταν άπερίγραπτη.

Τιμώρησε ο ίδιος σκληρά τοὺς φύλακες που άρσαν να τοὺς ξεφύγῃ η όμορφη Τιέν-Χεού και κατόπιν έπεσε θάρειά άρρωστος, στὸ κρεβάτι.

Άγαπούσε τρελλὰ την Τιέν-Χεού και ο γαμός της τοῦ είχε ποτίσει τὸ φοιτότερο φαρμάκι.

Άδικα οί μάγοι του και οί δικοί τους προσπαθούσαν να τὸν κάνουν καλά.

Άδικα έφεραν από τὸν Γάγγη τὰ πιὸ δυνατά βότανα. Ο Τσέγκις πήγαίνε μέσα με τὴ μέρα και γειρότερα. Και ένα βράδυ, ο Μεγάλος Άρχηγός άφισε τὸν κόσμο αυτό και πήγε να βοῇ την Τιέν-Χεού, ὅπως τοῦ είχε πῆ.

Προτού πεθάνῃ όμως, φώναξε τοὺς άνωτερους αξιωματοῦγους του και τοὺς έδωσε τις τελευταίες του διαταγές. Δεν έπρεπε να άφίσουν ανεκδίκητο τὸν θάνατο αὐτοῦ και της όμορφης Τιέν-Χεού.

Οί γυιοί του ώρκίσθηκαν και ο Τσέγκις Χάν πέθανε ήσυχος, σὲ ήλικία 75 ετών.

Οί γυιοί του τὸν εκήδεσαν λαμπρὰ και κατόπιν έβαλαν σὲ εφαρμογή τὸ σχέδιο τοῦ πατέρα τους: πρότειναν είρήνη τὸν βασιλέα της Νίγκ-Χιά, κι' όταν κητῇ έγινε ο Μογγόλοι άρρισαν να μπάνουν ελεύθερα στην πόλη.

Μία μέρα που ήτανε παζάρι μεγάλο, μπήκαν μέσα στην πόλη πολλοί Μογγόλοι στοατιώτες φορώντας ρούχα χωρικών. Και ενώ άνύποπτοι οί έμποροί τους πωλούσαν τις ποσάμματα των, έβγαλαν εκείνοι στα έξωονικά τις σπῆδες τους που είχανε κολλημένες κάτω από τὴ μανδύα τους και ώουησαν επάνω στὸν κόσμο.

Μέσα σὲ λίγες ώρες λυγῇ ζωντανή δεν είχε μείνῃ στην Νίγκ-Χιά, οὔτε και πέτοια δοβια στη θέση της. "Όσο για τὸν μάγο βασιληά της, αὐτὸν τὸν έσεσαν ζωντανὸ πάνω στὸν τάφο τοῦ Τσέγκις-Χάν και εκεί τὸν έσφαξαν ποτίζοντας με τὸ αἷμα του τὸ γόμα.

Ο Τσέγκις-Χάν είχαν εκδικηθῇ.

Μιὰ περιπετειώδης γυναίκα

'Η πρεσβευτίνα 'Αλεξ. Κολοντάι

ΑΠΟ καιροῦ σὲ καιρὸ βλέπομα

στις έφημερίδες να αναγράφεται τὸ όνομα της σοβιετικής πρεσβευτίνας 'Αλεξάντρας Κολοντάι.

Φυσικά, δεν είναι ή μοναδική Εδρωπαία διπλωμάτης και πολιτικός.

Όλοι ένθυμούνται την 'Αγγλίδα ύπουργὸ της 'Εργασίας Κα Λέρκινς, ως και τις Γαλλίδες ύφυπουργούς της 'Υγίεινης και τὸν έπιστημονικὸν άναζητήσεων. 'Αλλά ή σταδιοδρομία της 'Αλεξάντρας Κολοντάι ύπῆρξε πιὸ έντυπωτική. Σταδιοδρομία τυχοδιωκτική και περιπετειώδης.

Πολλές ύπῆρξαν οί γυναίκες που άνεμίσχθησαν στην μπολσεβικική επανάσταση στη Ρωσία και κατέλαβαν μετὰ την επικράτησή της εξέχουσες θέσεις και άνώτατα διοικητικά αξιώματα.

Η 'Αλεξάντρα Κολοντάι όμως, μπορεί να καυχηθῇ ότι έσημείωσε την μεγαλειότερη έπιτυχία.

Γυναίκα προικισμένη με έξαιρετική εύφυία και δραστηριότητα, έπέτυχε ν' άναδειχθῇ μέσα σ' ελάχιστο σχετικῶς χρονικὸ διάστημα και να παίξῃ σπουδαιότατο ρόλο κατά την μπολσεβικική επανάσταση και την μετέπειτα εξέλιξη τοῦ σοβιετικοῦ καθεστώτος.

Τὸ καταπληκτικὸ στην εξέλιξη της 'Αλεξάνδρας Κολοντάι είναι ότι, κανονικῶς, έπρεπε λόγω της καταγωγῆς της, να βρίσκεται στὸ στρατόπεδο τὸν αντίπαλὸν τοῦ κομμουνισμοῦ. Πραγματικά, ανήκε στην μεγάλη λεγομένη ρωσικήν άριστοκρατίαν. Ήταν κόρη έπιφανοῦς Ρώσου στρατηγού και είχε παντρευτῇ έναν συνταγματάρχη τοῦ τσαρικοῦ στρατοῦ. Η κακίστη όμως διαγωγή της την έκαμε να διακόψῃ εγκαίρως κάθε δεσμό με την οίκογένεια και τὸν κύκλο της.

— Ή —

Η 'Αλεξάντρα Κολοντάι είναι μιὰ από τις περισσότερο μορφωμένες γυναίκες της Ρωσίας και ή γλωσσολόγος της άπετέλεσε ένα από τὰ κύρια προσόντα που την άνεδείξαν μέσα στα σοβιετικά συνέδρια, ὅπως και μιὰν άλλην έπιφανή κομμουνίστρια, την 'Αγγέλικα Μπαλαμπάνοβα.

Η τελευταία αύτη, άπῃασμένη από τὰς κομμουνιστικάς μεθόδους, και από την φανερή παραβίαση όλων τὸν υποσχέσεων που είχαν δώσει πρὸς τὸ λαὸν οί κομμουνισταί, διέρρηξε πολὺ νωρίς τοὺς δεσμούς της με τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, ενώ ή 'Αλεξάντρα Κολοντάι συνεχίζει ως τώρα την κομμουνιστικήν της δραση, ένδιαφερομένη πρὸ παντός για τὴν άτομική επικράτησή της.

Η γυναίκα αύτη είχε μεγάλην έπιτυχίαν ιδιαιτέρως στα διεθνή κομμουνιστικά συνέδρια, χάρις εἰς την γλωσσολογικήν της. Έκτός τούτου, ή 'Αλεξάντρα Κολοντάι είναι και δημοσιογράφος και συγγραφέας.

Θά φανῇ ίσως περίεργο σὲ μὰς τοὺς ξένους πρὸς τὴ ρωσική ψυχολογία, τὸ πῶς, μιὰ νέα γυναίκα, τόσο πλούσια, κομψή, κοκέττα, μορφωμένη, και ἐπὶ πλέον, άριστοκρατικῆς καταγωγῆς, έγκατέλειπε την μεγάλη ζωή, που ζούσε και που μπορούσε να την έξακολουθῇ στὸ έξωτερικὸ, για να προσχωρήσῃ στην κομμουνιστική επανάσταση. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ὡστόσο δεν είναι σπάνιον στην παλαιά ρωσική κοινωνία που είχε φθάσει σὲ σημείο μεγάλης καταπτώσεως, και εξαγνίζεται εύκολα, όταν σκεφθοῦμε

Μία τελευταία φωτογραφία της Κολοντάι.

πῶς θυγατέρες Ρώσων ύπουργὸν της τσαρικής Ρωσίας άνεμυγνόντο ενεργότατα στις δολοφονικές άποπειρες εναντίον τοῦ Τσάρου και τέλειωναν τὴ ζωή τους πάνω στὸ Ικρίωμα, ὅπως ή νεαρή εκείνη και όμορφη Σοφία Περοφσκάτα, και πῶς ακόμη πολλοί πρίγκηπες της ρωσικής Αύλης ύπῆρξαν άναρχικοί, ὅπως ο περίφημος πρίγκηψ Κροπότκιν.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19οῦ αἰώνος, ή Κολοντάι ήταν μιὰ από τοὺς κυριώτερους ὁπαδοὺς τὸν θεωριῶν τοῦ Μάρξ και όταν ο Λένιν ίδρυσε τὸ Μπολσεβικικὸν κόμμα, προσεχώρησε ἐκ τὸν πρώτων σ' αὐτό. Στην άρχή, άπῃσχετο κυρίως με την προπαγάνδα και με την σύνταξη επαναστατικών προκηρύξεων. Η άστυνομία την συνέλαβε, έφυλακίσθη και κατόπιν έξωρίσθη.

Όταν έξερράγη ο Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, βρισκόταν εἰς Κοπεγχάγη μαζί με δυὸ άλλους άπεσταλμένους

τοῦ Λένιν, τὸν Γκονέτσκι. Κύρτεμπεργκ, που ήταν συγχρόνως κατὰ σκοπὸς και λαθρέμπορος και τὸν Τσιλιανινώφ, που βρισκόταν σ' έπαφή με τοὺς Γερμανοὺς και ήσχυλειτο στὸ να παραλύσῃ τὸ ήθικὸ τοῦ τσαρικοῦ στρατοῦ διὰ της προπαγάνδας τοῦ ντεφαιτισμοῦ. Έπειτα από λίγο καιρὸ, οί άρχές της Δανίας έξώρισαν τοὺς τρεῖς αὐτοὺς συνωμότες και ή Κολοντάι άναγκάσθηκε να καταφύγῃ στη Σουηδία.

Μετὰ την έπικράτησή της επαναστάσεως στη Ρωσία, ή Κολοντάι που κατέλαβε σπουδαία θέση στὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, έλαβε μέρος στην πρώτη επαναστατική Κυβέρνηση ὡς έπίτροπος της Κοινωνικής Προνοίας.

Ο ρόλος όμως που της άνέθεσαν δεν την ικανοποιούσε, και πολὺ γρήγορα ή ανήσυχη αύτη επαναστάτρια παρημέλησε τὰ καθήκοντά της και ήρχισε ν' άσχολήται με την διαπαιδαγώγηση της ρωσικής νεολαίας. Πρέπει άλλωστε να σημειωθῇ πῶς ή γυναίκα αύτη ήταν πασίγνωστη όχι μόνο για τις πολιτικές της πεποιθήσεις τὸν άκρων, αλλά και για τις έλευθερίζουσες άντιλήψεις της σχετικῶς με τὰ ήθικα ζητήματα και ιδίως τὸν δύο φύλων. Έδίδασκε τὸν άπολύτως ελεύθερον έρωτα.

Οί θεωρίες της όμως αὐτὲς άρχισαν να ανησυχούν και αὐτοὺς τοὺς κομμουνιστικὸς κύκλους και έτσι τὸ 1924 τὸ έπίσημον ὄργανον τοῦ κόμματος, ή «Πράβδα», της έπέτεθη δριμύτατα και ή Κολοντάι άναγκάσθηκε να ύποστειλῇ την σημαίαν τὸν θεωριῶν της. Είχε γίνῃ φανερόν πῶς οί κομμουνιστικὲς θεωρίες περὶ ελευθεροῦ έρωτος όχι μόνον ύπενόμιαν τὰ θεμέλια κάθε ὄργανωμένης κοινωνίας, αλλά θα ὡδηγοῦσαν μοιραίως στὸν εκφυλισμὸ της φυλής.

Η αντίδρασις εναντίον της ήταν τόσο ζωηρά, ὡστε εκινδύνευσε πρὸς στιγμήν να διαγραφῇ από τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα και να συμμερισθῇ την τύχην τὸν «άνεπιθυμητων». Χάρις όμως στοὺς ισχυροὺς φίλους τοῦ της έμειναν ακόμη, ή πολιμική έστράτηγος και οί άρχές άρκέσθηκαν να την άπομακρύνουν από την Ρωσίαν. Τότε την έστείλαν ὡς διπλωματικὸν αντιπρόσωπον τὸν Σοβιετ στη Νορβηγία, τὸ Μεξικὸ και κατόπιν στη Σουηδία, ὅπου και διευθύνει σήμερα την σοβιετική πρεσβεία.

Η Κολοντάι είναι ή πρώτη γυναίκα που άνέλαβε έπίσημως διπλωματικά καθήκοντα. Είναι σήμερα 67 ετών και είναι πρόταγμα τοῦ σοβιετικοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Ούσιαστικῶς όμως έχει χάσει τὴ θέση της στὸ κομμουνιστικὸν κόμμα και δεν παίζει πιά κανέναν ρόλο στην πολιτική ζωή της σοβιετικής Ρωσίας.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΟΠΟΧΙΑ

Τό γουρούνι

Ένα γουρούνι, ως γνωστόν, είναι, εις όγκον, σεβαστόν, είναι παχύ, πολύ παχύ, έχει τό δέρμα του τραχύ, αὐτιά μικρά, πόδια κοντά, έχει μουσοῦδι μακρουλό, καί τοῦ ἀρέσει νά γλεντᾷ χωρίς ντροπή, παρακαλῶ, δεμένο ἀπ' ἑνα πόδι σέ μέρη ἀπλῶς λασπόδη! Μέσα στή λάσπη, φυσικά, ποτέ δέν νοιώθει λύπη κι' εὐφραίνονται πραγματικά τὰ τόσα του τὰ λίπη, τὰ νόστιμα καί τρυφερά, ποῦ γίνονται καλὸ λαρδί... Πρὸς τοῦτοις ἔχει καί οὐρά, οὐρά... τιρμπουσινειδής!...

Γουρούνι, λέγεται κοινῶς, κι' ἔτσι τὸ λένε φυσικά φίλοι κι' ἐχθροὶ προχείρως, μὰ ὅμως εἶναι γεγονός πὼς στὰ βαθεῖα ἑλληνικά, ἀποκαλεῖται χοῖρος!

Εἶναι τὰ μάλλα χρήσιμον στοὺς ξένους καί στὸν Ἕλληνα καί πάντα εἰς τὸ ψήσιμον ἀφήνει θείαν κνίσσαν. Κι' ἂν ὁ Ρωμηὸς τὸ προτιμᾷ στὸν φούρνο ἢ μὲ σέλινα, οἱ ξένοι ἀπλῶς μὲ λύσαν λατρεύουν τὰ γουρούνια ὡμά, λιγάκι καπνισμένα, κάπως ἀλατισμένα, ὅποτε πιὰ κι' ἀποκαλοῦν ὅταν τὰ σφάζουν καί πωλοῦν τὸ κρέας τῶν τῶ χρησίμων μ' ὄνομα πιὸ ἐπίσημον, —Ιδίως δὲ σὰν καπνιστὴ— «ζαμπόν» τὸ θέλουν γαλλιστί!.

Ὁ ἄνθρωπος πολὺ συχνὰ γουρούνι ἀποκαλεῖται κι' ἂν ἔχη πάχη καί ψαχνὰ ἢ κι' ἂν ψαχνῶν στερεῖται, πολλάκις ἀπ' τὴν πράξεις του ὁ κόσμος θὰ κυτᾷ, ἔάν ἀνήκη ἢ τάξη του στῶν γουρουνιῶν τὴν τάξη!... Πολλάκις σὰν δέν ντρέπεται κι' ἀράδα παρεκτρέπεται ἢ ἀγνωστος ἢ φίλος

κι' ὁ ἀφελὸς του λύεται γιὰ γλέντια πονηρά κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κυλίστα, οἱ σοδαροὶ ὀργίλως «γουρούνι» τὸν ἀποκαλοῦν, τὸν βρίζουν καί ὀργίζονται, χωρίς νὰ συλλογίζονται κι' αὐτοὶ καμμιὰ φορά, ὅταν παρλάρουν καί μιλοῦν πὼς μέσα τους παρακαλοῦν νὰ ἦταν ἴσως «φέσι», στοῦ «γουρουνίου» τὴ θέση, ἐν μέσω ποδογύρου, μὲ δρᾶν ἔστω... χοῖρου!...

Διότι—τί γυρεύετε;— στὸν κόσμο αὐτὸν ποῦ ζοῦμε, ποῦ τάχα σοβαρεύεται, δέν πρέπει νὰ ντρεπόμαστε καί δίχως νὰ κρυδόμεστε, πρέπει νὰ ὁμολογοῦμε: πὼς θάρθουν ὥρες μερικὲς λάγνες, τρελλές, ἡδονικὲς καί πονηρὲς λιγάκι, ποῦ μέσα μας ἂν σκύψωμε ἴσως θ' ἀνακαλύψωμε καί λίγο... «γουρουνάκι»...

ΓΙΑΝΝ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΛΛΑΓΗ ΦΥΛΟΥ

Ἀντζελικά φίδρο μου, Τρεῖς βδομάδες, Τζόγια μου, εἶμαι στὴν Ἀθήνα, καί καμμιὰ δουλεία, μὰ τὸν Ἅγιο, δέν μπόρεσα νάθω. Σερ-γιανίζω σ' τὴν ρούγες σὰ μόνολο, μπαίνω στὰ μαγαζεῖα καί στὰ γραφεῖα τῆς Πρωτεύουσας, ἐκοζάρια μὲ καμμιὰ-δύο μεσίτες, μὰ μέχρι τὰ τέ-ρα, τίποτα, φίδρο μου, δέν βρήκα. Οὐ-λοι μὲ κοιτιοῦνται!...

Τοῦτο τὸ γράμμα ποῦ σοῦ στέρνω, μάτια τῶνε ματιῶνε μου, εἶναι γιὰ νὰ σὲ ἀθιζάρω γιὰ μία ἰδέα ποῦ μοῦ ἤρ-θε κούτρου-φούτρου στὸ τσερβέλο μου.

Διάβασα σ' τὴν ἐφημερίδες γιὰ τὴ Χριστίνα, τὴ κοπέλλα ποῦ ντύθηκε ἀν-τρίκια γιὰ νάθρη δουλεῖα, καί μοῦ καπιτσάρισε Ἀντζέ-λικά, ἀμόρε μίο, προτοῦ μοῦρθη σπαβέντο καί κρεπάρω τὴν πείνας, νὰ σκαντζάρω τὸ φύλο, τζόγια μου, νὰ βᾶ-νω φούστα καί πολκάκι καί μισοφόρι μὲ τὴν νταντέλλες καί νὰ πιάσω δουλεῖα σὰν κοπέλλα, μὰ τὸν Ἅγιο. Τὸ ἐ-πανσάρια καί τὸ μεταπανσάρια, τζοθαίρι μου, καί τί-ποτα ἄλλο δέν βρίσκω.

Τόμου καί θὰ εἶμαι κοπέλλα, θὰ σέρνω σοὶ ἄντροι ἀπὸ τὴ μύτη, τζογοῦλά μου, καί ἂ πρόντο θὰ βρίσκω δουλεῖα. Ταῦτα καί μένω καί σοῦ φιλω τὰ ντόλτσα σου ματάκια, κοκῶνα μου.

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Υ. Γ. Ὁ,τι ἔχεις περισσευούμενο ἀπὸ ρουχικό, κανένα καπελλίνο, κάρτσες, καμμιὰ ρόμπα ντὶ κάμερα, στέρνε μου, γιὰτὶ ντούκουε, μοῦ κάνει χρειαί!...

Ν.

Ο ΛΑΓΟΣ

Ἀμάν, ἀμάν, Τακουῖ, τατλί μου, Τακουῖ, τί ἔπατα, λεάμενο ντὲν ἔνε-ται!...

Ἰστέ, ἦρτε ἱσιτί ντικό μου, ἕνα ἄν-τρωπο, ντὲν ἡσέρω πὼς λέανε, ἀμὰ ἕνα λα' ὁ κέρι του ἐκράταε καί εἰπωμέ-νο ἔμένα ἔκανε.

—Μουσιου Καραμπέτ, καλὰ βρε-σμένο ἔκανα ἔσένα.

—Καλησπερισμένο νὰ ἔνεσαι, ἄν-ταμ, ἐγκῶ εἶπα.

—Μουσιου Καραμπέτ, ἐρχομένο ἀπὸ τὸ Σαλονίκ' εἶμαι, Ἰστέ, ἰφέρνω ἔσένα ἕνα μέγλο σεντοῦκι μὲ πιράμματα μέσα... καί ἕνα λα' ὀ!...

—Σεντοῦκι — μεντοῦκι φιλὰν φι-στίκ, ἐγκῶ ντὲν ἡσέρω...

—Φίλο ντικό σου, μουσιου Γιάννη, σταλμένο κάνει.

—Σεντοῦκι—μεντοῦκι ποῦ εἶναι;

—Σταθιμό, τζάνεμ, ἱσιτηρόντρομο ἱθαλμένο ἔκα-να, ἀμὰ χιλιάρικο Τελώνιο ντώσω, σεντοῦκι ἰπάρω, ντικό σου νὰ ἔνεται...

—Χιλιάρικο ἐγκῶ τὰ ντώσω;

—Ἐσὺ, τζάνεμ... ντικό σου σεντοῦκι ἱπαρμένο τὰ κά-νεις... Ἀμὰ ντὲν πιστεύεσαι ἔμένα, μαζί μου ἐρχομένο νὰ ἔνεσαι, σταθιμό τὰ πᾶμε, σεντοῦκι νὰ ἰπέρνωμε...

Ἐπῆα, τζάνεμ, σταθιμό, Ἰστέ ἄντρωπο ἕνα χιλιάρικο —μιλιάρικο φιλὰν φιστίκ, ἔντωσα, καί ἄντρωπο σάλ' ντ' ἄτταντ ἐμπήκε σεντοῦκι, νὰ ἰπάρη. Ἀμάν, ἀμάν, τί ἔπα-τα!... Ἀκόμη περιμένω. Ἀντρωπο ἐκεῖνο λα' ὁ ἔμένα εἶκε ντώσει, ἀμὰ χιλιάρικο ἱπαρμένο ἔκανε, ἕνα πόρτα ἐμπήκε, ἄλλο πόρτα ἐβγήκε, λα' ὁς εἶναι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Εἶχαν δίκη

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα ἀστυλὸ φρενοβλαδῶν. Ἐνας τρελλὸς ἀπὸ τοὺς ἀκινδύνους, κάνει τὸν περίπατό του στὸν κήπο. Εἰ-φονικά, σταματᾷ καί παρακολουθεῖ τὴν ἐργασία τοῦ κηπουροῦ ποῦ ἐκείνη τὴν ὥρα ἔριγγε λίπασμα στὴς φραουλιές.

— Τί εἶναι αὐτὸ ποῦ ρίχνεις στὴς φρά-ουλες; τὸν ρωτᾷ.

— Λίπασμα.

Ὁ τρελλὸς δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ καθὼς ἀπομακρύνεται σκέπτεται:

—Ἐχουν, λοιπόν, δίκη οἱ δικοὶ μου ποῦ μ' ἔκλεισαν ἐδῶ μέσα, ἀφοῦ ἐγὼ βάζω ζάχαρη στὴς φράουλες!

Λογικώτερον

Ἡ Μαριγούλα, μιά νόστιμη ὑπηρετρι-οῦλα, εἶχε κατ' οἰκονομίας στὸ Ταμει-τήριο, ἀλλὰ τελείως ἀγράμματη ὥπως εἶ-ναι, κάθε φορά ποῦ θὰ πᾶν νὰ πάρη λε-φτὰ ἀπ' τὸ Ταμειντήριο, υπογράφει βᾶ-ζοντας ἕνα σταυρὸ ἀντὶ γιὰ ὑπογραφή. Μιά μερὰ ἐν τούτοις, ἀντὶ νὰ βάλῃ τὸν συνηθισμένο —ης σταυρὸ κάτω ἀπὸ

τὸ ἱνταλμα, βάζει ἕνα κύκλο.

— Γιατὶ ἄλλαξες «ὑπογραφή» τῆς ρω-τᾷ χαμογελώντας ὁ ὑπάλληλος.

Καί ἡ Μαριγούλα:

— Ἀφοῦ ἄλλαξα ὄνομα! Παντρετὴ-κα τὴν περασμένη ἐβδομάδα!...

Τοῦ τὸ πλήρωσε

Ἐνας περιηγητὴς νοίκιασε ἕνα μόνι-πο γιὰ νὰ κάνῃ τὸν γύρο τῆς πόλεως. Ὁ ἄμαξας, ὅμως, δέν ἐνοοῦσε νὰ μα-στιγώσῃ καί λίγο τὸ ἀλογό του.

Ἐκνευρισμένος ὁ περιηγητὴς τοῦ λέει:

— Δέν μαστιγώνεις, φίλε μου, λιγάκι τὸ ἀλογό σου; Θὰ νυχτωθῶμε καί δέν θὰ προφθάσω νὰ ἰδῶ τίποτα.

—Δέν μπορῶ κύριε. Εἶμαι μέλος τοῦ Σωματεῖου Προστασίας τῶν Ζώων.

Ὁ περιηγητὴς δέν εἶπε τίποτα. Ὁ-ταν τελείωσε ἡ κούρσα ὁ περιηγητὴς πλήρωσε μόνο τὸ ἀγῶγι.

— Καί τὸ πορτομπαῦ μου κύριε;

— Τί θὰ τὸ κάνης;

— Μά...νὰ πιῶ κανένα ποτηράκι.

— Δέν μπορῶ φίλε μου. Εἶμαι μέλος

τῆς Ἀντιαλκοολικῆς Ἑταιρίας.

Ποῦ νὰ τὰ δρῇ

Ὁ Ἀσρὼν κάλεσε μιά μερὰ τὴν φιλε-νάδα του Ρεβέκκα νὰ πᾶνε περίπατο. Τὴν ἄλλη μερὰ, διηγότανε στὸν φίλο του Λεβὴ, πὼς κέρασε τὸ ἀπόγευμά του ἐκεῖνο.

— Γλεντήσαμε περίφημα φίλε μου, καί μὲ πόσα φαντάζεσαι! Μὲ πενήντα μόνο δραχμές!

— Καί πὼς τὰ κατάφερες νὰ ξεδέψης τόσο λίγα μὲ μιά φιλεναδούλα;

— Δέν εἶχε ἄλλα τὸ τσαντάκι τῆς!

Δέν εἶχε ἀνάγκη

Ὁ Τάκης διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του. Εξαφνικὰ φωνάζει:

— Μπαμπά! Εἶδες μιά σπουδαία ἐ-φεύρεση τῶν Ἀμερικανῶν. Βρήκαν, λέει, ἕνα νέο μηχανήμα μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀνα-καλύπτῃ ὁποῖος θέλει τὴν ἀλήθεια.

Καί ὁ μπαμπὰς τοῦ Τάκη (κυττάζοντας τὴν γυναῖκα του).— Δέν δοῖκαν κανένα καινούργιο πράγμα, παιδί μου. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ τὸ ἔχω ἐγὼ ἐ-δῶ καί εἴκοσι χρόνια...

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Ὅπως θὰ ἐδιαβάσατε στὸ περασμένο φύλλο, ἕνα σημαντικώτατο εἶχαμε προξενεῖδ κι' ἔτσι, παρουσιάστηκε μὲ κάποιον νέο φίλο, ἀντὶ τοῦ Βάγγου τοῦ παλαιοῦ, ἡ βλάμισσα Μα- (νιῶ!)

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Μανιώ, ἂν ἄλλαξες μυαλά θὰ τὰ περάσωμε καλὰ καί νάχωμε ὕγεια... Παράτα κάθε σου βιολὶ καί θὰ σοῦ βγῇ πολὺ καλὴ ἢ νέα συζυγία... Αὐτὰ νομίζω τάπαμε κι' ὅσο μπορεῖς ἀγάπα με!

Κάθε ἀγάπη σου παληά χωρίς μιά λέξη καί μιλιὰ, πρέπει νὰ τὴ σκολάσης, νὰ γίνης μᾶλλον σοβαρή, καί κάθε σχέση πονηρὴ καί θὰ σοῦ νὰ χαλάσης!... Καί τὴν καρδιά σου βούλωσ' τὴ καί φασκελοκουκούλωσ' τὴ!...

Ρέστα λοιπὸν μὴ μοῦ ζητᾷς κι' ἂν θέλῃς πᾶμε νὰ κυτᾷς στὴν ἐναντι δέκλα, ποῦ βλέπεις ἕνα μορφονό, γιὰτ' ἂν μοῦ κάνης, βρε Μανιώ, καμμιὰ κουτσικέλα, Μὴ μὲ περνᾷς γιὰ κόπανο, σὲ σκιδῶ σὰ χασεδόπανο!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Εἶμαι γυναῖκα μὲ νιονιὸ καί δέν θαμπώνουν τὴ Μανιώ δέκλες καί παλάτια, κι' ἂν ἔχω ἀσκημο σκοπὸ καί θέλω ψέμματα νὰ πῶ, νὰ γίνω ἐφτὰ κομμάτια Καί νὰ πετάξῃς, μάτια μου, στὸ ρέμμα τὰ κομμάτια μου.

Τώρα ποῦ κάνωμε χωριό, μονάχα στὸ νοικοκυριό, ἐγὼ στὸ νοῦ μου θάχω, χωρίς ἀξίωση μισή, θάσαι τ' ἀμόρε μου ἐσὺ καί ταῖρι μου μονάχο! Στὰ χέρια σου ροδόλησα κι' ἐκεῖ ἀγκυροβόλησα!...

Δέν εἶμαι πλέον ζωηρή" θέλω νὰ γίνω σοβαρὴ καί νὰ σὲ καμαρώνω. Κι' ἂν μὲ ταραξῇς στὴ μπουνιά, νὰ κάθωμε σὲ μιά γωνιά καί νὰ δακρύζω μόνο. Κι' ἔτσι, θὰ σ' ἔχω, ἄντρα μου, σὰν τὴ γαλάζια χάντρα μου!

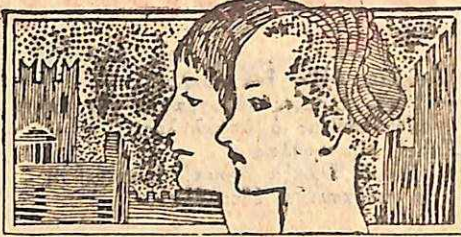
Η ΜΑΝΙΩ

Οι Έρασται της Βερόνας

Το άδαντο ειδύλλιο

15ον

Η αλλαγή αότη του χαρακτήρος της ίσως να προέρχεται από την επιθυμία να παντρευθῇ. Σάν καλοαναθρεμμένη, όμως, κοπέλλα που είναι, ντρέπεται να τὸ ἐκδηλώσῃ. Πρέπει να τῆς βρούμε γρήγορα σύζυγο, πρὶν ἀρχίσῃ καὶ μαραίνεται.

—Σωστά μιλᾷς, Τζιοβάννα, ἀπῆν-
τησε ὁ σινιὸρ Καπελέτι. Ἡ κόρη μας
ἐκλείπει τὰ δέκα ἐφτά της χρόνια.
Ὅταν τὰ κορίτσια φθάνουν σ' αὐτὴ
τὴν ἡλικία, ἡ ὁμορφιά τους ἀρχί-
ζει νὰ σβύνῃ. Τὰ κορίτσια τῆς ἡλι-
κίας αὐτῆς εἶναι ἐμπόρευμα πού
πρέπει νὰ τὸ πλάσῃ κανεὶς ἀμέ-
σως. Λοιπόν; Πρέπει νὰ παντρεύου-
με τὴν Ἰουλιέττα μας, τὸ συντομώ-
τερο. Ἄκουσα νὰ μιλούν γιὰ κάποι-
ον νεαρόν κόμητα ἀπὸ τὸν οἶκο τῶν
Λοντρόνε, πού ψάχνει γιὰ γυναίκα.

—Τὶ ἀνθρώπος εἶναι; ρώτησε ἡ
μαντόνα Καπελέτι.

—Εἶναι πολὺ γλεντζές, ἀσφαλῶς.
Ὅταν παντρευθῇ, όμως, σίγουρα θὰ
βάλῃ μυαλό καὶ θὰ φρονιμέψῃ. Ἡ
ἐννοια τῆς κόρης μας μ' αὐτὸν τὸν
νέον θὰ εἶναι ἰδεώδης.

Ἡ μαντόνα Καπελέτι ἔμεινε σκε-
πτική.

—Νομίζω, εἶπε σὲ λίγο, πὼς θάταν
προτιμότερο, νὰ ρωτήσουμε πρῶτα
τὴν Ἰουλιέττα.

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, παίρνοντας τὴν
κόρη τῆς στὸν κῆπο, τὴν ἔβαλε νὰ
καθίσῃ πλάι τῆς σ' ἕναν μαρμάρينو
πάγκο καὶ τῆς εἶπε:

—Ἰουλιέττα, τί θέλεις γιὰ κά-
ποιο συνοικέσιο πού σχεδιάζουμε;

Ἡ Ἰουλιέττα ἐρρίγησε.

—Σταμάτα, μητέρα, εἶπε. Μὴν
προχωρεῖς. Ἀλλάξαι γνώμη. Δὲν
θέλω νὰ παντρευθῶ.

Ὁ μισιέρ Καπελέτι πού ἦταν
κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο κί-
ᾶκουσε τὴν ἀρνήσι τῆς Ἰουλιέττας,
ἐπερόβωσε καὶ εἶπε:

—Θέλεις, λοιπόν, νὰ γίνῃς καλό-
γρησα;

—Ναί, πατέρα...

Καὶ ἡ φτωχὴ κόρη ἀναλύθηκε σὲ
δάκρυα.

Τότε ὁ πατέρας τῆς εἶπε:

—Ξέρω καλά ὅτι δὲν τὸ θέλεις ἀ-
πὸ τὸ πρόσωπο. Ἡσύχασε, λοιπόν.
Τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο σκοπεύω
νὰ σὲ παντρεύω, εἶναι ὁ...

Ἡ Ἰουλιέττα δὲν ᾤφισα τὸν πατέ-
ρα τῆς νὰ συνεχίσῃ. Σηκώθηκε καὶ
μὲ φωνὴ ἀποφασιστικὴ, εἶπε:

—Ποτὲ δὲν θὰ παντρευθῶ!

Ὁ μισιέρ Καπελέτι ἔμεινε ἀνα-
στροφῆς. Ἡ γυναίκα του, όμως, προβλέ-
ποντας τρομερὴ σκηνή, εἶπε:

—Ἐλα, φίλε μου, ἀφίσε τὴν. Δὲν
βλέπεις ὅτι εἶναι πολὺ ταράγμένη;
Αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι ἀδύνατο νὰ
τὴν κάνῃς νὰ λογικευθῇ. Πάμε.

Μὰ ὁ μισιέρ Καπελέτι δὲν ἐννοοῦ-

σε νὰ ὑποχωρήσῃ. Καὶ εἶπε:

—Προχθὲς ἦταν σχεδὸν ἔτοιμη νὰ
δώσῃ τὴ συγκατάθεσή της γι' αὐτὸν
τὸν γάμο... Σήμερα, ἔχει ἐντελῶς
ἀντίθετες ἰδέες... Τί ἀσάτα μυαλά
εἶναι αὐτά;

—Ἄκουσε, πατέρα, εἶπε τότε ἡ Ἰ-
ουλιέττα. Καλλίτερα νὰ μὲ γκρεμί-
σετε ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ, πα-
ρά νὰ μὲ παντρεύετε. Πέστε μου καλ-
λίτερα νὰ χῶσω τὸ χέρι μου σ' ἕνα
σάκκο, γεμάτον φίδια, παρά νὰ μὲ
δώσετε σ' ἕνα ὀπιονδῆποτε. Κλεί-
στε μὲ τὴν νύχτα μέσα σ' ἕνα μνημα,
ράψτε μὲ σ' ἕνα σάβανο, μαζί μ' ἕνα
νεκρὸ, ἀλλὰ μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ γά-
μο!

Ἡ μαντόνα Καπελέτι ἀρχισε νὰ
κλαίῃ. Ὁ ἀνδρας τῆς ἀπεσώθη
βλαστημώντας. Καὶ ἡ σκηνὴ αὐτὴ
ἐπαναλαμβάνονταν ἐπὶ ὀχτὼ μέρες
συνεχῶς, χωρὶς νὰ ὑποκύψῃ ἡ Ἰου-
λιέττα.

Τέλος, ἕνα πρωὶ, ὁ μισιέρ Καπε-
λέτι, ἀποκαμωμένος, εἶπε στὴ γυ-
ναίκα του:

—Ἄς ἀποφασίσουμε αὐτὸν τὸν
γάμο, χωρὶς νὰ τὴν ρωτήσουμε. Ὁ-
ταν βρεθῇ πρὸ τετελεμένου γεγο-
νός, τί θὰ κάνῃ; Ὅθι δεχθῇ...

—Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου, ἀπάν-
τησε ἡ μαντόνα Καπελέτι.

Ο ΡΟΜΕΟ;

—Ἰουλιέττα μου, καλὴ μου κόρη,
νομίζω πὼς θὰ σοῦ δώσω μιὰ μεγα-
λὴ χαρά, ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα ἡ
μαντόνα Καπελέτι.

Καὶ παίρνοντας τὴν κόρη τῆς ἀπὸ
τὰ χέρια, τὴν κύτταξε τρυφερά καὶ
ἐξηκούρησε:

—Μέχρι τώρα, διστάζαμε ἐγὼ καὶ
ὁ πατέρας σου νὰ σοῦ ποῦμε τὰ σχέ-
διά μας, γιατί θέλαμε νὰ εἰμαστε
σίγουροι γιὰ τὴν εὐτυχία σου. Λοι-
πόν, παρουσιάσθηκε ἕνας ἄλλος ἀρ-
χοντας, νέος, ὠραίος καὶ καλοκαμω-
μένος, γεμάτος εὐγένεια καὶ καλοὺς
τρόπους, πού τὸν κρίναμε ἄξιον γιὰ
σύζυγό σου, μ' ὅλο πού δὲν ἀνήκει
στὴν μερίδα τῶν φίλων μας. Ὁ νέος
αὐτὸς δὲ εἶναι γουέλφος.

Στὰ λόγια αὐτὰ τῆς μητέρας τῆς,
ἡ Ἰουλιέττα ὠχρίασε. «Ὅλο τὸ αἷμα
τραβήχθηκε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της. Κα-
τάλαβε ὅτι τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὸν
Ρομέο. Ἀλλὰ ποῖος τοὺς πρόδωσε;

Καὶ μὲ ποῖα θεῖα ἐπέμβαση, ἡ μο-
χηρὴ ἐπαίρνε τέτοια εὐνοϊκὴ τρο-
πή;

Ἡ μαντόνα Καπελέτι ἐξηκολού-
θησε:

—Μάθαμε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς σὲ λα-

πού ἐνέπνευσε τὸν Σαίξπηρ

τρεῖ καὶ σὲ θέλει γιὰ γυναίκα του
Κί' ἀποφασίσαμε νὰ δεχτοῦμε αὐτὸ
τὸ συνοικέσιο, πού θὰ σὲ κάνῃ εὐτυ-
χισμένη.

—Μητέρα! ψιθύρισε ἡ Ἰουλιέττα,
κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς.

—Ἐλα, σκούπισε τὰ δάκρυά σου
καὶ πάμε νὰ θροῦμε τὸν πατέρα μου.
Ὁ μισιέρ Καπελέτι, καθισμένος
μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, περιμένα
τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του.

Ἡ Ἰουλιέττα μόλις τὸν εἶδε, ἔτρε-
ξε κοντὰ του, τοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ
εἶπε:

—Πατέρα μου, πὼς νὰ σ' εὐχαρι-
στήσω γιὰ τὴν τόση καλωσύνη σου;
Ὁ μισιέρ Καπελέτι ἀπήντησε:

—Θὰ μπορούσαμε, ἂν θέλαμε, νὰ
σὲ παντρεύουμε μ' ἕνα φανατικὸ
γουέλφο, γιὰ νὰ δυναμώσουμε τὴν
παράταξή μας. Προτιμήσαμε όμως
νὰ παραβλέψουμε τὴν πολιτικὴ σκο-
πιμότητα καὶ νὰ σοῦ δώσουμε ἕναν
ἀνδρα, πού ξέρουμε ὅτι θάβῃ λαμ-
πρὸς σύζυγος καὶ ἰδεώδης σύντρο-
φος.

—ὦ! πατέρα μου, εἶπε ἡ Ἰουλιέ-
ττα μὲ ζωηρότητα, τὸ ἤξερα ὅτι ὁ
Θεὸς θὰ μὲ προστάτευε καὶ ὅτι θ'
ἀποφασίζατε νὰ συμφιλιωθῇτε μὲ
τοὺς Μοντέκκι.

—Ποῖος σοῦ μίλησε γιὰ τοὺς Μον-
τέκκι; εἶπε ὁ μισιέρ Καπελέτι, σου-
φρώνοντας τὰ φρύδια του.

—Ἀλλά, μοῦ εἶπατε ὅτι...

—Δὲν πρόκειται γιὰ τοὺς Μοντέκ-
κι, γιὰ τὴ φωνὴ αὐτῆς τῶν γυβε-
λων, πού μισεῖ κί' ἐχθρεύεται τὸν οἰ-
κογένειά μας. Ὁ ἀνδρας πού σκο-
πεύω νὰ σοῦ δώσω γιὰ σύζυγο, εἶ-
ναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κόμητας τοῦ οἴ-
κου τῶν Λοντρόνε.

Στὸ ἀκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν,
πού κατέστρεφαν τὰ δεινὰ τῆς, ἡ
Ἰουλιέττα λιποθύμησε.

—Τί ἐπαθε; φώναξε ὁ πατέρας τῆς
ἀνήσυχος.

—Ὅθι εἶναι ἀπὸ τὴν συγκίνηση, εἶ-
πε ἡ μαντόνα Καπελέτι. Νάτην,
ξανανοίγει τὰ μάτια τῆς. Ἡ εὐτυχία
τὴ χτύπησε ἀπὸτομα στὸ κεφάλι
καί...

Κί' ἐνθ' ἡ Ἰουλιέττα μισοάνοιγε τὰ
μάτια τῆς ὁ μισιέρ Καπελέτι εἶπε:

—Ὁ κόμης Λοντρόνε δὲν ἀνεμίχθη
ποτὲ στὶς ἐριδές μας. Εἶναι ἕνας ἀρ-
χοντας πλούσιος καὶ γενναϊόδαρος

καὶ θὰ μᾶς κάνῃ μεγάλη τιμὴ, μπαί-
νοντας στὴν οἰκογένειά μας. Πήγα-
νε τώρα στὸ δωμάτιό σου, κόρη μου,
γιὰ νὰ συνέλθῃς ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

Καὶ ἀφοῦ φίλησε τὴν κόρη του στὸ
μέτωπο, ὁ ἀρχων Καπελέτι ἀπεχώ-
ρησε.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο).

ΤΑΝ ὁ Ἄντρέ Λαμάν μπῆκε ἐ-
κείνο τὸ βράδυ στὸ φτωχικὸ δω-
μάτιο τῆς Βέρας Ρονέχ, ἐκείνη
δὲν ἐσπυσε, ὅπως ἔκανε συνήθως
ν' ἀνάβῃ τὸ καμινέτο καὶ νὰ βράσῃ τὸ
σαλὶ γιὰ νὰ δειπνήσουν. Ὁ Ἄντρέ κάθη-
σε στὸ παραθαλασσιανὸ ντιβάνι πού ἐτρι-
ξε ἀπαίσια κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώ-
ματός του, καὶ ἡ Βέρα τὸν κύτταξε μὲ

θὰ τὸν καταφέρνε ἴσως νὰ ἐνδιαφερθῇ
γιὰ τὸ μέλλον τῆς.

Ὁ Ἄντρέ τὴν ἄκουε προσεκτικῶς.
Τῆς εἶπε πὼς δὲν συμφωνοῦσε μαζί της.
Ἦταν νέος καὶ σὲ λίγον καιρὸ πού θὰ
ἐπαίρνε τὸ πτυχίό του θὰ εὕρισκε σί-
γουρα δουλειά. Ὅθι κέρδιζε ἀρκετά, ὅπως
τῆς ἔλεγε, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ζήσουν
ἀντα, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ

καθόλου εὐχάριστη. Ἐκείνη ἀναγκάστη-
κε νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ πὼς ὁ θεὸς τῆς ἦ-
ταν πολὺ δυστροπος κί' ὅτι δὲν εἶχε κα-
τορθώσει ἀκόμα νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ
δεσμό των. Ὁ Ἄντρέ πειράχθηκε πολὺ,
ζήτησε ἐπίμονα ἀπὸ τὴν Βέρα νὰ τὸν
παρουσιάσῃ στὸν κ. Κλαίρεν.

Ὅταν ὁ γέρος ἔμαθε τὸ μυστικὸ τους,
δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν δυσαρ-
σκία του καὶ πρόσθεσε μὲ κακία:

—Καὶ ἀσφαλῶς τώρα περιμένετε νὰ
πεθάνω, νὰ μὲ κληρονομήσῃ ἡ Βέρα καὶ
νὰ παντρευθῇτε...

— 66 —

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ζωὴ τῆς
Βέρας γίνθηκε ἀνυπόφορη. Ὁ δυστροπος
θεὸς τῆς δὲν τὴν ἀφίνε νὰ θγαίνῃ ἐξω
γιὰ νὰ συναντᾷ τὸν ἀγαπημένο τῆς.
Προσπαθοῦσε λοιπόν, νὰ τὸν συναντᾷ τὴ
νύκτα στὴν ἀκροθαλασσιὰ εἴτε στὴν ἐξο-
χή, ὥς ὅτου τελειώσαν οἱ διακοπές κί' ὁ
Ἄντρέ ἔφυγε.

Τὸν ἐπόμενο χρόνο, ὅταν ὁ Ἄντρέ ἔα-
ναγύρισε στὸ Σέτ, ἡ ζωὴ τῆς Βέρας εἶ-
χε κάπως μεταβληθῇ. Ὁ θεὸς τῆς τῆς
εἶχε ἀναθέσῃ τὴν διαχείριση τῆς περιου-
σίας του κί' ἡ Ζουλιάννα ἀναγκάσθηκε νὰ
παραδεχθῇ πὼς ἡ Βέρα δὲν ἦταν στὸ σπί-
τι τοῦ κ. Κλαίρεν μιὰ ἀπλὴ νοσοκόμος
ἀλλὰ κατὶ παραπάνω. Ὡστόσο, δὲν ἔ-
παυσε νὰ τὴν ζηλεύῃ καὶ νὰ τὴν μισῇ.

Ὅλα τὰ χρόνια ἡ Ζουλιάννα εἶχε ζήσει
μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ κληρονομοῦσε ἡ
ἴδια τὸν ἄλλοιο ἀφεντικὸ τῆς, κί' ἦταν
φυσικὸ νὰ μὴν βλέπῃ μὲ καλὸ μάτι τὸν
ἀναπάντεχο κληρονόμο.

Κάποιο βράδυ πού ὁ κ. Κλαίρεν ἦταν
κατάκοιτος στὸ κρεβάτι, ἡ Βέρα νόμι-
σε κατὰλλήλῃ τὴν ευκαιρία νὰ καλέσῃ
τὸν Ἄντρέ γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ ἐσωτε-
ρικὸ τοῦ σπιτιοῦ πού θὰ κληρονομοῦσαν
ἐπεῖτα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ θεοῦ τῆς. Σὲ
κάποια στιγμή μάλιστα τοῦ ἀποκάλυψε
πὼς ὁ θεὸς τῆς εἶχε ἤδη συντάξῃ τ'
διαθήκη του καὶ τὴν ἄφινε γενική κλη-
ρονόμο.

Ἀπὸ τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ ὁ περιορισμὸς

Τὸ μαρτύριο τῆς ἀμφιβολίας

Περιπετειώδης

νουβέλλα

τῆς

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΑΙΜΕΡΥ

ἐνὸς ἀνθρώπου γιὰ ν' ἀποχτήσουν τὰ μέ-
σα τῆς εὐτυχίας των.

Ἡ Βέρα ὅμως στάθηκε ἀμετάπειστη.
Τὸν ἔβαλε νὰ τῆς ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τῆς
εἶναι πιστὸς κί' ἐπεῖτα ἀπὸ υερικὲς ἡμέ-
ρες ἀνεχώρησε.

Τὸ ἀγρόκτημα ὅπου κατοικοῦσε ὁ κ.
Κλαίρεν βρισκόταν σὲ μικρὰ ἀπόσταση
ἀπὸ τὴν παραλιακὴ πόλιν τοῦ Σέτ, καὶ
οἱ δυὸ νέοι συμφώνησαν πὼς ὁ Ἄντρέ θὰ
πῆγαινε νὰ περνᾷ τίς διακοπές του στὸ
Σέτ, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἐπισκεπτεται
τὴν Βέρα. Ἐτοί ὅταν ἔφθασε τὸ Πάσχα,
ἐκείνος νοίκιασε ἕνα μικρὸ δωμάτιο στὸ
Σέτ καὶ κάποια μέρα ξεκίνησε νὰ ἐπι-
σκεφθῇ τὴν ἀγαπημένη του, γιὰ πρώτη
φορὰ ἐπεῖτα ἀπὸ τὸ χωρισμὸ τους. Μόλις
ὁ Ἄντρέ βρέθηκε στὸ ἀγρόκτημα τοῦ
κ. Κλαίρεν ἀντελήφθη πὼς ἡ Ζουλιάννα,
ἡ γρηῃ ὑπηρετριά τοῦ σπιτιοῦ, ὄχι μόνο
μισοῦσε καὶ ζηλοῦσε τὴν Βέρα, ἀλλὰ τὴν
θεωροῦσε καὶ τῆς φερόταν σὰν νάταν ξέ-
νη καὶ παρείσακτη ἐκεῖ μέσα, καὶ ὄχι ἡ
ἐννοια τοῦ ἀφεντικοῦ τῆς.

Ἐπίσης, ὅταν ἐπεῖτα ἀπὸ ἀναμονὴ
ἀρκετῆς ὥρας, συνάντησε τὴ Βέρα, ἀν-
τελήφθη ἀπὸ τὴν ὄψη τῆς ἀγαπημένης
τοῦ πὼς ἡ ζωὴ τῆς ἐκεῖ μέσα δὲν ἦταν

Τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ νέα διαθήκη τοῦ θεοῦ τῆς.

Από τα προηγούμενα

Ο βαρὼν ντὲ Ροζενκρίττ ἔνας μυστηριώδης ἀριστοκράτης ποὺ ἔχει ὀργάνωσε ὑπὸ τὸ ὄνομα Πάτερ-Ζιγνῶ, ὅλους τοὺς ἐπαίτες τοῦ Παρισιῶ, περιβάλλει στὸ σπίτι του ἕναν τρελλό, τὸν Πολωνὸ ζωγράφου Ρολάνδου Ροτζίνασκου, τοῦ ὁποῖου προσπαθεῖ νὰ βρῇ τὴν κόρη, γιὰ νὰ σφετερισθῇ μέσον τῆς τῆς μεγάλης περιουσίας ποὺ τῆς ἀφῆκε ἕνας φίλος τοῦ Ρολάνδου. Τὴν θεραπεία τοῦ τρελλοῦ ἔχει ἀναλάβει ὁ περίφημος φρενολόγος δῶρ Διεδέρ, φίλος τοῦ βαρὼνου. Ὁ γιατρός ἔχει ἕνα γυιό, τὸν Ἀδριανό, ὁ ὁποῖος ἀναπαύεται τρελλὰ τὴν οἰκοδομική-λισσα τῆς ἀσθενικῆς ἀδελφῆς του Ἰουλιέττας. Δευκὴ, μιὰ ὄφρα, γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφέρεται ζωηρὰ ἡ σύζυγος τοῦ γιατροῦ Ἰνές. Ὁ νέος κατορθώνει νὰ πείσῃ τοὺς γονεῖς του νὰ τοῦ δώσουν σύζυγο τὴν Δευκὴ. Αὐτὴ εἶναι εὐτυχής, ἀλλὰ ξαφνικά, μαθαίνει ἀπὸ ἕνα γράμμα ποὺ τῆς εἶχε ἐπι-στευθῇ πεθαίνοντας ἡ μητέρα της Κ. Βερτιέ, ὅτι δὲν ἦταν κόρη της ἀλλὰ τὴν εἶχε μαζέψει ἀπὸ τὰ σκα-λιά τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βουαλερουά, ὅπου τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ἡ μη-τέρα της. Ἡ Δευκὴ θεωρεῖ ὅστερ' ἀπ' αὐτὸ ἀδύνατο τὸν νόμο της μὲ τὸν Ἀδριανό. Τὴν ἀπόφασή της αὐτὴ τὴν ἀνακοινώνει στὸν νέο. Ὁ Ἀδριανὸς ὅμως ἀδιαφορεῖ γιὰ ὅλα καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀφῇ τὴν Δευκὴ νὰ φύγῃ. Τὴν ἴδια στάση κρατοῦν καὶ ἡ Ἰνές μὲ τὴν Ἰου-λιέττα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ βαρὼν ζητᾷ ἀπὸ τὸν Σαπουνάκη νὰ τὸν παρου-σιάσῃ τὴν Δουίτσα. Αὐτὸς ὑπόσμε-ται. Ὅταν ὁ βαρὼν ἔξυγε, κά-νει ἕνα σύνθημα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κατόπιν φωνάζοντας τὸν Ρο-λάνδου ποὺ στεκότανε σκεπτικῶς τὸν ρωτᾷ:

— Τί σκέπτεσαι λοιπόν;

170

Ο Ρολάνδος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τὸν Σαπουνά-κη. Τὰ μάτια του ἦσαν δακρυ-σμένα.

— Σκέπτομαι τὰ περασμένα, εἶπε ἡσυχος.

— Ἐξοκολουθεῖ πάντα, μουρμούρι-σε ὁ Σαπουνάκης, ἐκπληκτος, γιὰ τὴν διαύγεια τοῦ πνεύματος τοῦ τρελλοῦ. Γοῦστο θάχῃ νὰ ἔχῃ γίνῃ κιόλας καλὰ!

Ὁ Ρολάνδος ἐν τῷ μεταξύ συνέχι-σε, σὺν νὰ μονολογοῦσε:

— Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι ποὺ μπο-ροῦν νὰ ξεχνοῦν. Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι πολὺ δυστυχής, γιατί δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω!

Ὁ Σαπουνάκης τὸν ἀκούγε ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐκπληκτος.

— Νὰ ἔχῃ ξαναβρῇ τὰ λογικά του, σκέφτηκε ἡ νὰ εἶναι κανένα φωτεινὸ διάλειμμα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν κά-ποτε οἱ τρελλοί; Ἐγώ δὴ πολλὰς τέτοιες περιπτώσεις στὸ φρενοκομεί-ον τοῦ Μπαρτὸλδου.

— Ἐφῆθηκα καλὰ, συνέχισε ὁ Ρο-λάνδος καὶ τώρα μάλιστα ἀρχισα νὰ καταλαβαίνω, γιατί ἡ νυνάικα αὐτὴ μοῦ φέρθηκε ἔτσι. Πόσες φορές δὲν

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ρώτησα τὸν ἑαυτὸ μου, τί σφάλμα-τα, τί ἀμαρτίες νὰ ἔχω κάνει, ὥστε νὰ τιμωροῦμαι τώρα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Γιατί, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἔγ-κλημα καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀτιμία, χρει-άζεται μιὰ αἰτία, μιὰ ἀφορμή. Ἐγώ βρήκα τὴν αἰτία αὐτή. Ἦταν ὁ ἐγω-ισμός της. Ποτέ της δὲν ἀγάπησε, ἡ μάλλον ἀγάπησε, ἀλλὰ μονάχα τὸν ἑαυτὸ της! Ἦταν μιὰ ἐγωίστρια! Μιὰ ματαιόδοξη! Τίποτε ἄλλο!

Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ἐξηκολού-θησε:

— Ναι, ναί!... Διαβάζω καθαρά μέ-σα στὴν καρδιά της! Καὶ ὅμως τὴν ἀγάπησα! Καὶ ὅμως, τῆς ἔδωκα ὅλη μου τὴν ψυχὴ! Ἀς εἶναι καταραμέ-νη! Ἀν μὲ θυσίαζε χάριν ἐνὸς ἄλ-λου ἔρωτος, θὰ ἦταν βέβαια φοβερό, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐκτιμούσα! Ἀλλ' ὅχι! Ἐκεῖνη μὲ θυσίασε μόνον στὸν ἐγω-ισμό της, στὸ συμφέρον της! Φοβήθη-κε τὴν φτώχεια!...

— Ἡσυχασε, ἡσυχασε!... τοῦ εἶπε ὁ Σαπουνάκης, βλέποντας ὅτι ὅσο μιλοῦσε, τόσο μεγαλειότερη γινότανε ἡ ἐξαψὶς του. Φοβήθηκε μὴν τοῦ ξανάρθῃ ἡ τρομερὴ ἐκείνη κρίσις.

Ἀλλὰ ὁ Ρολάνδος, εἶχε διάθεση νὰ ἐξακολουθήσῃ. Κύτταξε μὲ μάτια ποὺ ἐθόγγυαν φλόγες τὸν Σαπουνάκη καὶ φώναζε, ἀπλώνοντας τὰ χέρια μπρός:

— Τὴν βλέπω!... Τὴν βλέπω!... Εἶ-ναι ἐκεῖ!... Μὴν κινηθῇ! Ἀν ἤξερε ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπα, θὰ ἐφευγε! Κύ-ταξέ την!... Πόσο ἡσυχὴ εἶναι! Νὰ... Τώρα χαμογελά!... Καὶ ὅμως, πόσα ἐγκλήματα δὲν ἔχει κάνει μὲ ἴδιο αὐτὸ ἀγγελικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά! Ὁ ἄνδρας τῆς νομίζει ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ὅτι ποτέ δὲν ἔχει ἀγαπήσει ἄλλον! Καὶ ὅμως! Αὐτὴ ποὺ δέχε-ται τώρα τὰ χάδια του, χωρὶς νὰ κοκκινίξῃ, πέταξε τὸ παιδί της, τὸ σπλάχνου της στοὺς δρόμους! Τὸ σκό-τωσε!... Ζῇ; Ποῦ εἶναι λοιπόν ἡ κό-ρη μου, ἂν ζῇ; Ὁχι, δὲν ζῇ!... Δὲν ζῇ!... Καὶ ὅμως, τί βλέπω!... Νὰ, αὐ-τὴ εἶναι ἡ Εἰρήνη μου, καὶ εἶναι κοντὰ της! Ζῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μ' αὐτήν. Φαίνεται εὐτυχι-σμένη!... Πόσο εἶναι ὠραία!... Ἡ μητέρα της τὴν ἀγκαλιάζει, τὴν λέ-γει κόρη της, καὶ ἡ Εἰρήνη κλαίει ἀπὸ τὴν μεγάλη της χαρὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά της! Εἶναι δυνατόν, Θεέ μου; Δὲν γελῶμαι; Τὴν ἀδικῶ λοι-πόν; Εἶχε ποτέ κι' αὐτὴ μητρικὰ αἰσθήματα; Ξέρει τί θὰ πῇ ἀφοσιώ-ση ἐκείνη ποὺ τόσο σκληρὰ μὲ ἐγκα-τέλειψε; Πῶς ὅμως τὴν πῆρε τὴν Εἰ-ρήνην σπῆτι της; Ὡ! Ἀν εἶναι ἀλή-θεια αὐτὸ, θὰ τὴν συγχωροῦσα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦκανε ἑμένα. Ναι, θὰ τὴν συγχωροῦσα.

Καὶ ἐξηγητῆς ὁ δυστυχὴς ἀν-θρώπος, ἔπεσε στὸ κῆθισμά του.

Ὁ Σαπουνάκης τὸν ἐπλησίασε καὶ χτυπώντας τὸν στὸν ὦμο, τοῦ εἶπε:

— Ἡσυχασε, φίλε μου... Ἐξάσῃ τὴν τώρα ἐκείνη... Ἐσένα ἕνα μόνον πρέπει νὰ σ' ἐνδιαφέρει: ἡ κόρη σου. Αὐτὴν θὰ προσπαθήσουμε νὰ σοῦ βροῦμε καὶ αὐτὴ θὰ σὲ παρηγορήσῃ γιὰ τὴν ἀσπλαχνία τῆς ἄλλης...

— Ἡ κόρη μου! ἐπανέλαβε, σὰν ἡσυχασε ὁ Ρολάνδος. Ἀλλὰ μήπως θὰ τὴν ξαναἰδῶ πιά;

— Ποῦς ξέρει;

— Μοῦ τὸ ὑπόσχονται τόσο καὶρὸ καὶ ὅμως δὲν τὴν βλέπω...

Τὸ πρόσωπό του ἀναζωογονήθηκε καὶ παίρνοντας τὸν φύλακά του ἀπὸ τὰ χέρια:

— Ξέρεις, ἐσὺ τοῦλάχιστον, ποῦ βρίσκεται;

— Μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ εἰσαι φρόνι-μος, ἡσυχος;

— Ναι... ναί... Ξέρεις τίποτε; Μὴ-σε λοιπὸν! Εἶναι δυνατόν; Ζῇ ἡ κό-ρη μου;

— Ἀκουσέ με καλὰ καὶ προσπάθη-σε νὰ μὲ καταλάβῃς...

— Νὰ σὲ καταλάβω! Ὅταν πρόκει-ται γι' αὐτήν! Νὰ εἰσαι ἡσυχος!...

Ὁ Σαπουνάκης, ἔρριξε ἕνα βλέμ-μα πρὸς τὴν πόρτα καὶ χαμηλώνον-τας τὴ φωνή:

— Ὁ βαρὼν ντὲ Ροζενκρίττ, ὁ φί-λος σου...

— Λοιπόν;...

— Σοῦ ὑποσχέθηκε νὰ σοῦ ἀποδώ-σῃ τὴν κόρη σου...

— Καὶ δὲν ἐκράτησε τὸν λόγο του!...

— Ἔτσι φαίνεται... Ἐγώ, ὅμως, θὰ κρατήσω τὸν δικό μου.

— Ἔσθ;

— Ναι; Δὲν θυμάσαι; Ποῦς ἦλθε, ὅταν ἦσουν στὸ φρενοκομείον νὰ σοῦ πῇ: ἔχε θάρρος! Σὲ λίγο θὰ ἀπε-λευθερωθῇ;

— Ναι, ἐσὺ... ἐσὺ ἦσουν, δὲν σὲ ξέ-χασα!

— Καὶ τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ τὴν κρά-τησα. Μετὰ ἕνα μῆνα ἦσουν ἐλεύθε-ρος.

— Εἶναι ἀλήθεια...

— Λοιπόν, ἂν σοῦ ἔλεγα τώρα: «Ρο-λάνδε Ροτζίνασκου, ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι ξαναβρέθηκε ἡ κόρη σου», θὰ σοῦ ἔ-λεγα καὶ πάλι τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Ρολάνδος ἀρχισε νὰ τρέμῃ σύγ-κορμος. Κύτταξε τὸν Σαπουνάκη μὲ βλέμματα γεμάτα περιέργεια καὶ ἰ-κεσία καὶ σταυρώνοντας τὰ χέρια του ἱκετευτικά, τοῦ ψιθύρισε:

— Μίλησε!...

— Ὅσον ἔχω δρόμ.

— Τὸν δέχομαι, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι.

— Ὁ βαρὼν, τοῦ ὁποῖου ὅλες οἱ ἐρευνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς Εἰ-ρήνης δὲν κατέληξαν σὲ τίποτε, θὰ θυμώσῃ μαζί μου, ὅταν μάθῃ ὅτι ἐ-γώ ἐστάθην τυχρότερος ἀπὸ αὐ-τόν. Θὰ μὲ διώξῃ!...

— Νὰ διώξῃ ἐσένα! τὸν σωτήρά μου!... Τὸν μόνο καὶ καλλίτερο φίλο

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

μου!... φώναζε ὁ Ρολάνδος μὲ θυμὸ.

— Ναι, Δὲν θὰ διστάσῃ... Ἐκτὸς ἀ-πὸ αὐτὸ, ὅμως, θὰ φοβηθῇ μήπως χειροτερέψῃ ἡ κατὰστασή σου, ἂν σοῦ προξενήσῃ καμμιά ζωερὴ συγ-κίνηση. Γι' αὐτὸ, καὶ ἂν τὴν βρῇ ἀ-κόμη τὴν Εἰρήνη, θὰ περιμένῃ πρῶ-τα νὰ γίνῃς καλὰ γιὰ νὰ σοῦ τὴν παρουσιάσῃ. Καὶ αὐτὸ ἴσως θὰ κρα-τήσῃ χρόνια...

— Χρόνια!... ἐπανέλαβε ὁ τρελλὸς ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Χρόνια!... Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ περιμένω. Ὡ! Σὲ καθίκε-τεύω, φίλε μου, ἂν ξέρῃς ποῦ βρί-σκεται, φέρε μου τὴν κόρη μου!...

— Θὰ μοῦ ὀρκίζομαι σ' ὅτι ἐνδεῶς θὰ πῇς λέξη στὸν κ. βαρὼν; Ἀν δὲν τοῦ πῇς λέξη καὶ ἂν δὲν ἀφήσῃς νὰ καταλάβῃ τίποτε, τότε...

— Σοῦ ὀρκίζομαι σ' ὅτι ἐνδεῶς ἔχω, στὴν πατρική μου στοργή!...

Ὁ Σαπουνάκης κύτταξε τὸν Ρο-λάνδου γιὰ μερικὲς στιγμὲς προσε-κτικά.

— Καλὰ, εἶπε ὅστερ' ἀπὸ λίγο. Εἶ-σαι ἱκανὸς νὰ κρατήσῃς τὸ μυστικὸ σου;

— Μήπως δὲν ἐκράτησα τὸ μυστικὸ τῆς δραπετευσέως μου ἀπὸ τὸ φρε-νοκομείο;

— Ναι, ἔχεις δίκιο, εἶπε ὁ Σαπου-νάκης.

Καὶ ἀπὸ μέσα του: «Οἱ τρελλοὶ ξέρουν νὰ κρατοῦν καλὰ τὸ μυστικὸ τους καὶ νὰ λένε ψέμματα μὲ πολλὴ τέχνη. Γι' αὐτὸ ἔχω βεβαιωθῇ πολλὰς φορές ὡς τώρα...»

— Σιωπᾷς; ρώτησε ὁ Ρολάνδος.

— Ἀκουσέ με, εἶπε ὁ Σαπουνάκης, καὶ ἂς μὴ φωνάζουμε.

Οἱ δύο ἄνδρες πλησίασαν περισ-σότερο ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ὁ Σα-πουνάκης εἶπε:

— Ἀπόψε, ἂν κρατήσῃς τὴν ὑπόσχε-σὴ σου, θὰ τὴν ἴδῃς...

Ὁ Ρολάνδος παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ κάτω. Ὁ ἰδρὼς ἔλουζε τὸ πρόσωπό του ποὺ εἶχε γίνῃ χλωμὸ σὰν πε-θαμένου, τὰ γόνατά του ἔτρεμαν, τὰ δόντια του γτυποῦσαν.

— Θὰ τὴν ἴδω ἀπόψε! Τὴν ἴδια; Τὴν κόρη μου;... ψιθύρισε.

— Ναι... Θὰ σοῦ τὴν φέρω ἐγώ. Πρόσεξε ὅμως, νὰ μὴν ὑποφιασθῇ ἐν τῷ μεταξύ τίποτε ὁ βαρὼν!...

— Θὰ σωπάσω.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁ Ρολάν-δος ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ὁ Σαπου-νάκης δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε.

Ξαφνικά ὁ Ρολάνδος τὸν ρώτησε:

— Πῶς ὅμως ἐσὺ ξέρεις ὅτι εἶναι κόρη μου;

— Διάβολε, σκέφθηκε ὁ Σαπουνά-κης, θὰ μὰς κἀν τώρα τὸν δύσκο-λο; Καὶ ἀποτεινόμενος στὸν Ρολάν-δου:

— «Ὅλα τὸ ἀποδεικνύουν. Εἶναι εἴ-κοσι χρόνων, ὅσο πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ Εἰρήνη σου. Βρέθηκε ἐγκατα-λειμμένη τὴν ἐπομένη νύκτα τῆς

θάλπης νὰ μοῦ τὴν φῶς ὅλη ἐσὺ καὶ νὰ μοῦ πετάξῃς μονάχα ἕνα κόκκαλο!... Θὰ ἰδοῦμε, ὅμως, ποῖος θὰ εἶναι αὐ-τὸς ποὺ κρατᾷ τὴν ὑπόθεσιν στὰ χέ-ρια του!»

Ἡ ὑπόλοιπη μέρα πέρασε χωρὶς ἐ-πεισόδιο. Ὁ βαρὼν ἦλθε πολλὰς φορές, ὅπως συνήθιζε, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀρρωστο. Ὁ Ρολάνδος, ὅμως, βυθισμένος στὴς σκέψεις του, ἔμεινε ἀκίνητος καὶ σιωπηλός.

— Πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε ἡσυχᾶ, τοῦ εἶπε σιγὰ ὁ Σαπουνάκης. Ἀν θελήσωμε νὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ τὴν νάρκη του, θὰ προκαλέσουμε νέαν κρίση καὶ κάθε τέτοια κρίση, ρίχνει πολὺ πίσω τὴν θεραπεία.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ βαρὼ-νος ἀνύποπτος.

Καὶ στὴς ἔσφαγε καὶ βγήκε ἔ-ξω, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

Ἡ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ μεγάρου τοῦ βα-ρὼνου, εἶχε διαταγῇ νὰ μὴν ἐπιτρέ-πῃ τὴν ἔξοδο στὸν Μοντὸν, δηλαδὴ στὸν Σαπουνάκη μας, καὶ ἂν ἤθελε καμμιά φορὰ νὰ ρίξῃ κανένα γράμ-μα στὸ ταχυδρομείον, νὰ κατὰσχουσὶ τὸ γράμμα αὐτό.

Ἀμα ἀναμῶν τὰ φῶτα, ὁ Σαπου-νάκης πῆρε ἕνα κερί καὶ τὸ τοποθέ-τησε κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ὁ Ρολάνδος φάνηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸν λη-θαργό του.

— Νύχτωσε, εἶπε. Ὁ βαρὼν ὅσῃ φύγει, περιμένω, λοιπόν...

«Τὸν βλέπεις; ψιθύρισε ὁ Σαπου-νάκης. Οἱ τρελλοὶ εἶναι πονηροὶ σὰν τοὺς πιθήκους. Εἶχε δίκιο ὁ γιατρός Μπαρτὸλδος, ὅταν ἔλεγε ὅτι πρέπει νὰ δυσπιστοῦμε σ' αὐτούς. Καὶ ὁ-ψώνοντας τὴν φωνή:

— Μέσα σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶναι ἐδῶ!

Καὶ ὁρμώντας ξαφνικὰ ἐπάνω στὴ νέα, τῆς ἔριξε τὸ φέρομα...

Πραγματικά, μετά μιὰ ώρα, ένας από τους θαλαμηπόλους του βαρώνου, μπήκε μέσα και έκανε νόημα στον Σαπουνάκη να πάει στο διπλανό δωμάτιο. Εκεί του έδωσε ένα γράμμα.

—Περιμένουν απάντηση, είπε.

—Ποιός τώφερε;

—Μιά γυναίκα.

—Νέα ή ηλικιωμένη;

—Δεν διέκρινα το πρόσωπό της. Είχε το κεφάλι της σκεπασμένο μ' ένα σάλι.

—Ο Σαπουνάκης απόρησε.

—Καμιά φτωχή γυναίκα θα είναι, είπε. Στάσου να ιδούμε τι γράφει!

Και άνοιξε το γράμμα.

—Ω! Αυτό που είπα, ψιθύρισε. Μιά γυναίκα που την έχω γνωρίσει προ καιρού και που ζητάει βοήθεια.

—Τί πρέπει να της πούμε; ρώτησε ο υπηρέτης.

—Ότι δεν είναι κανένας στο μέγαρο.

Ο υπηρέτης στράφηκε προς την πόρτα, αλλά μόλις έκανε λίγα βήματα, ο Σαπουνάκης τον φώναξε:

—Όχι, του είπε, σαν να έλαξε ξαφνικά γνώμη, φέρε την καλλίτερα εδώ. Είναι προτιμότερο να της μιλήσω για να μην έρχεται κάθε τόσο στο μέγαρο.

—Όλα αυτά τα είπε με τόση φυσικότητα, ώστε ήταν αδύνατο να τον υποψιασθούν.

Μετά δυο λεπτά, η άγνωστη ήταν στο διπλανό δωμάτιο.

—Περίφημα! ψιθύρισε ο Σαπουνάκης στην γυναίκα.

—Είσαι ευχαριστημένος; απήντησε στο ίδιο ύφος αυτή.

—Πολύ!

—Και τώρα τί θα κάνω;

—Βγάλε πρώτα αυτά τα σάλια.

Η γυναίκα με ένα κίνημα του χεριού πέταξε από πάνω από το κεφάλι της το σάλι και έδειξε το ωραίο της πρόσωπο.

—Περίφημα, ψιθύρισε ο Σαπουνάκης, ρίχνοντας ένα βλέμμα στο απλό, αλλά φιλόκαλο ντύσιμό της.

—Αλλά και συ εδώ είσαι περίφημα! Έκανε με θαυμασμό η Λουίζα — γιατί δεν ήταν άλλη η μυστηριώδης επισκέπτρια—κυττάζοντας γύρω της.

—Πρώτη φορά, βέβαια, στη ζωή σου βλέπεις τέτοια πλούτη, ε; Έκανε ο Σαπουνάκης.

—Μα το Θεό, ναί.

—Ε, λοιπόν, όλα αυτά θα ταχης μια μέρα και συ, αν φανής φρόνιμη. Και ποιά να είδης ακόμη την αίθουσα της υποδοχής!

—Και τί υπηρέτες χρυσοφορεμένοι!

—Θάχης και από αυτούς, όταν θα γίνουμε εκατομμυριοχόι.

Τα μάτια της Λουίζας άστραψαν.

—Αλήθεια, λοιπόν;

—Ακόμη αμφιβάλλεις;

—Ξέρω κι' εγώ... Είναι τόσο ξαφνικά, τόσο παράξενα όλα αυτά που δεν τολμώ να πιστέψω ότι...

—Ήσυχασε, και όλα αυτά είναι αλήθεια και θα τα απολαύσης και συ.

—Και ο άνθρωπος αυτός, ό., τρελός;

—Ο πατέρας σου;

—Ναί.

—Είναι εκεί.

Και ο Σαπουνάκης έδειξε την θύρα που άνοιγε στο διπλανό δωμάτιο.

Η Λουίζα έφρικιάσε και έκανε, χωρίς να το θέλη, δυο βήματα πίσω.

—Φοβούμαι... ψιθύρισε.

—Όχι δά' άνοησίες! Σου επιτρέπω μόνο να είσαι συγκινημένη.

—Είναι πραγματικά ο πατέρας μου;

—Πρέπει να είναι.

—Κι' έχει πραγματικά τα εκατομμύρια που λές;

—Πάλι τα ίδια! Τα έχει και τα παρ'άχει. "Αν δεν τα κάνης θάλασσα, θα βάλουμε στο χέρι τουλάχιστον τα μισά και τότε αντίο φτώχεια!

—Μη φοβάσαι, είμαι έτοιμη.

—Μην ξεχνάς ότι σε λένε Ειρήνη...

—Ναί.

—Και ξέρεις τί θα διηγηθής...

—Ναί.

—Πρόσεξε, όχι πολλές λεπτομέρειες.

—Μείνε ήσυχος.

—Λοιπόν, έμπρός τώρα, ως μη χάνωμε καιρό! Εγώ πηγαίνω να τον προσειδοποιήσω.

Και λέγοντας αυτά, ο Σαπουνάκης άφηκε μόνη την Λουίζα και πήγε να βρή τον Ρολάνδο.

Αυτός, μόλις τον είδε, πετάχτηκε δρθιος σαν ηλεκτρισμένος. Θάλεγε κανείς πώς κάτι είχε διαισθανθή.

—Έχεις θάρρος, τον ρώτησε ο Σαπουνάκης, έχεις δυνάμεις; Είσαι κύριος του εαυτού σου;

—Ηλθε; ρώτησε αντί άλλης απαντήσεως ο Ρολάνδος.

—Ναί, σου την έφερα.

Έτρεξε προς την πόρτα και άνοίγοντάς της, είπε:

—Ελα, κόρη μου, ο πατέρας σου σε περιμένει!

Η Λουίζα μπήκε δειλά. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Έκανε δυο βήματα και κατόπιν, με φωνή που έτρεμε, φώναξε:

—Πατέρα!

Ο Ρολάνδος που είχε σηκωθεί δρθιος, έμεινε άκίνητος, με τα μάτια καρφωμένα στην νέα θάλαγε κανείς πώς ήταν άγαλμα.

—Πατέρα μου!... επανέλαβε η Λουίζα, πιά ταραχμένη τώρα. Δεν με άναγνωρίζετε, λοιπόν; Δεν θυμάσθε την κόρη σας; Το παιδί που σας έκλεψαν προ είκοσι χρόνων;

—Κόρη μου... ψιθύρισε ο Ρολάνδος, όπισθοχωρώντας μπρος σ' εκείνην που προχωρούσε προς αυτόν.

Ναί, ναί... είχα μια κόρη.

—Την έχετε! Είμαι εγώ η Ειρήνη!

Δεν θυμάσθε, λοιπόν, πιά αυτό το όνομα;

—Η Ειρήνη, έσεις; Η Ειρήνη!

Έφερε το χέρι στο μέτωπο, σαν να γινότανε μέσα στο μυαλό του ένας μεγάλος αγών. Κατόπιν, άφισε μια κραυγή που έτρώμαζε την νέα και έκανε τον Σαπουνάκη να ανατριχιάσει.

—Αί ναί, ναί, θυμάμαι! Θυμάμαι!... Η Ειρήνη, η κόρη μου... Ήταν νύχτα... Μια κούνια άδειανή...

Μια γυναίκα που έκλαιε... η παραμόνα... και ένας άνδρας που ξέσχιζε με τα νύχια του το πρόσωπό του... δηλαδή εγώ!... Χθές ακόμη ήγιναν!... Θυμοῦμαι...

Και όρμώντας ξαφνικά, χωρίς καν

νείς να το περιμένει, έπαινω στην νέα, της ξέσχισε το φόρεμα και της γύμνωσε τους ώμους.

Η Λουίζα έτρεμε σαν το φύλλο, αλλά και δεν τολμούσε να βγάλει μιλιάν.

Ο Σαπουνάκης, όμως, έτρεξε και προσπάθησε ν' απαλλάξη την νέα από τα χέρια του τρελλού. Αλλά ο Ρολάνδος, με μια κλωτσιά, τον έστειλε στο άλλο άκρο του δωματίου.

Εκείνη την ώρα άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ο βαρώνος.

—Τί συμβαίνει εδώ μέσα; φώναξε, ρίχνοντας ένα βλέμμα γύρω του.

—Πατέρα μου, έλεος!... Έλεος!... ψιθύρισε επί τέλους η Λουίζα, κυττάζοντας τον Ρολάνδο.

—Πατέρας της!... είπε κατάπληκτος ο βαρώνος. Αί καταλαβαίνω! Ο γελοίος αυτός θέλησε να με ξεγελάσει!

Και χωρίς να κινηθή, έμεινε σιωπηλός, κυττάζοντας τα γινόμενα.

Όσο για τον Σαπουνάκη, αυτός σηκώθηκε τρέμοντας. Και είχε τρεις σπουδαίους λόγους να τρέμη ο αξιόλογός μας κ. Μουτόν: πρώτον του έκανε εντύπωση η τρομερή δύναμη του τρελλού, κατόπιν, φοβήθηκε για την έρωμένη του και τέλος συγχίστηκε με την ξαφνική εμφάνιση του βαρώνου.

Έν τῷ μεταξύ ο Ρολάνδος, γύμνωσε τελείως τους ώμους της νέας και ρίχνοντας ένα έξεταστικό βλέμμα, είπε με άπονητευση:

—Όχι!... όχι!... δεν είσαι η κόρη μου!

Και έσπρωξε την Λουίζα τόσο δυνατά, που η δυστυχισμένη νέα θα έπεφτε, αν δεν την έκραταγε στην άγκαλιά του ο βασιλεύς των έπαιτών.

—Η κόρη μου, συνέχισε ο Ρολάνδος, έχει μια έλπα στον ὦμο. Θυμοῦμαι καλά... Το ίδιο σημάδι είχε και η μητέρα της!...

Ο Σαπουνάκης στεκότανε κατατρομαγμένος κάτω από το άπειλητικό βλέμμα του άρχηγού.

Η Λουίζα, με τα μαλλιά λυμένα και τους ὦμους γυμνούς, έτρεμε, σχεδόν λιπόθυμη, μην τολμώντας να πη λείπει.

Ο Ρολάνδος έπεσε σ' ένα κάθισμα, κοντά στο τραπέζι και χωρίς να διδῃ προσοχή σε κανένα, άρχισε να ίχνογραφεί.

—Αί! έλεγε μόνος του, προσπαθούν να με γελάσουν, αλλά η μητέρα θα μιλήσει. Θα πη που είναι η κόρη της!...

Το χέρι του έν τῷ μεταξύ έτρεχε χωρίς διαταγμό, με άπίστευτη γρηγοράδα, ίχνογραφώντας μια προσωπογραφία.

—Θέλω να φύγω, ψιθύρισε η Λουίζα, τακτοποιώντας το ντύσιμό της.

—Σιωπή! της έκανε αυστηρά ο βαρώνος. Μην κινηθής! Μην πῆς λέξη!

Και αφήνοντας τους άλλους, πλησίασε στις μύτες των ποδών από πίσω τον Ρολάνδο και παρακολουθούσε την έργασία του.

—Νάτην!... Νάτην!... είπε σε λίγο αυτός. Την άναγνωρίζω! Είναι εκείνη!... Η φωνή μονάχα της λείπει!...

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΝΕΑ από τὸν κινηματογράφο

Βεντέτες με στολή

Είναι οι άστέρες του ναλλικού κινηματογράφου, του «γνησιού» ναλλικού κινηματογράφου, όπως λένε οι Παρισίνοι, αυτές δηλαδή που δεν έχουν ρουφήχθῃ από το Χόλλυγουντ. Όλες των, σχεδόν, υπηρετούν τώρα ως νοσοκόμες στον Γαλλικό Έρυθρό Σταυρό, όπως η Μαντελν Ρενώ, η Ρενέ Σαιν Σύρ, η Λίζ Ντελαμάρ και η Ζαν Μπουατέλ, της οποίας δημοσιεύουμε παρακάτω την φωτογραφία.

Θα όμολογήσετε ότι και με την στολή αυτή οι Παριζιάνες βεντέτες, είναι τόσο κομψές, όσο και με τις τουαλέτες με τις οποίες τις έχουμε ιδῃ στα διάφορα φίλμ.

Όσες δεν έγιναν νοσοκόμες, δηλαδή άδελφές του στρατιώτου, έγιναν «ανουνές», άνελαβαν δηλαδή υπό την προστασία τους έναν ή περισσότερους στρατιώτες με τους όποιους άλληλογραφούν τακτικά και στους όποιους στέλνουν διάφορα δώρα και γλυκά.

Ένα δατρο που δύνει

Πρόκειται για την μικρούλα Σίρλεϋ Τέμπλ.

Το κοριτσάκι αυτό θαύμα, που όταν, εδώ και έξη χρόνια πρωτοφάνηκε στο κινηματογραφικό στερέωμα, χάλασε κυριολεκτικώς κόσμο και σημείωσε από τότε την πιο καταπληκτική σταδιοδρομία, κινδυνεύει τώρα, να έκτοπισθῃ από την ηλικία, τον άδυσώπητο, αλλά και άναπόφευκτο αυτό έχθρο κάθε βεντέτας του κινηματογράφου.

Δεν την πήραν, βέβαια, τα χρόνια την χαριτωμένη Σίρλεϋ, όπως συμβαίνει με πολλές από τις μεγάλες συναδέλφους της, αλλά είναι πιά δέκα έτων και οι ρόλοι στους όποιους έχει πρωτοεμφανισθῃ στο παγκόσμιο κοινό και στους όποιους έθριαμβεύσει, δεν της πάνε πιά. Έχει χάσει μ' άλλους λόγους ή μικρούλα πρωταγωνίστρια πολύ από την παιδική της χάρη.

Τώρα, ο ίμπρεσάριός της, Ντάρρυλ Ζάνουκ πρόκειται να την λανσάρη σ' ένα νέο ρόλο, που θα κρίνη αν η Σίρλεϋ Τέμπλ θα μπορέσει να συνεχίσει την σταδιοδρομία της, παίζοντας πιά σοβαρώτερους ρόλους. Ο νέος της ρόλος είναι της Μυόλης στο «Γαλάζιο πουλί», το περίφημο έργο του Μαίτερ-λιγκ.

Και ένα άλλο που άνατέλλει

Είναι η Γερμανίδα Λιζελόττε Κλίγκερ που θεωρείται από την «Τόμπις» που την λανσάρει ως άληθινή άποκάλυψη.

Όλοι οι ένδειξεις, λένε οι γερμανικοί κινηματογραφικοί κύκλοι, πείθουν ότι πρόκειται περί άστέρος πρώτου μεγέθους και με πραγματικό ταλέντο. Εκείνο που χαρακτηρίζει την νεαρά αυτή καλλιτέχνηδα — είναι μόλις είκοσι έτων — είναι η άσύγκριτη γοητεία του προσώπου της και το φυσικό και άβίαστο παίξιμό της. Είναι ο τύπος της σημερινής γυναίκας, της γυναίκας του σπόρ και της «καμαραντερίας».

Τό θέατρο του μετώπου

πως έγράψαμε και άλλοτε, στο Δ.μέτωπο λειτουργεί το «Θέατρο του Στρατιώτη» που το άπαρτίζουν φαντάροι. Το θέατρο αυτό έχει δυο θιάσους. Θέλετε,

τόρα, να μάθετε ποιοι από τους άγαπημένους σας άστέρας του ναλλικού κινηματογράφου μετέχουν στους θιάσους αυτούς; Λοιπόν, στον πρώτο θα βρούμε τον Μωρίς Σεβαλιέ, την Ζοζεφίνα Μπαίκερ, την Νίτα Ραγια κ. ά. Στον δεύτερο, τον άμίμητο Φερναντέλ, την Λουσιέν Μπουαγιέ, την Μαρί Ντυμπάς, τον Ντορέν.

Τό ρεπερτουάρ του θιάσου άπαρτίζεται από εύθυμα τραγουδάκια, από μικρές κωμωδίες και κωμικά σκέτς.

Πρό παντός η εύθυμία στο μέτωπο!

Χρώματα!!! Χρώματα!!!

Τα χρωματιστά φίλμ, κάνουν θραύση φέτος στο Χόλλυγουντ. Από τα 38 μεγάλα φίλμ που γυρίζονται αυτή την έποχή στα διάφορα στούντιο, τα 10 είναι με φυσικά χρώματα, δηλαδή παραπάνω από 25 %.

Μεταξύ αυτών είναι και το ιστορικό έργο «Η ιδιωτική ζωή της βασιλίσσης Έλισάβετ», με πρωταγωνιστάς την Μπέττε Ντάβις και τον Έρρολ Φλύν.

Για την έπιτυχία των χρωμάτων που είναι από τα λεγόμενα φυσικά, οι πληροφορίες από το Χόλλυγουντ λένε ότι είναι έξαιρετική.

Όταν την γνώρισε...

Μαρλένε Ντήτριχ, που έχει παραιτηθῃ τελείως των σχεδίων της να γυρίσει φίλμ στην Εύρώπη, άσχολείται τώρα με το προσηχές της φίλμ που είναι παρμένο από την ζωή των «κάου-μπόνς». Στο έργο αυτό, θα έχη ως «παρτεναιφ» της τον Τζάιμς Στίουαρτ. Το περίεργον ήταν ότι ο Στίουαρτ δεν γνώριζε την Μαρλένε. Ένα βράδυ του την έδειξαν, καθώς έμπαινε στο άριστοκρατικό έστιατόριο, όπου έτρωγε αυτός. Η Μαρλένε φορούσε μια περίφημη βραδυνή τουαλέτα με μια άτελειώτη ούρα.

Ο Τζάιμς, γύρισε κατατρομαγμένος προς τον φίλο του που του την έδειξε:

—Αυτή είναι η παρτεναιφ μου; Δεν φαντάζομαι να φοράει και στο φίλμ αυτό το μακρύ φόρεμα! Δίπλα της θα είχα την εντύπωση ότι θα φορούσε κοντά παντελόνια!

Η γοητευτική Ζαν Μπουατέλ με στολή νοσοκόμου.

Απάντηση

Κάποιες αναγνώστρίδες μου, της Χαράς, στρατεύθηκες ο μνηστήρ και έχασε τη θέση του και η ίδια που εργαζόταν, έμεινε ξαφνικά χωρίς δουλειά, λόγω των πολεμικών συνθηκών. Οι γονείς της Χαράς αντιτίθενται τώρα στον γάμο, διότι και οι δύο νέοι είναι χωρίς περιουσία.

Υνωρίζω μια άλλη περίπτωση, άκριτος, όπως σάν τη δική σας, ίσως γι' αυτό η δική σας μου είναι πάρα πολύ συμπαθής. Μ' αρέσει να βλέπω δυο νέους να ξεκινούν με θάρρος προς την ζωή με μόνον έφοδο την εργασία τους. Γνωρίζουν τις δυσκολίες που θα συναντήσουν αλλά είναι έτοιμοι να τις αντιμετωπίσουν.

Αλλά οι γονείς φοβούνται και δικαίως τα απόρροια της ζωής και τους βλέπουμε πολλάκις να αντιστέκονται στην εκπλήρωση του όνειρου γάμων. Μήν τους κατηγορείτε: η πείρα τους διδάσκει πολλά. Άλλωστε, σκεφθείτε την παλαιά παροιμία. «Κάθε εμπόδιο σε καλό». Ο νέος που αγαπάτε κάποτε θα νυγιστεί, ο πόλε-

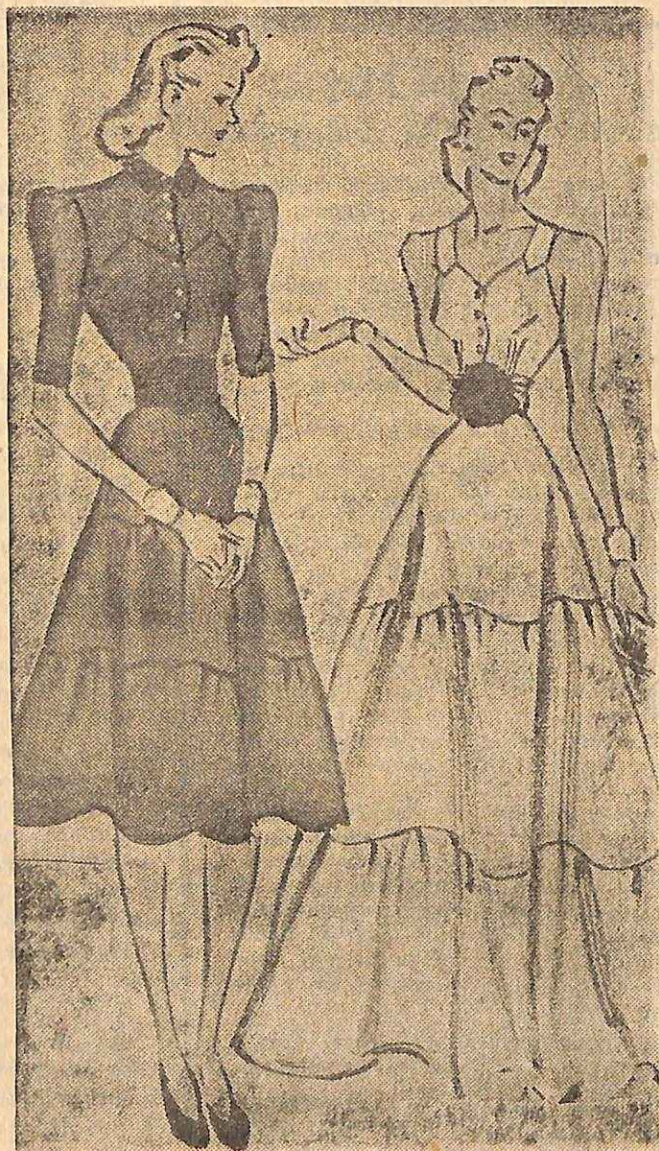
ΤΟ ΚΑΡΥΝΕ

μος εύτυχως δεν φαίνεται να μας απειλή προς το παρόν. Η δοκιμασία σας θα περάσει, αρκεί να έχετε και οι δύο το θάρρος να περιμένετε. Γράφετέ του φιλικά, πές τε του ότι θα τον περιμένετε, ότι οι περιστάσεις θ' αλλάξουν κάποτε, ότι ασφαλώς θα ξαναβρή εργασία και ίσως καλλίτερη. Φροντίσετε κι' εσείς να βρήτε μια καλή θέση. Είναι μια δοκιμασία που περνάτε, αλλά αυτή η δοκιμασία θα σας αποδείξει και στους δύο την αντοχή της αγάπης σας. Εάν αντέξει εις την παρέλευση του χρόνου, και σε όλες τις άλλες δυσκολίες, τότε ασφαλώς θα έχετε δυνατές βάσεις για μια μελλοντική συζυγική ευτυχία.

ΑΟΡΑ

Τα θραδυνά σας άπογευματινά

Εφ'όσον λόγω της έμπολεμου κατστάσεως του κόσμου δεν θα γίνουν πουθενά επίσημοι χοροί. Σε περασμένο τεύχος μας είχα υποσχεθί στην αγαπητή αναγνώστριά μας Δώρα ότι θα τις έδωδα μερικά μοντέλα για να την βοηθήσω να μετατρέψω τα θραδυνά φορέματά της σε άπογευματινά. Για να γίνει η τροποποίηση του σημερινού μας μοντέλου θα κοντύνετε κάθε μέρος της φούστας κατά την ίδια αναλογία. Το κορσάκι θα μείνει όπως είναι. Ο νωμίτης και τα μανίκια θα γίνουν με οιονδήποτε υφασμα στην ίδια απόγερση του φορέματος. Έννοείται ότι μπορούν να γίνουν άπογευματινά μόνον τα θραδυνά, που έχουν σκούρο χρωματισμό. Όσο για τα άλλα δεν έχετε παρά να τα βάψετε σκούρα.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Μια φόρτα σε σκούρα απόχρωση, μπλε μαρέν ή μαύρη είναι απαραίτητη σε κάθε γυναίκα. Αλλάζοντας μπλουζες γίνονται χίλιοι συνδυασμοί με λίγα έξοδα. Οι μπλουζες έχουν κι' εκείνες το καλό ότι απαιτούν ό-λίγο υφασμα. Μια καλή συνήθεια είναι να τροποποιήτε τα παλαιά φορέματά σας σε μπλουζες. Δεν αποκλείε-

τε φυσικά να κάνετε και καινούργιες. Το σημερινό μοντέλο είναι από θελούδο κοτέλι. Οι ρίγες του υφάσματος το στολίζουν εξαιρετικά αλλά σε απλό θελούδο αν γίνει ή σε οποιοδήποτε άλλο υφασμα, ή μπλουζα αυτή είναι εξαιρετικά γαρτιωμένη. Προσέ-ξτε την πλάτη της, τα ασυνήθιστα τσεπάκια της. Ο γιακάς και τα κουμπιά γίνονται από κοίπ ντέ σίν σε άλλη απόγερση.

Μικρές συμβουλές

Για να δώσετε περισσότερο άρωμα στον καφέ σας.

Τοποθετήσατέ τον μύλις των αγοράσε-τε σ' ένα κουτί μετάλλιο έρμητικά κλει-μένο, αλλά προτού το κλείσετε, ρίξετε επάνω λίγη ψιλή ζάχαρη και ανακατέ-ψτε τον καφέ κουνώντας το κουτί. Η ζάχαρη παίρνει το άρωμα του καφέ και το διατηρεί. Ο καφές αυτός είναι 3 φορές δυνατότερος από τον συνηθισμέ-νον.

Της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

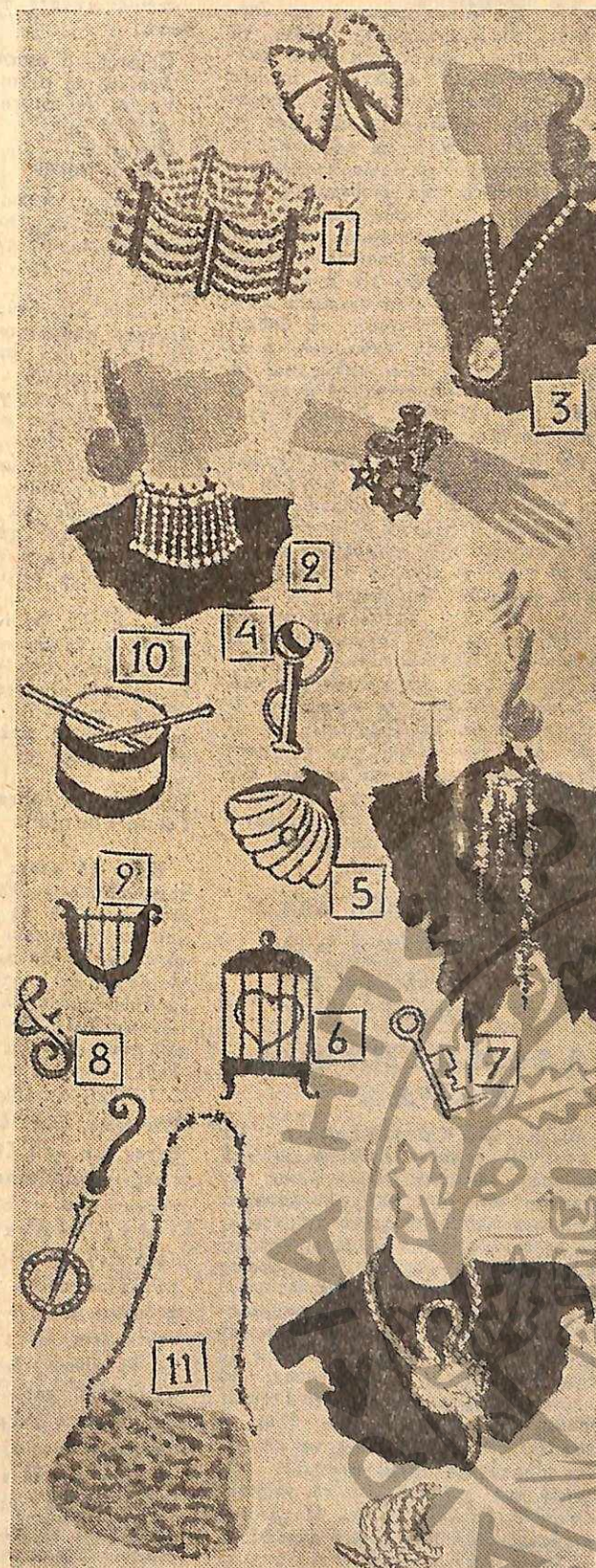
Κοσμήματα φανταζι

Πρό εβδομάδων σας είχα γράψει για τα διάφορα ά-ξεσουάρ. Δεν ξέρω αν το είχατε διαβάσει. Σήμερα θα σας προθέσω ακόμη μερικές λε-πτειότητες σχετι-κές. Όπως είπα-με, τα φορέματα, τα γαρτίες είναι πο-λύ απλά. Ένα κό-σμημα έστω και μικρής αξίας αρκεί για να τους δώσει αυτό το κάτι το ε-ξαιρετικό, ως πού-με το γυναικείο.

Κολλιέδες. Τα φορέματα εί-ναι κλειστά στον λαιμό. Αυτή η τε-λευταία λεπτομέ-ρεια ανασταί νει τους παλαιούς κολ-λιέδες της έπο-γής της γιαγιάς μας. Τους ένθυμεί-σθε; Μερικές γου-ρές σειρές γωρι-σιμένες με γουρές υπαγγέτες (1).

Εγίνοντο επίσης και με μαργαριτά-ρια ή πως στα περ-ισμα ακολιέ ντέ σιέν. Αν τα φο-ρέσετε εφέτος, θα είσθε απολύτως της μόδας. Εάν δεν έχετε, βρίσκε-τε ίμ ιτα σιόν πτην αγορά ή πως σ' έλεγα ποιοτές. Μερικοί κολλιέδες συνεχίζονται επά-νω στο κορσάκι σαν πλαστονία (2). Πολλά τελειώνουν σε διάφορα κουδου-νάκια. Είναι περ-ισογα και νόστιμα. Ως φορεθούν επί-σης γονδρές καδέ-νες που τελειώνουν έμπος υ' ένα σω-ρό αντίκειμενα... έντομα, μικροσκο-πικά ζώα κλπ.

Πολύ της μόδας θ' είναι τα με-γάλα μεντα-νιόν. Φοιούνται κορυφαμένα σε μια γονδρή άλυσίδα, ή άκριθώς στην ένω-ση του λαιμού συγ-κρατημένα με μια θελούδινη κορδέλα. Αυτά τα μεντανιόν είναι συνήθως πα-λαιά οικογενειακά κειμήλια και δείχ-νουν κάτω από το τζαμάκι τους ψη-φία, ξηραμένα άν-θη ή καμιά μικρο-προσωπογραφία. Τα ωραιότερα έ-χουν όλοτρόγυρ-μα σειρά από μαρ-γαριτάρια. Εάν

Τα κοσμήματα φανταζι

Τα μανδόν είναι άσσορτι με τα καπέλα

Τα μανδόν είναι μεγάλα. Πολλά εί-ναι και τσαντάκια μαζί. Είναι πολύ πρακτι-κά και κομψά. Σε θελούδο ίσιο γαρνίρονται με γου-ρές. Το σημερινό μας μοντέλο τελειώνει

στην μέση μ' ένα φιδίχο από θελούδο. Τα καπέλα εφέτος γαρνίρονται αρκετά με γούνες. Τα διάφορα σχήματά των,

δεν έχετε οικγενειακά κοσμήματα, τότε φορέσετε κρεμασμένα σ' ένα στενό θελού-δάκι ή τι κόσμημα χρυσό σμιλι έμάγ ή και μετάλλιο έχετε. Υπάρχουν άφθονα φθηνά στην αγορά.

Τα βραχιόλια. Τα μοντέρνα εί-ναι άσσορτι στους κολλιέδες. Φοιούνται θ-μως πολύ και τα παλαιά χρυσά βραχιό-λια. Πάνω στα πολύ στενά μανίκια εί-νε περίφημα. Κρεμάστε επάνω τους ή τι χρυσό αντίκειμενο έχετε. Όσα περισσό-τερα κρεμάστε τόσο το καλλίτερο.

Κοσμήματα στις μπουτονι-έρες σας. Είναι πολύ σικ καθώς και πάνω στους ώμους σας. Υπάρχουν εί-δων-είδων κλίπες και καρφίτσες. Προσ-θέτουν έναν τόνο εξαιρετικό στα απλά φορέματά σας. Συνηθίζονται τα άνθη, τα φύλλα, τα φρούτα, τα ζώα, διάφορα άν-τικείμενα (βλέπετε εικόνα 4-5-6-7-8-9-10). Για να ταιριάζουν με τα φορέματα, τους προσθέτετε αν θέλετε, ρουκίνα, σμαράγδια, σαφείρους, πραγ-ματους ή ίμιτασιόν.

Εί καρφίτσες είναι απαραίτητες για να κλείσετε τους λαιμούς να συγκρα-τήσετε τους φιδίγγους, τα ντραπέ, τις ζώνες. Πολύ συνηθίζονται οι καρφίτσες στο ύψος Ελληνικό και Ρωμαϊκό. Σας ύπενθυμίζω ξανά, προς διόλου να έ-τσι ότι θα βρήτε άφθονα και ωραία κοσμήματα του είδους αυτού στο "Ιλιον" δόδε "Ερμού" και στο "Άκρον" δόδε Σταδίου. Περίφημα για δώρα.

Οι μεγάλες μακρές καδέ-νες της γιαγιάς θα εμφανισθούν έστος σε έλη την παλαιά των αϊγλή. Θα συγκρατούν με μανδόν, τα πορτοφο-λάκια, τα τσαντάκια κλπ. Τέλος πάντων κοσμήματα παντός και πάν-τοτε.

μπερέ, γόκ, κανονιέ γαρνίζονται με τέχνη με όλα τα είδη των γουναριών.
Το άστρακάν και το λούτρο συνήθιζονταν πολύ. Άλλα αν έχετε γουνοδωτά γουναρικά μεταχειρισθήτε τα κι αυτά. Το άπαλο γουνοδί είναι θαυμάσιο και θα σας δώσει μια χάρη εξαιρετική στο πρόσωπο.

= 22 =

Μανειρική

ΚΡΟΚΕΤΕΣ ΜΕ ΛΥΓΑ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

Καθαρίζετε 2 αυγά και βάλετέ τα να θράσουν με καυτό νερό αλατισμένο, για 10 λεπτά. Μετά περάστε τα από ένα ψηλό σουρωτήρι και ξεπλύνετε τα με κρύο νερό. Αφίστε τα να γύσουν όλο το νερό τους και σκουπίστε τα σε μια καθαρή πετσέτα. Αφού στεγνώσουν, ανακατέψτε τα με παξιμάδι τριμμένο. Προσθέστε αλάτι, πιπέρι και όλιγο ψιλοκομμένο μαϊντανό. Σχηματίστε τα σε κορμάκια τις όποιες βουτάτε σε αυγό και σε πολύ ζεστό λάδι και σερβίρετε με μαϊντανό.

= 23 =

Φιλή συνταγή

ΚΕΙΚ ΚΑΙΡΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1 φλυτζάνι άλευρι, 1 φλυτζάνι καλαμποκάλευρο, ένα φλυτζάνι ζάχαρη, ένα φλυτζάνι γάλα, όλιγη φλοδά λεμονιού, όλιγη σταφίδα. Ανακατέψτε καλά το όλον και προσθέστε μια κουταλιά του γλυκού Μπέικιν Πάουερ ή αν δεν έχετε σόδα. Βουτυρώστε την φόρμα ή το ταψί και βάλτε σε φούρο ζεστό για μισή ώρα. Τό καίει αυτό γίνεται και χωρίς σταφίδα. Ωραίοτατο για τσάι.

= 24 =

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Καλ υντ κά

1ον

Εξή κατά σειράν προηγούμενα άρθρα σας έγραφα μερικές άγνές, άπλες κι εύκολες συνταγές καθώς και τον λεπτομερή τρόπο παρασκευής και της χρήσεώς των. Τις συνταγές αυτές καθώς είπαμε, θα τις χρησιμοποιήτε σε διάφορες ειδικές περιπτώσεις κι' αναλόγως της ποιότητος της επιδερμίδος σας, για την υγιεινή περιποίησή της και για την εν γένει άνθηρα διατήρησή της.

Σήμερα θα σας μιλήσω για τα καλλυντικά και τα κοσμητικά της επιδερμίδος που θα χρησιμοποιήτε πού της πούδρας. Τα καλλυντικά, λοιπόν, δεν είναι πια σήμερα όπως άλλοτε, προϊόντα θλαδερά, ευπειρικά και χωρίς έναργητικότητα, αλλά επιστημονικά παρασκευάσματα, που γίνονται ανάλογα με τις ανάγκες και την ποιότητα του υπόθεσιν δερμάτος και που περιέχουν όλα τα απαραίτητα ζωτικά και θρεπτικά συστατικά δηλ. όρμόνες και βιταμίνες. Οι όρμόνες συνδυασμένες με βιταμίνες δίδουν προϊόντα ζωτικά και θρεπτικά, ικανά να δώσουν την δύναμη, την ζωή και την νεότητα στο μέρος στο όποιον χρησιμοποιούνται.

Τα καλλυντικά λοιπόν σήμερα δεν είναι πλέον άπλες κομίες που μπορεί να σφαιρίνη ή καθείς παραγεμισμένες με υδατοανυδρο, βαζελίνη και κερί και χίλια δύο άλλα θλαδερά συστατικά, και ή γρήση των όποιων έχει πάντοτε καταστροφικά επανδύου για την ζωτικότητα κι' όμορφιά της επιδερμίδος.

Η ωραίοτης της επιδερμίδος καθορίζεται από την κατάσταση των έπιφανειακών κυττάρων της, από την λειτουργία των εκκριντικών αδένων και τέλος από την κατάσταση των υποκειμένων ιστών. Κατά την εξέταση της επιδερμίδος ενός προσώπου με ειδικό φακό, πού και μετά την χρήση των τροφοτονωτικών καλλυντικών θα παρατηρηθούν τα εξής: Η μη καταλλήλως περιποιημένη έπιφάνεια μι' άς επιδερμίδος φαίνεται σαν να είναι σκεπασμένη από μικρά διαφανή κι' υπόλευκα λείπια με άνασχηματικές άκρες, τα μεταξύ δε αυτών διαστήματα είναι σκεπασμένα σαν βαθειά αυλάκια. Επίσης πληθώρα από ψιλά εξανθήματα, σπυράκια, και μικρά σημάδια αφαιρούν από το δέρμα την λεία, άνθηρα και στιλπνή όψη του. Μετά βραχυχρόνιο όμως κατάλληλη υγιεινή περιποίηση της επιδερμίδος αυτής και με την χρήση των ειδικών στην ποιότητά της τροφοτονωτικών καλλυντικών, ή νέα εξέταση παρουσιάζει τελείως διαφορετική κατάσταση: Τα άναχυρωμένα σε σχήμα λείπια έπιφανειακά κύτταρα έχουν πλέον εξαλειφθί, τα βαθειά αυλάκια είναι ελάχιστα καταφανή, ή άλευρώδης και θαμπή όψη, καθώς και τα διάσπορα άντισυθητικά στίγματα έχουν εξαφανισθί και γενικώς ή επιδερμίδα έχει γίνη πια δότρελα διαφανής.

Τα καλλυντικά επίσης αυτά, καθώς είπαμε παραπάνω, έχουν και μεγάλη έπίδραση στην τόνωση των υποκειμένων ιστών. Η πλαδαρότης των μυών του προσώπου, ή άτροφία των τριχοειδών άγγείων και εν γένει το πρόωρο γήραςμα του προσώπου, μπορούν άπολύτως να επανορθωθούν, με την κατάλληλη υγιεινή περιποίηση και με την χρησιμοποίηση επιστημονικώς παρασκευασμένων καλλυντικών. Με μια λέξη τα καλλυντικά πρέπει ν' άνταποκρίνονται σε όρισμένους όρους εξαρτημένους άποκλειστικώς κι' άπολύτως, από την φύσιν, την ποιότητα και τις λειτουργίες της επιδερμίδος. Τότε και μόνον όφελουν, τότε και μόνον, μπορεί άσφαλώς κανείς να πη, ότι ξανανοιώνουν πραγματικά την επιδερμίδα. Στο έπόμενον ή συνέχεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός

Σόλωνος 40

= 25 =

ΑΛΛΗΛΟΙΡΑΦΙΑ ΛΥΡΑΣ

Α. Κ. Κ. Άνα γνώστρια ν. Τά ρίγη πού μου γράφετε προέρχονται από την υπόταση, και την άναμική σας εν γένει κατάσταση και κακή κυκλοφορία. Να είστε πρό παντός τακτική στο στομάχι. Να προτιμάτε κοφές και ψάρι σάρακι, χορταρικά, άφθονα φρούτα και άραιές κομπόστες, και κάθε πρωί ένα κτυπητό κόκκο με γάλα. Βούτυρο και μαρμελάδες. Ν' άποφύγετε τα πολλά γαλανιστά και το πολύ φρέσκο ψωμί. Να πάρετε 25 σταγόνες το πρωί κι' άλλες τόσες το βράδυ μέσα σε λίγο νερό από το Liquide symphatol. Άμα τελειώσετε όλες το μπουκαλάκι, τότε ν' άρχίσετε να παίρνετε ένα ρακοπότηρο πρωί, μεσημέρι και βράδυ πού του φαγητού από το φάρμακο ΜΑΛΤΟΦΕΡΙΝ ΈΚΡΟΙΟΤ. Μετά μου ξαναγράφετε λεπτομερ έπισημώσε.

Τ. Η. ΤΑΚΤΙΚΗ Ν. Άνα γνώστρια ν. Βλέπετε ότι πρέπει ν' άκούτε τους γιατρούς και να κάνετε ό,τι σας λέγουν οι διάφοροι έμπειροί κι' οι φιλενάδες. Σας έγραφα ότι με το φάρμακο πού μου γράφετε θα κοκκινοπρασινίζαν

τά μαλλιά σας. Δεν πέρασε πολύς καιρός και τώρα σ'ωσον κι' έλήθον. Λοιπόν εν πρώτοις για να φύγη ή προσπινίλα. Θα λούζεσθε δυο φορές την εβδομάδα μέγρις 5-10 καθαρίσουν τα μαλλιά με το εξής μίγμα κι' όχι με σαπούνι. Θα κτυπάτε μέσα σε μια λεκάνη ένα κοόκο αυγού και δυο ποτήρια νερό. Άμα άφρίσουν λούζεσθε καλά κι' ύστερα τα ξεβγάζετε μ' άφθονο χλιαρό νερό. Όσον για να μουνάινουν τώρα οι λευκές τρίχες θα χρησιμοποιήσετε την κάτωθι προσδευτική βαφή:

Chlorure d' amonium	1,50 gr.
Acetate de plomb	1,30 »
Fleurs de soufre	1,80 »
Alcool pur	20 »
Glycerine	40 »
Eau de roses	200 »

Να πητε να τρίβουν καλά σε πολύ λεπτή σκόνη το περιεχόμενο θιαφι. Ν' άνακινείτε καλώς την φίλη πού της γρήσεως, να χύνετε κατόπιν όλιγο φάρμακο μέσα σ' ένα καθαρό βουτυρό, να περνάτε καθημερινώς τις λευκές τρίχες. Οι μαύρες δεν έπηρεάζονται καθόλου από το φάρμακο.

Κ. Γ. Γεωργ. Μέτριο ή φυσιολογικό είναι το ίδιο πράγμα. Να δώσετε την συνταγή σ' ένα οιαδήποτε φαρμακείο. Έξαιρέσεις δεν υπάρχουν. Όλα τα φαρμακεία εκτελούν τις συνταγές εύσυνείδητα. Εκτός πια αν δεν ύπόρχη κατά τύχη ένα από τα συστατικά, όπότε και θα σας το πη ή φαρμακοποιός. Τα γράμματά σας να άπευθύνετε πρὸς το περιοδικόν.

Α. Β. C. D. Κοζάνη ν. Το φάρμακο θα τ χρησιμοποιήτε κάθε βράδυ σε μαλλιά σας, ενώ το λούσιμο θα το κάνετε κάθε 10 ήμέρες.

Είκοσα ετή, Λαυρία ν. Κάθε βράδυ να κάνετε μια φριζιόν στο τριχωτό της κεφαλής με το κάτωθι φάρμακο:

Teinture de jaborandi	150 gr.
Teinture de quina	90 gr.

Κάθε 15 μέρες δέ ένα λούσιμο με κατραμοσάπουν. Έσωτερικώς να παίρνετε μια ταμπλέτα το πρωί, μια το μεσημέρι και μια το βράδυ πού του φαγητού, από το φάρμακο Φυτάλ. Να πάρετε όλόκληρο το κουτί και μετά διακοπή ενός μηνός να ξαναπάρετε άλλο ένα. Το φάρμακο δέ των μαλλιών θα το χρησιμοποιήσετε επί τοίμχον συνεχώς και θα μου ξαναγράψετε.

Έλλην, Πάτρας. Σας άπήντησα ι-δαιτέρως, στην διεύθυνση πού μου έγράψατε, για το ζήτημα της υπερτριχώσεως. Φαντάζομαι ότι πήρατε ήδη το γράμμα μου.

Μαρινέλλα ν. Λυπούμαι πολύ γι' αυτά πού μου γράφετε. Δυστυχώς, με τον κατήφορο πούχει πάρει ή βοτανολογία κι' ή ξυδομανία, δεν θα μάς φθάνουν ούτε τα νοσοκομεία, ούτε τα νεκροταφεία, όσα κι' αν γίνουν. Και αν πιτήε όλα τα λείμνια του λεμονοδάσους του Πόρου πάλι δεν θα έπιτύχετε να κοκκινίζουν φυσικά τα χείλη σας, ούτε τα μάγουλά σας. Μόνο θα κιτρινίσате ή μάλλον θα πάρε το πρόσωπό σας με χολερική όψη και τα χείλη σας θα μαυρίζαουν. Άφίνω δέ το σκότι σας και τα νεφρά σας. Το κόκκινο γούμα δηλ. το γούμα της υγείας επιτυνάνεται μόνον με τακτική και ήσυχ ζωή και με την τρωτική διαίτα. Όλα τ' άλλα είναι φαντασιοκοπίες κι' άστειότητες.

Τα κατορθώματα του αλωποδύτη-Φάνοταμας

Ο Μά τεν Ντάλ κορόϊδο

Τού Χέρμαν Λόντον

ΕΝΑΣ ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΑΙΣ

Ο ΙΝΣΠΕΚΤΩΡ Σούμπερ στράφηκε και κύτταξε με σίκτο τον γλωμμένο που κατευθυνόταν στην αίθουσα του υπαρχα. Η ματιά του έκεινη δεν διέφυγε τον άριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ, ή όποιος ρώτησε χωρίς ώστόσο να δείξη εξαιρετικό ενδιαφέρον:

— Τόν γνωρίζεις Σούμπερ;
— Προσωπικώς όχι. Τόν γνωρίζω εξ' όψεως. Είναι ένα από τα θύματα του τοκογλύφου Τζέρεμι Μούργκερ. Όνομάζεται Φελίξ Σίλβερ και είναι γυιός άποστράτο άξιωματικού. Καλό παιδί αλλά άρρωστο. Έπαθε στην Κεντωά Αφρική και, γνωρίζοντας ότι τα χρόνια του είναι μετρημένα, το έριξε έξω. Δεν άφίνει διασκέδαση, λίσγη, γαρτοπαίγνιο. Όλα αυτά ώστόσο στοιγίζουν πολλά και δανείζεται με υπερβολικό τόκο από τον άπυνείδτο τοκογλύφο Τζέρεμι Μούργκερ. Προσβές άκολλη, όπως πληροσσήθηκα, ή Τζέρεμι Μούργκερ του δάνεισε για είκοσι μόνες 200 λίρες και του πήρε συναλλαγματικές 250 λιρών! Φαντάσου Τόκος 50 λιρών για είκοσι μέρες, επί κεσαλίον 200 λιρών! Πόσα τούς έκατό μάς κάνουν το χρόνο; Το κακό είναι ότι ή παληάνθρωπος αυτός είναι εξαιρετικά πονηρός, κάνει πολύ καλά τις δουλειές του και έτσι ή δικαιοσύνη δεν μπορεί να τον γραιοπήσει.

— Τόν γνωρίζεις;
— Πολύ καλά.
— Πού είναι το γραφείο του;
— Δεν έχει γραφείο. Όλες του τις τοκογλυφικές πράξεις, τις κάνει στο υπάτο του γουματιστηρίου. Έχει τόν βοίσκουν τα θύματα του. Έχει το ύψος άριστοκράτου και όποιος πέρσει δεν μπορεί να φαντασθί τί καταθρόνιος άνθρωπος είναι.

— Σό τόν γνωρίζεις καλά; Είναι δυνατό να καθήση στο τραπεζάκι του και να πάσης μαζί του ένα ούισκυ;
— Πώς όχι; Προσβές άκολλη πήραμε μαζί το όρεκτικό.

— Άκου λοιπόν τί θα κάνης για να του δώσουμε ένα καλό μαθηματικό αυτου του κυρίου. Θα περάσης κατά τις δώδεκα και θα καθήσης μαζί του. Σε λίγο, θα περάσω και εγώ. Θα σε χαιρετήσω και σό θα με διάσης να πάω μαζί σου ένα ούισκυ.

— Θα με βάλης στα έξοδα δηλαδή.
— Ναί παροδικά σίς ου. Θα δειθώ και θά με συστήσης. Πόσεςε τώσα τί έγεις να κάνης. Όχι μεγάλα πόχνηματα και όχι δόκλα. Πρώτον, θά με ρωτήσης πώς έσπεδέσθε με τον τοκογλύφο Άντον Μόκ. Θυμάσαι τό θνομα;

— Έμένα ου λέ! Είναι κι' αυτός ένας ριποτένιος και άποσώ πώς άκούη δεν τόν πήρε είδηση ή αλωποδύτη-Φάνοταμας.
— Πού έξοει; Θάβη με μέσα ίσως και ή σεία του. Κατάλαβε λοιπόν. Θα με ρωτήσης πώς έσπεδέσθε με τον τοκογλύφο Άν-ον Μόκ. Δεν είναι δύσκολο πούημα. Σύνφωνοι;

— Σύνφωνοι.
— Ένώ θά πάω το ούισκυ μου και θά σας άφίσω. Τότε, αν σε ρωτήση για μέ-

— Άλλά έχετε έλεπω ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι, παρατήρησε ή Τζέρεμι Μούργκερ.

Ο άριστοκράτης έριξε μια ματιά στον παρσέσο του δεξιού του χεριού, όπου λαμποκοπούσαν ένα δαχτυλίδι από πλατίνη, με ένα μεγάλο μονόπετρο.

— Σας άρέσει; Είναι πραγματικά ωραίο αλλά άτυχώς δεν έχει άλλην άξία από την όμορφιά του. Είναι ψεύτικο!

— Ψεύτικο το δαχτυλίδι αυτό;

— Μάλιστα. Είναι ένα οικογενειακό κειμήλιο. Ως άπομνημής είναι πραγματικά άριστοέργημα αλλά ή υλική του άξία δεν πιστεύω να υπερβαίνη τις τρεις το πολύ λίρες.

— Μου τό δίνετε παρακαλώ να του ρίξω μια ματιά;

— Πολύ εύχαρίστως. Βεβαίως, έγες και την καλλιτεχνική του άξία αλλά αν ζητούσα να τώ πωλήσω δεν θά μου πληρώναν παρά την άξία της πλατίνης. Αυτό ώστόσο δεν πρόκειται να γίνη, γιατί είναι οικογενειακό κειμήλιο.

Μ' αυτή την διαβεβαίωση, ή Μάρτεν Ντάλ έδωσε το δαχτυλίδι του και τώ παρσέσο στον Τζέρεμι Μούργκερ, ή όποιος φέρεσε τώ γυαλί του και τώ κύτταξε ουτιδώνοντας τώ μετώπο του. Έν τέλει, σπασήκε πρὸς τόν Μάρτεν Ντάλ:

— Γνωρίζετε από θαυμάσιους λίθους;
— Ά! Όσο γι' αυτά τα γυαλικά πού ξετρελλαινούν τις ώρες μας, έχω μεσάνυχτα.

— Μου έμπιστεύεσθε παρακαλώ ως αύριο αυτή την όμορφη άπομνημηση;

— Να σας την έμπιστευθώ; Γιατί;

— Έχω ένα καλό μονόπετρο στο γουματιστηριό μου και θά ήθελα να δείξω σε ένα καλό γουσογό αυτό την άπομνημηση, για να ουό κάνη με τώ μονόπετρό μου. Ένα δαχτυλίδι δυοιό μ' αυτό.

— Πολύ εύχαρίστως αν πρόκειται να μου τώ έπιστρέψετε αύριο. Όπως σας είπα, είναι ένα οικογενειακό κειμήλιο.

— Μά ναί! Αύριο τέτοια ώρα, θά έλθετε εδώ να πάρετε μαζί μου τώ όρεκτικό σας και θά σας έπιστρέψω τώ δαχτυλίδι σας.

— Κοιτήστε το...

Ότρεσα από λίγο, ή Μάρτεν Ντάλ γμαιοσώσε τόν ίνσπεκτωρ Σούμπερ, έσπινε τώ γέσι του τοκογλύφου και άπομακρυνόταν. Σε μικρή άπόσταση από τώ υπάτο, έπήρε θέση στο πούτο διεσπόμενο λεωσοοείο και έστρεψε πρὸς αυτούς έναν άκούη γμαιοσώτο από μακρού.

— Τί πούημα είν' αυτός ή φίλος σου; ρώτησε ύστερα από λίγο ή τοκογλύφος τόν άστυνοικό.

— Ό! φίλος μου! Γνωστές σου μόνες.

Ένα γαμένο κοού. Νέος καλός οικογενείας, δουτημένος κι' αυτός ως τόν λαίμυ στη γόση, άυαλος, γαστροπαίκτης, γλεντίας. Οι γυναίκες, τώ γαστροπαίγνιο και ή ίπποδομος συνεμάχησαν να τόν καταστώσουν.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΠΡΑΞΗ

Την άλλη μέρα, ή ίνσπεκτωρ Σούμπερ πηγαίνοντας στο υπάτο γουματιστηρίου, βοήκε τόν τοκογλύφο Τζέρεμι Μούργκερ στο ίδιο τραπεζάκι αλλά όχι μόνον. Μαζί του καθόταν ένας άλλος κύριος τόν όποιον ή ίνσπεκτωρ Σούμπερ με την πρώτη ματιά πού τούοριξε, τόν γραιοκήρισε ως άνθρωπον του ίδιου φυλάματος.

— Γνωκνύ μόνονχ μίστερ Μούργκερ!

— Τόν φίλτατο μίστερ Σούμπερ! Καθήστε. Ένα ούισκάκι; Να σας συστήσω τόν φίλο μου Σάμουελ Βέλφ.

— Χαίρο πολύ, Όσο για τώ ούισκάκι...είναι ή ώρα του!

Κατά τώ μεσημέρι, άφωνιζόταν ή Μάρτεν Ντάλ, πήρε θέση στο τραπεζάκι και έφού έγιναν οι απαραίτητες συστά-

σεις, ο Τζέρεμι Μοδργκερ του έπιδραψε ευχαριστώντάς τον τὰ περίφημο δαχτυλίδι, τὸ ὁποῖο ἐκείνος φόρεσε ἀμέσως στὸν παρήμεσο τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ.

— Λοιπόν; ρωτοῦσε σὲ λίγο ὁ τοκογλύφος. Βρήκατε τὸ ποσὸν ποὺ γυρεύατε;

— Ἀτυχῶς ὄχι γιὰ τὴν ὥρα καὶ ἀρχίζω νὰ τὸ παίρνω ἀπόφαση πὼς τὸ ἀπόγευμα θὰ καταφύγω καὶ πάλι σ' ἐκεῖνο τὸ λήσταρχο, τὸν Ἀντόνι Μόκ.

— Νὰ σὰς πῶ μίστερ Ντάλ. Ἄν πραγματικὰ εἶθε στενοχωρημένος, σὰς προσφέρω 50 λίρες γιὰ τὸ δαχτυλίδι σας.

— Γιὰ τὸ δαχτυλίδι μου! ἔκαμα κατάπληκτος ὁ Μάρτεν Ντάλ. Μὰ δὲν σὰς εἶπα; Εἶναι ψεύτικο! Γυαλάκι! Κρυσταλλάκι!

— Ἡ ἀπομίμηση εἶναι ἀριστουργημα-

τική.

— Δὲ λέω ὄχι... ἀλλὰ εἶναι γυαλάκι. Ἐγὼ τὸ φορῶ στὸ δάχτυλό μου γιατί ἔπως σὰς εἶπα εἶναι οἰκογενειακὸ κειμήλιο.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ θέλω νὰ τὸ ἀγοράσω. Εἶμαι ἕνας ἰδιόρρυθμος συλλέκτης. Συλλέγω οἰκογενειακὰ, θρησκευτικὰ ἢ ἱστορικὰ κειμήλια. Ἐχω μιὰ θαυμασία συλλογὴ μέσα στὴν ὁποία τὸ δαχτυλίδι σας θὰ πάρη τὴ θέση του.

— Νὰ ἀποχωρισθῶ ἐνὸς οἰκογενειακοῦ κειμηλίου γιὰ πενήντα ψωρολίρες!

— Ἐστῶ. Σὰς δίνω ἐκατό.

— Οὔτε πολλὰ οὔτε λίγα. Τέλος, θὰ σὰς τὸ δῶνα γιὰ 150 λίρες.

— Φταίω ἐγὼ ποὺ σὰς εἶπα πὼς εἶμαι συλλέκτης. Κερδοσκοπεῖτε μὲ τὴν ἀδυναμία μου.

— Φυσικά! Ποῦ θὰ βρῶ ἄλλον νὰ μοῦ προσφέρῃ ἕνα τέτοιο ποσὸ γιὰ ἕνα γυαλάκι;

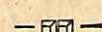
— Καὶ βέβαια! Κορόϊδο ἄλλο σὰν ἐμένα δὲν ὑπάρχει στὸ Λονδίνο! Τί νὰ κάνουμε ὅμως; Σὰς προσφέρω λοιπόν, κοροϊδίστηκα τίς 150 λίρες ἀλλὰ θὰ μοῦ υπογράψετε μιὰ ἀπόδειξη ἐν τάξει, ποὺ θὰ τὴν υπογράψουν καὶ οἱ δύο μάρτυρες: Ὁ μίστερ Σάμουελ Βόλφ καὶ ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ.

— Φυσικά.

— Ἡ ἀπόδειξη θὰ λήθῃ μοῦ ἐπωλήσατε πρὸς 150 λίρας μιὰ ἀπομίμηση.

— Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση. Ἀλλ' ἂν μὲ καταγγεῖλετε ὡς αἰσχροκερῆ; Θὰ γράψουμε ὅτι σὰς ἐπώλησα γιὰ 150 λίρες ἕνα ψεύτικο δαχτυλίδι, ἀπομίμηση διαμαντιοῦ, ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ οἰκογενειακὰ μου κειμήλια.

— Σύμφωνα!

— —

Ἦστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, καθὼς ὁ Μάρτεν Ντάλ καὶ ὁ Σοῦμερ ἀπομακρυνόνταν μαζί, ὁ τελευταῖος κοντοστάθηκε πιάνοντας τὸν φίλο του ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ προστάτης σου ὁ διάολος ἂν κατάλαβα γιὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Δὲν κατάλαβες; Καὶ ὅμως εἶναι ἀπλούστατο! Ἐκανα μιὰ πρώτη τάξεως ἐμπορικὴ πράξη... γωὶς νὰ εἶμαι διπλωματοῦχος τῆς ἐμπορικῆς σχολῆς! Ἐποῦλησα ἕνα γυαλάκι ἀξίας πέντε σελινίων γιὰ 150 λίρες!

— Μά... ἀκόμη δὲν καταλαβαίνω!

— Τὸ δαχτυλίδι ποὺ τοῦ παρέδωσα γθὲς καὶ ποὺ μοῦ τὸ ἐπέστρεψε σήμερα... ἦταν ἀληθινό! Νάτο κιόλας! Κοστίζει περὶ τίς γίλιες λίρες! Τὸν ἐπείσα πὼς πίστευα πὼς πρόκειται περὶ οἰκογενειακοῦ κειμηλίου χωρὶς ὑλικὴ ἀξία, τὸν ἐπείσα πὼς ἔχω μασάνυτα ἀπὸ βαρυτίμους λίθους... τὸν ἐπείσα πὼς εἶμαι κορόϊδο καὶ ἔπρεπε μὲ τὰ μούτρα στὴν εὐκαιρία! Αὐτὸ ποὺ τοῦδωσα εἶναι ἡ ἀπομίμηση αὐτοῦ ποὺ φορῶ!

— Καὶ ἂν καταγγεῖλῃ τὴν ἀπάτη;

— Ποιὰ ἀπάτη; Ἡ ἀπόδειξη! Οἱ ὑπογραφὰς τῶν δύο μαρτύρων; Τοῦ πούληγα κύριε ἕνα ψεύτικο δαχτυλίδι γιὰ

150 λίρες! Μπήκες; Ὁ φιλαράκος, σκέφθηκε ὅτι μετὰ τὴν ἀγοραπωλησία ἴσως κάποιος συγγενὴς μου, μοῦ ἀπεκάλυπτε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ βαρυτίμου διαμαντιοῦ! Ἐφερε λοιπὸν τὸν φίλο του γιὰ νὰ τὸν ἔγῃ μάρτυρα ὅτι ἀγόρασε ἕνα γυαλί καὶ ὄχι ἕνα διαμάντι! Τώρα, ἔταν σὲ λίγο καταλάβῃ ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξε τὸ κορόϊδο καὶ ὄχι ἐγώ... ἄς τὰ βάλῃ μὲ τὸν χρυσόφοδο ποὺ τὸν θεοαίωσε πὼς εἶναι διαμάντι! Ἀλλὰ αὐτὲς τίς 150 λίρες τί θὰ τις κάνουμε; Τί λές; Ἐφεξε πάλι γιὰ τὴν ἑταιρία πρὸς προστασίαν τῶν ζώων!

ΚΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΓΛΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ x.

ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ

Ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς x. Νέβιλ Τσάμπερλαϊν, εἶναι ἕνας φανατικὸς φεμινιστής. Ἐν τούτοις διαφωνεῖ πρὸς τοὺς ἄλλους φεμινιστὰς ὡς πρὸς τὸν πολιτικὸν ρόλο ποὺ θὰ μπορούσε εἰς δεδομένην στιγμήν, νὰ διαδραματίσῃ τὸ ἀσθενὲς φύλον.

Κάποτε τὸν ἐπισκέφθη ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν ἄλλον τὸν ρώτησε:

— Ὅθι εἰμεθα ἐξογώτατε, εὐτυχέστεροι, ἂν κυβερνώμεθα ἀπὸ τίς γυναῖκες;

— Θέτετε κακῶς τὴν ἐρώτησή σας, ἀπήντησε ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς χαμογελώντας πονηρὰ καὶ κυττάζοντας τὴν Κα Τσάμπερλαϊν ποὺ ἦταν παρούσα στὴν συνέντευξη. Ὁ ἄνθρωπος μᾶλλον νὰ πῇ: Εἴμεθα εὐτυχέστεροι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ κυβερνώμεθα ἀπὸ τίς γυναῖκες;

ΤΟ ΗΘΕΛΕ ΠΛΟΥΣΙΟ

Τὸ ἀφηγεῖται ὁ μεγάλος σκηνοθέτης Μάξ Ράινχαρτ.

— Κάποτε μοῦ εἶπε ἀνατεθῇ στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ ἀνάθεμα ἐνὸς κρατικοῦ ἔργου, ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὴν Πάθη τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀναπαρίστανται στὸ Ὁμπερμεργκάου. Στὸ ἔργο αὐτὸ ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισή τους καὶ οἱ Δώδεκα Ἀπόστολοι.

Ἐῖχαν προωρῆσει ἀρκετὰ οἱ δοκιμές, ὅταν ἔρχεται ὁ ἱμπερσάτορας κα μὲ ρωτᾷ:

— Δὲν μοῦ λέτε ἀγαπητὴ κύριε, τί εἶναι αὐτοὶ οἱ δώδεκα ἄνθρωποι, μὲ τινετικά;

— Μά... οἱ Δώδεκα Ἀπόστολοι.

— Οἱ Ἀπόστολοι; Καὶ βάζετε μόνον δώδεκα. Σὰς ἔχω πῇ ἐν τούτοις ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀποχωρήτω μπρὸς σὲ κανένα ἔξοδο, προκειμένου νὰ παρουσιασθῇ τὸ ἔργο πλούσιο. Κάντε, σὰς παρακαλῶ τοὺς Ἀποστόλους σας καμμιά εἰκασαλιά...

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Βρίσκει κανεὶς σ' αὐτὸ τὴν ὕψια του. 2) Γαλλικὸν ψηφίον—Βιδικὸν πρόσωπον—Οἶκος ραπτικῆς—Ἑσέναν. 3) Ραψίματος—Σταφιδικὸς ὀργανισμός. 4) ΒΒ—Μελόδραμα—Γνωστὸς πυγμαῖος. 5) Ἀδελφὸς τοῦ Μωυσέως—Χώρα τῆς Γερμανίας. 6) Παραποταμὸς τοῦ Ρήνου—Φρούριον τῆς Γαλλίας. 7) ὁ λυώνων. 8) Πλοταμὸς τῆς Ἑλβετίας. 9) Δουτρόπολις ἑλληνική. 10) Α. Γ. 11) Ἀεὶ. 12) Πόλις τῆς Κιωνῆς—Ἀκτῆς (ὡς προσφέρεται στὰ γαλλικά). 13) Εὐαγγελιστῆς (δοτ.). 14) Ὁμωτικὸν (δημοστ.).—Ἀπαγορευτικόν. 15) Ἱερὸν κάλυμμα κεφαλῆς—Ποδοσφαιρικὸς ὅρος (Πληθ.). 16) Κλωστή—Τὸ ἔχον πνοήν—Πρόθεσις. 17) Παραλιακὸν χωρίον τῆς Φθιώτιδος—(Αἰτ.).—Ἀγαπῶ (ἀρχ.). 18) Ὁ ὁποῖος—Γράμμα (ἀντιστρόφως).—Ἀλογό—Βυζαντινὴ νότα. 19) Ὁ πληγεὶς ἀπὸ τὸν Ἑγκέλαδον.

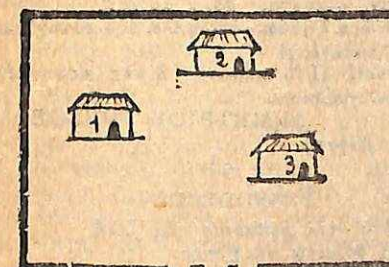
ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ὁ συγγραφεὺς τοῦ δὸν Κιχώτη—Ὁ ἔχων πολλὴν ἀξίαν. 2) Ἐπῆρα—Κάτω θυαλόν. 3) Ζαρωμένο—Νόημα. 4) Ἀδιασώρῳ—(ἀνορθ.).—Τὰ φρούτα, ξηρὰ καὶ γλωρὰ, (αἰτ. δημ.).—Μονὰς ὅδρους—Ἀσιατικὸν κράτος. 6) Ἀριθμός—Ἀδιάβατα—Ἀρθρον. 7) Ἐπώνυμον Βυζαντινοῦ αυτοκράτορος. 8) Τὸ θυωτικὸν (ἀρχ.). Ἀριθμός—Τὸ μικρὸν ὄνομα γκάγκαστρο. 9) Ἀρχαία θεά—Χρόνια. 10) Φασαρία τῶν ἱεραρχῶν—Ἀριστοκρατικὸς ταρ-

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΟΡΤΕΣ

Τρία πρόσωπα, κατοικοῦν σὲ τρία σπίτια 1, 2, καὶ 3 ποὺ βρίσκονται κτισμένα μέσα σ' ἕνα περιφραγμένον οἰκόμεδο.

Κάθε ἑνοικὸς μπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ μιὰ πόρτα τῆς ὁποίας ἔχει τὸ κλειδί. Ὁ ἑνοικὸς τῆς οἰκίας 1 ἀπὸ τὴν πόρτα Γ.

Α Β Γ

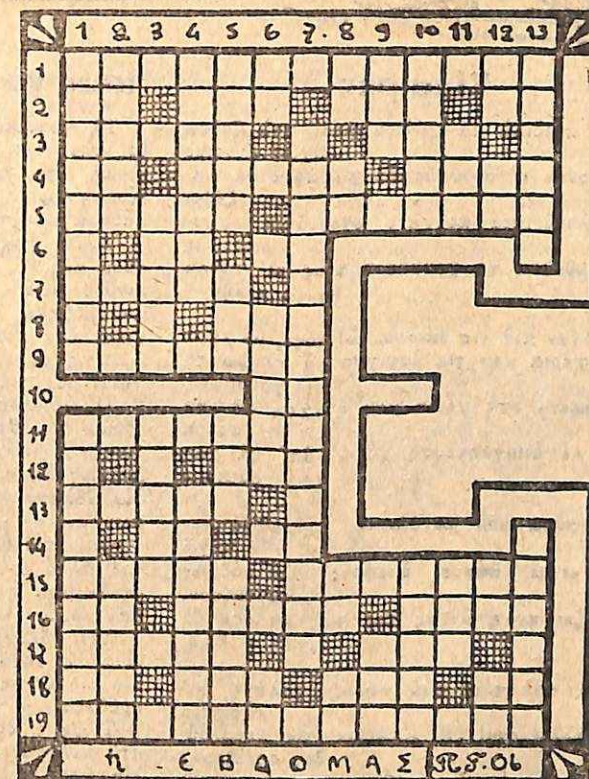
Ὁ ἑνοικὸς τῆς οἰκίας 2 ἀπ' τὴν πόρτα Β· ὁ ἑνοικὸς τῆς οἰκίας 3 ἀπὸ τὴν πόρτα Α.

Μποροῦν οἱ τρεῖς ἑνοικοὶ νὰ πᾶν ἀπὸ τὰ σπίτια στὶς πόρτες τῶν χωρὶς νὰ διασταυρωθοῦν οἱ δρόμοι τῶν;

Ἐπάρχουν πολλὲς λύσεις.

Ποῖες;

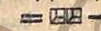
ΣΤΑΥΡΟΕΞΟΝ

μᾶς. 11) Τὰ γράμματα τῆς Νεολαίας (ἀνω κάτω)—Σηκῶνα. 12) Ὁ ὁποῖος—Γράμμα—Ἀρθρον—Πλοταμὸς τῆς Ἰταλίας (ἄλλως Πάδος). 13) Ἀρχαία καὶ σημερινὴ πόλις τῆς Πελοποννήσου (Γεν.).—Νυφικὸν κρεβάτι. Ἀποστολεῖς: Παναγιώτης Οἰκονόμου καὶ Κικήτα Δρόσου (Παγκράτι)

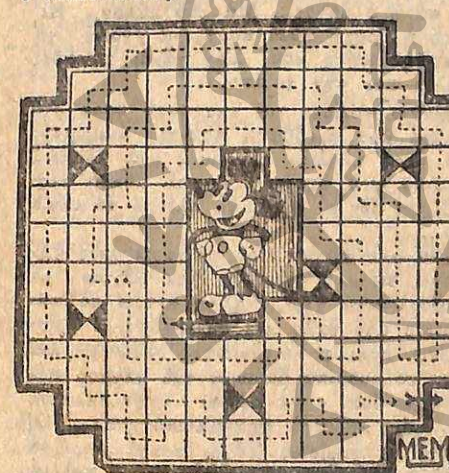
ΠΑΛΙ ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Μπορεῖτε νὰ σχηματίσετε τέσσερα Γ-σα τρίγωνα μὲ ἕξη σπῖρτα;

— —

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΝΟΥΜΕΝΩΝ
ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ἴδου ποῦ δρόμο-πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ὁ Μίκυ-Μίκυς.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 49).

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ 217 ΝΕΟΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

Ἡ Ἑλληνικὴ Παραγωγικὴ Ἑταιρία Κινηματογραφικῶν Ταινιῶν «Ε. Π. Ε. Κ. Τ.», προκειμένου λίαν προσεχῶς ν' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα ἐνὸς μεγάλου ἱστορικοῦ φιλμ ναυτικῆς υποθέσεως, καλεῖ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ παίξωσι εἰς τὸν κινηματογράφον, ὅπως τὸ βραδύτερον μέχρι τέλους τρέχοντος μηνὸς διέλθωσι ἐκ τῶν γραφείων τῆς, ὁδὸς Χρυσοσπηλαιωτίσσης 3, ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ τῆς 6 μέχρι τῆς 8 μ. μ. πρὸς ἐξέτασιν τῶν προσόντων τῶν.

Θὰ προσληφθῶσι ἐν ὅλῃ διασυνβολαίῳ 217 πρόσωπα καὶ θὰ ἀμειφθῶσι.

Παράτασις τῆς προθεσμίας δὲν πρόκειται νὰ δοθῇ.

Θλιμμένα λόγια

Και πάλι απόψε, δροσός μπρός στο παλιό σουτάρι, περνά το θλιβερό τουτο δειλινό ανασκαλίζοντας τ' απομεινάρια της πεθαμένης μου χαράς, τα σημάδια των χρυσών μου όνειρων. Πόσα πράγματα που μόλις προχθές μου γέμιζαν τη ψυχή μου εύχαριστη, σήμερα μου προξενούν τέτοια θλίψη! Μιά σου φωτογραφία με την αγαπημένη σου φιλενάδα, λίγα λουλούδια ξερά, μία τούφα απ' τα μεταξίνα μαλλάκια σου, και στο βάθος, το μικρό φινλανδέζικο μαχαίράκι με τη δερμάτινη κόκκινη θήκη—το φονικό όργανο της αγάπης, όπως κάπου το αποκαλούσαν.

Και θυμάμαι... θυμάμαι τις συνθήκες που γνωριστήκαμε, θυμάμαι εκείνο το βράδυ την τέλεια αναστάτωση του έαυτού μου, το βράδυ που σε γνώρισα, το βράδυ που τα μάτια μου, κουρασμένα απ' τις τόσες όμορφιές, ζήτησαν να ξεκουραστούν στα δικά σου μάτια. Κι' από τότε άρχισα ν' αγαπώ τα πυκνά σκοτάδια, το βροχή το μούγκρισμα, το σάλιο της θάλασσας, τ' ουρανό την πένθιμη όψη, και τους λυγμούς· γιατί όλα είχαν το χρώμα των ματιών σου, γιατί άρχισα ν' αγαπώ. Κι' άρχισα να κοιμάμαι με τη θυμησή σου και να ξυπνώ με το γλυκό σου όνομα.

Μά τώρα... τώρα που βλέπω τα είδωλά μου γκρεμισμένα, τώρα που βλέπω το μεγάλο ψέμμα του άλλοιότιμου κόσμου, απόψε δρόμος μπρός το παλιό σουτάρι το πόνου, με το κεφάλι σκυμμένο, με την απογοήτευση βαθιά χαραγμένη στο γλυκό μου πρόσωπο, νοιώθω να γίνωμαι ένα έρείπιο, ένα συντρίμμι μέσα στην ψεύτικη που μου δημιουργήσες ευτυχία.

Φεύγα! Πήγαινε σύντομα να πλανέψης κι' άλλους με την όμορφιά σου, να δούν κι' άλλοι το χρώμα των πράσινων ματιών σου. Έγώ δεν αγαπώ πιά εσένα· αγαπώ την ανάμνηση του μεγάλου, του θαυμαστού έρωτά μας...

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΚΥΡΗΣ

— 22 —

Δός μου τη λήθη...

Ποθώ, ναι, την λήθη!.. Έσώ, μικρή μου, που βλέπεις με τρόπο μέσα στα φωτεινά βασίλεια των όνειρών μας το μαύρο φάσμα του άδηλου άγνωστου, έσώ που βλέπεις το κατάμαυρο σύννεφο, εκείνο το ψεύτικο σύννεφο που φοβερίζει και τρομάζει την μικρούλα σου φαντασία και την άμαθη σκέψη σου, δός μου την, ναι, την λήθη!.. Την θέλω απ' τα χείλη σου, όπου ένοιωσα την πιο μεγάλη ευτυχία..., την θέλω από τα μάτια σου, που έοριξαν τις πρώτες πλανεύτρες αχτίνες της χαράς μου... Τώρα το σκοτάδι απλώθηκε γύρω μου με τον χαμό των δύο σου ματιών. Θολώνει η φαντασία μου και σβύνει η πνοή μου...

Και θυμάμαι την στερνή τους άναλαμπή, και θέλω να τα ξαναϊδώ, για ν' αποκτήσω το φώς και τη ζωή μου...

Ποθώ και πάλι να τ' αντικρύσω, για να ξαναύρω την πρώτη μου εκείνη χαρά.

ΟΜΗΡΟΣ Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
(Γλυφάδα)

Χίμαιρες

Στά παιδικά τ' χρόνια μου, που ζούσα δίχως έγνοιες, επήγαινα σ' ανόδοπατα χωράφια να μαζεύω χίμαιρες πεταλούδιτσες που χανε φτερούγες χρυσάφιες—Ποθούσα τ' χρυσάφια τους κι' ήθελα να τ' αλέψω—

και όταν πιά τις έπιανα, ώ! τότε, με χαρά στα χέρια μου τις έσφιγγα να κλείσω τα χρυσάφια, μά έμενε στα χέρια μου στάχτη απ' τα φτερά και με απογοήτευση γυρίζ' απ' τα χωράφια...

Μά τώρα που μεγάλωσα, χίμαιρες κυνηγώ νηγώ που είναι πάντα όμορφες και ρόδινες φαντάζουν. Νομίζω κυνηγώντας τις πως κάποτε θα βρω,

χαρά, που τόσο την ποθώ, γαλήνη, κι' ευτυχία. Μ' άλλοιμονοί! Οι χίμαιρες τις πεταλούδες μοιάζουν: πριν τις άγγιξω σβύνουνε σαν νάναι όπτασία.....

ΝΙΚΟΣ Α. ΠΑΣΧΙΔΗΣ

— 23 —

Ω, πότε θά γυρίσω;

Είναι βράδυ... Πυκνό σκοτάδι έχει απλωθή τριγύρω και δυνατή βροχή πέφτει δυο ώρες τώρα χωρίς να σταματήσει να σκοπό να σταματήσει...

Βρίσκομαι στον καταυλισμό του λόχου μου πάνω στα σύνορα, ζωωμένο κάτω απ' τ' αντίσκηνό μου, κι' η πυκνή όμίχλη που έχει απλωθή μ' εμποδίζει ν' αναπνεύσω μ' ευκολία. Τα σκυλιά ουρλιάζουν και μία άνατριχίλα περνάει το κορμί μου... Άνάβω το τελευταίο μου τσιγάρο, ίσως με πάρη ο ύπνος... Μά του κάκου... Κι' αυτή η βροχή πόσο παράξενα χτυπά τη χαμηλή σκηνή μου; Σαν νάναι χιλιάδες πουλιά και την τσιμπούνει!

Θάχω γυρίσει για έκτακτη φορά στο σκληρό μου κρεβάτι, πονάει καμωμένο από ξερά κλαδιά, κι' όμως μία γλυκιά όπτασία που φτερουγίζει στο πυκνό σκοτάδι και δεν μ' αφήνει να κλείσω τα μάτια μου...

Για μία στιγμή μου φαίνεται πως την άκούω να μου ψιθυρίζει, και ψάχνω με τρεμουλιαστό χέρι... αλλά πιάνω το παγωμένο μου δπλο και συνέρχομαι... Τότε πέφτω πάλι σ' έτέλειωτες σκέψεις και μόνο το ρυθμικό βήσιμα του σκοπού πάνω στα βράχια με φέρνει στην σκληρή, την τόσο σκληρή πραγματικότητα... Ω! Πότε θά γυρίσω; Νέμω κοντά της, να χαϊδέψω τα όμορφα μαλλάκια της και να της τραγουδήσω την αγάπη μου;

ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΑΛΕΤΤΗΣ

(Σόνορα)

Ίσως να μ'ή την γνώρισες

Τη γυναίκα που μου ξύπνησε τον πόθο, την είχα τώρα στην άγκαλιά μου, θερμή, όσο καμμία γυναίκα στον κόσμο. Και γνώρισα κάθε μυστικό της ήδονης, κάθε άγνωστη ευτυχία.

Άλλα ήρθε μία μέρα, που μου φάνηκε τόσο άδεια... Τόσο πεζή!.. Δεν με συγκινούσε πιά!.. Κι' έφυγα! Ίσως γιατί μου δόθηκε με τόση ευκολία!.. Ίσως γιατί δεν πίστευε στα λόγια της!

Λίγη φιλοσοφία, λίγα δάκρυα έφθασαν γιατί δεν πίστεψα στα λόγια της! Προσπαθούσα τώρα πάλι να βρω το δρόμο που θα μ' έδωζε στην ευτυχία. Κούτταζε μήπως είναι κρυμμένη πουθενά, μήπως θα με φωνάζει!.. Άλλα πουθενά δεν έβλεπα τίποτα, δεν άκουγα καμμία φωνή...

Φαίνεται θά είχα κάνει λάθος, παίρνοντας άλλο δρόμο!.. Άλλα όπου κι' αν έστράφηκα, η ίδια έρημιά ήταν απλωμένη παντού...

Δεν έβλεπα τίποτα να γράφω: 'Εδώ είναι η ευτυχία'. Άρχισα να κουράζωμαι!.. Χωρίς να μπορέσω να βρω που κρύβεται, μ' έκανε ώστόσο δυστυχισμένο. Τώρα η δόλια μου καρδιά βρίσκεται στο πέλαγος της έρημιας, κι' η μελαγχολία έχει απλώσει τα μαύρα της φτερά, εμποδίζοντας να φτάση και σε μένα μία αχτίδα χαράς, μία αχτίδα ευτυχίας. Καθισμένος σ' ένα βράχο μόνος, κούτταζα τη θάλασσα, που τ' αφρισμένα της κύματα, χτυπούν με μανία στους βράχους. Λές κι' αυτή προσπαθεί να λύση το αίνιγμα της γαλήνης, της ευτυχίας.

Μέσα στο βαθύ σκοτάδι που με τριγυρίζει βλέπω να περνά από μακριά, μία κορδέλλα από αναμνήσεις. Απότομα σταματά σε δυο μεγάλα μαύρα μάτια που με κούττάζουν δακρυοσμένα. Μία μορφή γλυκιά! Ένα δειλινό δεν πίστεψα στα δάκρυά της!.. Ίσως γιατί δεν πρόσεξα στα μάτια αυτά, ότι αυτά ήταν ο δρόμος που ζητούσα!..

Απλώσα τώρα τα χέρια μου να την κρατήσω, να της πω πόσο είμαι δυστυχισμένος. Μά εκείνη χάρηκε.

Ήταν, φαίνεται, πολύ άργά... Και τώρα ζητάω άνώφελα την ευτυχία. Την ευτυχία!

Μά ναι! Που πέρασε δίπλα μου: μά δεν την γνώρισα...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΩΣΣΟΣ

(Ν. Δύσα)

— 24 —

Pessimisme

Μέσ' της απάιας της ζωής τα θολωτά νερά της φτωχιά απόκληροι και μείε μία νύχτα θα σβυστούμε.

Θάεινε μία νύχτα σκοτεινή μία άναστρον και μάθηρ που θ' αφεθούμε στο μουντό τ' αέθιασμα σκοτάδι.

Και θα γυρίσουμε άλλοδ τη χίμαιρα ευτυχία που θ' αφεθούμε στην αγνία.

ΓΕΩΡ. Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
(Καλαμάτα)

Έκλαϊκευμένη έπιστήμη

Η ύπαιθριος ζωή

Έξορμησης προς την φύσιν

ΚΑΤΑ την τελευταίαν είκοσαετίαν έγινε μία πραγματική παγκοσμία σταυροφορία για τον σκοπόν αυτόν. Άρθρα, διαλέξεις, συζητήσεις, βιβλία... Το αποτέλεσμα της προπαγάνδας αυτής είναι ότι η νέα γενεά έγινε ως επί το πλείστον φυσιολάτρης, αλλά και η παλαιότερα παρεσύρθη από το ρεύμα αυτό.

Είς την εποχή μας, και πολύ διακάως, οι άνθρωποι προσπαθούν να ζούν όσο το δυνατόν φυσικώτερη ζωή, να πλησιάσουν περισσότερο προς την μάνα γη. Χαίρονται τον ήλιον, τον αέρα. Δεν τούς φοβούνται πλέον, διότι γνωρίζουν τώρα την ευεργετική των επίδραση επί του οργανισμού των. Γι' τονται μέλη διαφόρων Φυσιολατρικών Συλλόγων, περιηγητικών κλ.π. και κατ' αυτόν τον τρόπον, ενώ μορφώνονται, απολαμβάνουν συνάμα και όλα τα αγαθά της φυσικής ζωής.

Άλλα το παγκόσμιον ρεύμα της έξορμησης προς την φύσιν, δεν σταματά εκεί. Οι άνθρωποι κατενόησαν ότι έχουν ανάγκη από φυσικές τροφές, δηλαδή φυσικούς ζηρούς, καρπούς, νωπά φρούτα και λαχανικά. Οι ειδικοί έπιστήμονες διαιτολόγοι απέφρασαν ότι τα φρούτα είναι ι-δεώδης τροφή, τους έμαθαν επίσης να δίδουν εις τα νεογέννητα χυμό πορτοκαλλιού, διότι αυτό κανονίζει την τακτική λειτουργία του πεπτικού συστήματος. Κι' έτσι κατενόησαν ότι ο οργανισμός των έχει ανάγκη από φυσικούς χυμούς. Αυτοί περιέχουν βιταμίνες και είναι γνωστά τα ευεργετικά και τονωτικά αποτελέσματά των στον ανθρώπινον οργανισμό. Είς τας 'Ηνωμένας Πολιτείας οι 'Αμερικανοί άρχίζουν την μέρα τους πίνοντας τον χυμόν ενός πορτοκαλλιού ή μιού γκρέιπ-φρούτ. Το γκρέιπ-φρούτ είναι ένα φρούτο μεταξύ της φράπας και του λεμονιού, το οποίον θεωρείται πάρα πολύ ωφέλιμο.

Άλλωθεν, η φρουτοθεραπεία γενικώς, συνιστάται σήμερα παντού πρώτα από τους γιατρούς. Υπάρ-

χουν μάλιστα και έστιατόρια ειδικά για την λαχανοφρουτοθεραπεία. Έτσι έχουμε και τις «στασιόν νον-βάλ» (unvales) στην Γαλλία, ειδικά χωρία ή μικρές πόλεις, όπου πηγαίνουν οι Γάλλοι για την σταφυλοθεραπεία των. Όμιλώντας γενικώτερα για την φρουτοθεραπεία και συζητώντας φυσικά για κείνους που δεν είναι άσθενείς και δεν υπεβλήθησαν από τους γιατρούς σε όρι-

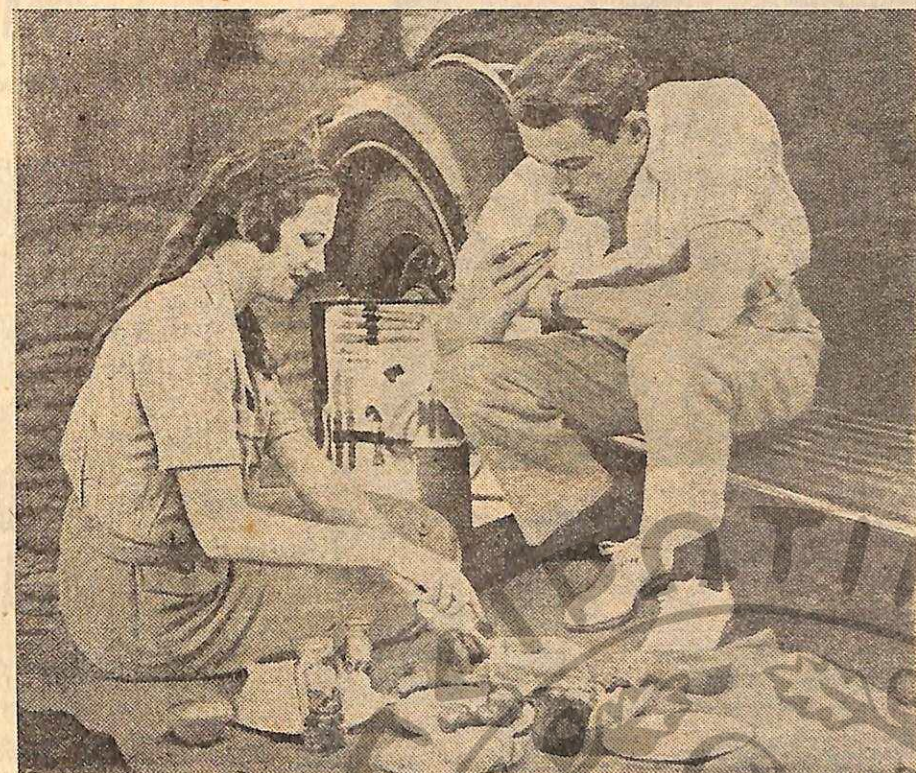
τα και τις άλλες ημέρες την μικτή συνηθισμένη τροφή σας. Η φρουτοθεραπεία ωφελεί πρό παντός, διότι ξεκουράζει τον οργανισμό και τον απαλλάσσει από τις δηλητηριασμένες τοξίνες που έχουν συσσωρευθή εντός του. Φυσικά περιέχουν και βιταμίνες, έχουν και θρεπτικές ουσίες, αλλά ο κυριώτερος λόγος της ωφέλειάς των είναι τα άλατα που περιέχουν και τα οποία σκοπόν έχουν να απαλλάξουν κατά τον φυσικώτερον τρόπον τον οργανισμόν των ανθρώπων απ' όλες τας βλαβεράς ουσίας.

Τα άλατα αυτά, η έπιστήμη τα έχει ξεδιαλέξει και τα έβαλε εις την διάθεσίν μας, εις το περίφημον προϊόν διεθνούς φήμης, το «Eos Fruit Salt». Το όνομά του άρκει. Τό γνωρίζουμε όλοι. Ξεύρωμε ότι όλος ο διανοούμενος κόσμος της ύψηλτης το άναγνωρίζει ως πολύτιμον συνεργάτην. Άπαλλάξτε τον οργανισμόν σας από τας δηλητηριασμένες ουσίας του με τα φυσικά άλατα των φρούτων. Η δόσις είναι ένα κουταλάκι του γλυκού σ' ένα ποτήρι νερό κάθε πρωί πρό του προγεύματος. Η φύ-

σις είναι ο καλύτερος γιατρός και συνεπώς τα φυσικά άλατα των φρούτων σας έγγυώνται την υγείαν και χαρά της ζωής.

Σημειώτέον ότι το Φρούτ Σάλτ, είναι ποτόν κατάλληλον για κάθε στομάχι. Δεν έρεθίζει διόλου τον βλεννογόνον υμένα του στομάχου, δεν προκαλεί ξυτίλες στους έχοντας τάσιν προς την υπερχονδρίαν, απεναντίας καταπολεμεί την τάσιν αυτήν, και γενικώς διευκολύνει την πεπτικήν λειτουργίαν.

Μά άλλους λόγους, είναι ένα προϊόν φυσικώτατον, ένα φάρμακον, αν το πάρετε για φάρμακον, απολύτως φυσιολογικής ενεργείας που επί πλέον λαμβάνεται πολύ εδχάριστα και από τους δυσκόλους και ιδιοτρόπους.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ εἰς τὴν ἀπογευματινὴν ἐφημερίδα

«ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ»

ΜΙΛΤΟΥ Γ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Ἀναμνήσεις πού δὲν σβύνουν (1879-1939)

Ἡ Ἑλληνικὴ ζωὴ μέσα σὲ 60 χρόνια

Μερικά ἀπὸ τὰ κεφάλαια τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ κ. Μ. Γ. Λιδωρίκη

Σὰν τέλειος Ρωμῆς ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶνα πολιτικῶν καὶ παρακολουθοῦσα τὰ πολιτικὰ γεγονότα. Πῶς ἔσαν ἡμεῖς παιδι εἶδα τοὺς Πρωθυπουργοὺς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ κηδεὶα τοῦ Ἀλεξάνδρου Κουμουνοῦ δούρου. Κοινωνικαὶ σέσεις καὶ πολιτικὰ φρονήματα.

Τὸ σαλόνι τοῦ Τρικούπη. Πῶς ἐδέχτο ἡ Σοφία Τρικούπη.

Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Χαριλάου καὶ τῆς Σοφίας Τρικούπη. Τὸ σαλόνι τοῦ Θεοδώρου Δεληγιάννη.

Ἡ ἐπέμβασις τῶν γονέων μου νὰ παύσω τὴν πολιτικῶν. Ἀθηναϊκά Λύκεια καὶ Σχολεῖα.

Ἡ ἀλυσμένης Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδης καὶ ἡ εἰσαγωγή μου στὸ Γυμνάσιο τῆς Πλάκας.

Τὸ Γυμνάσιο τῆς Πλάκας καὶ οἱ σπουδές μου στὸ ἐξαιρετὸ αὐτὸ διδασκῆριο.

Πατριότατοι.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο. Ἐθνικὲς Γιορτὲς καὶ Τελετές. Ἡ ἐνηλικίωσις τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Πῶς θυμάμαι τὴν Ἀθήνα πρὸ πενήντα καὶ πλέον χρόνων.

Κῆποι καὶ δεινόσοι. Τὰ μέγαρα, τὰ σπίτια καὶ ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Ἀθῆνας. Οἱ τοῖχοι, οἱ μάνδρες καὶ οἱ γωνίες τῶν δρόμων.

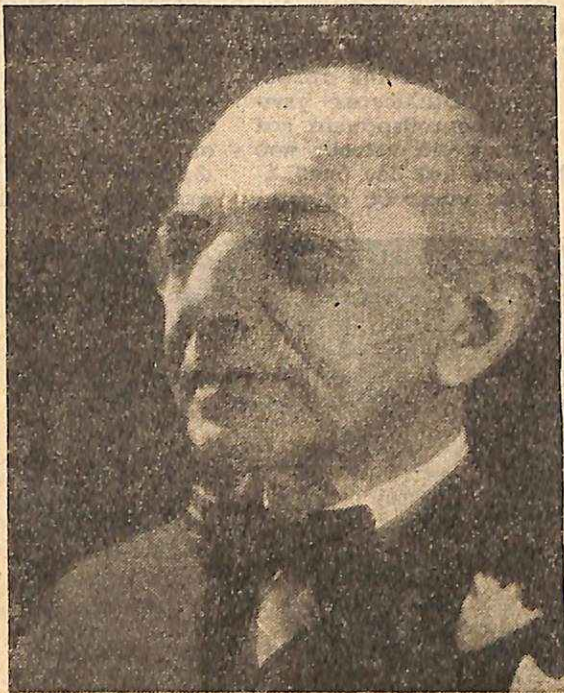
Πρῶτοι σταθμοὶ τῆς ἐλευθερίας μου τὰ κέντρα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καφέ-Ρεστοράν-Ἐστιατόρια-Μπουαρίες-Ματιγιάδικο-Μπάρ-Μποτέγκες-Ταβέρνες-Ἀγ! Βάχ! Σπασίματα ποτηριῶν καὶ κεραιῶν.

Θλιβερά ἀναμνήσεις πρὸ καυμιά χαρὰ τῆς ζωῆς δὲν τίς σκεπάζει.

Ψάθαι, ρευματοειδίτις, μπιστουάκι, μπουρουνιρίτις. Τὸ βάπτισμα τοῦ Γλεντζέ.

Καφέ Σαντάν, Καφέ Ἀνάν. Ὑπόγειοι, Ἀνέμοι καὶ Κουφοὶ Παράδεισοι.

Διὰ τὴν ἡμετέραν. Ὁ Τοκογλόφος προσωποποιῆσις τῆς μόδας καὶ ἀπαράτητος καταστρόφος.

Ἀφιέρωμα εἰς τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον
Μίλτου Γ. Λιδωρίκη
ἔτος 1932

Κοινωνικαὶ Ἀθῆναι. Κόρτε τότε ἀντὶ τοῦ ἀγνώστου φλέρε. Ἐορταί — Χοροὶ — Διεξώσεις — Μπάλ Μασκέ — Μπάλ Κοστούμι — Ζουρ Φίξ στὰ μέγαλα καὶ στὰ μικρά σπίτια. Οἱ ὥραιες τῆς ἐποχῆς. Οἱ κατακτηταὶ τῶν καρδιῶν.

Αἱ πρῶται λεμβοδρομῖαι. Αἱ πρῶται Ἱπποδρομῖαι στὸ Νέο Φάληρο. Τὰ κυνήγια τῆς Ἀλεπούς.

Πρωτομαγίς — Κούλουμα στὴ Κηφισιά, στὰ Πατήσια, στὴν Κολακιοῦ στὰ Φάληρα. Τὰ ἀριστοκρατικὰ περιβόλια καὶ μέσα στὰ θυρεῖα λουλούδια τῆς οἰκουμένης τῆς Ἀθῆνας.

Γράφοντες πάσχις ὥραις καὶ ἀριστοκρατικὲς ἐξοχίες.

Πῶς ἔζησα τὴ ζωὴ τῆς Ἀθῆνας καὶ πῶς τὴν ἀγάπησα, πῶς χάρηκα μετὰ τοὺς εὐτυχισμένους καὶ πῶς πόνεσα μετὰ τοὺς πονεμένους.

Τὸ Παλάτι.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α'. Ἡ Βασιλισσα Ὀλγα. Κωνσταντῖνος καὶ Σοφία. Ὁ Πρίγκηψ Νικόλαος Καλλιτεχνικὴ ψυχὴ.

Ἡ Αὐλή.

Ἡ Πολιτικὴ καὶ Στρατιωτικὴ μου ζωὴ. Λοχίας καὶ Ἐπιλοχίας τῶν Εὐζώνων.

Τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον μέσα σὲ 50 χρόνια. Ἐννοῖ θίασοι στὰς Ἀθῆνας. Ἐρασιτεχνικαὶ παραστάσεις στὸ Παλάτι, στὸ τότε Βασιλικὸ καὶ στὰ ἄλλα Θέατρα χάριν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

Ὁ ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Πρίγκηπος Χριστοφύρου Ὁμιλος Ἐρασιτεχνῶν.

Ἐξοχαί. Τὰ Φάληρα-Τὰ Πατήσια-Ἡ Κηφισιά-κ.λ.π.

Ἡ Ζωὴ μου καὶ τὰ Ζῶα.

Τέλος τίποτε δὲν μένει ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὸν ὥραιο καὶ τὸν ἀσχημὸ κόσμο τῆς, ἀπὸ τὰ φηλά καὶ τὰ χαμηλά κέντρα τῆς ἀπὸ τὸ σύνολο τῆς γῆς νὰ μὴ περιλαμβάνεται σὲ τὴν ἀναμνήσεσιν πού σβύνουν τοῦ κ. Μίλτου Γ. Λιδωρίκη.

ΜΟΝΤΙΑΛ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΚΟΚΚΙΝΗΣ

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Ἡ Λουίζα Ποζέλλι

Σὲ νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ
ΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕ

Ἀθηναϊκὴ Ἡθογραφία

Οἱ θεατρώφιλοι ἔχουν πολλὰ
ρόνια νὰ ἴδουν ἔργον ἰ-
δὴσιν μεγάλῃν ἐπιτυχίαν

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ,

Ο ΚΟΚΚΙΝΗΣ,

Ο ΙΑΤΡΙΔΗΣ

εἶναι

ΟΙ ΤΡΕΙΣ
ΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕ

τῆς ΠΟΖΕΛΛΙ

ὁ ΜΑΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

«κορόιδο δὲν πιάνεται»

στὶς χαρτορίχτρες

ἡ ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

μετὰ τραγούδια μετὰ ἐξαιρετικὴν
ἐπιτυχίαν.

ΚΑΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ —

ΠΕΜΠΤΗΝ — ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΜΕΓΑΛΑΙ

ΑΙ-ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ

Ὁραὶ ἐνάρξεως:

Απογευματινὰ 6.15' μ. μ.

ἰραδυναὶ 9.45' μ. μ. ἀκριβῶς

Ἀριθ. τηλεφ. 23.727.

Ι. ΧΡΥΣΟΜΑΛΗΣ

Μεταξύ μας

Φ. Π. Γλαυδίου. Ἀδριαν. Δὲν ἀντέχομε στὸν πειρασμὸ νὰ δημοσιεύσωμε, τουλάχιστον ἐδῶ, ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ πεζοῦ σας «Κωνσταντῖνα»:

«... Ὅλοι μὲ τὰ γιορτινὰ τους πήγαιναν στὴν ἐκκλησίαν. Κάποια στιγμή τὸ κεφάλι μου τσούριψα πρὸς τὴν γυναῖκα τῆς... Σὲ κύτταξα... Μοῦ φάνηκε σὰν ἀγγέλισσα στὴ λάμψη πού ἔριχνε ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ...»

Ὅταν κατέβαινες ἀπ' τὴν σκάλας σὲ πρόσεξα πρὸς καλὰ... Καὶ σὺ μ' εἶπες προσέξαι... Μέσα στὸ πλῆθος μοῦ πάτησες δι-ακριτικὰ τὸ πόδι... Στὸ πρόσωπό σου εἶχε γαργαλή ἕνα υμενίδιμα... ἕνα αὐτοκρατορικὸ υμενίδιμα... Τὰ μεγάλα σου μάτια μὲ κύτταξαν γλυκά... Θυμῆμαι τὴ μέρα ἐκείνη Κωνσταντῖνα... Ἦσουν αὐτὰ γλυκεῖα παιδιόλα 16 χρόνων... Τ' ἄσπρο σου φῶμα, τὸ γαρι-μμένο μὲ θαλασσινὰ κομμάτια, σοῦδινε γὰρ ἀργαίως νεράιδας... Ὡ καὶ τί γὰρ

ὅταν κοῦφιζες τὸ χέρι καὶ κοῦπιες «Χρόνια πολλά...». Ναι μόνο ἀγρόνια πολλά κοῦπιες γιὰ τὰ μάτια σου εἶχαν βουρ-κάσει... Τί ὥραία πούνα ἡ ζωὴ!... Γλυ-κεῖα μου Κωνσταντῖνα.

Ἀέανδρον Ἀμπίρην, Ἐνταῦθα. Κατόπιν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιο-ρισμῶν καὶ τῆς συμπτύξεως τῆς ὕλης ὁ-λων τῶν περιοδικῶν, ἡ στήλη τῶν Νέ-ων Ποιητῶν ἔχει προσωρινῶς χα-ταρρηθῇ. Συνεπῶς τὸ «Ἐκείνη» μόνον εἰς τὴν Σελ. Νεοελλ. Δογοσεχ-νίας μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ ἂν τὸ ἐπιθυ-μεῖτε. Ἀντ. Ζάβαλην. Πειραιῶς. Οἱ δικοὶ σας στίχοι εἶναι πραγματικὰ ποιήματα. Ὅα δημοσιεύσων τὰ τρία μὲ τὴ σειρά τους. Τὰ θέματά των εἶναι πρωτότυπα. Ἡ ἐκτέλεσις, μολονότι δὲν εἶναι ἀψεγάδιαστη, εἶναι τὴν ποιητικὴν πνοὴ καὶ τὴ μουσικότητα πού χρειάζεται. Κάνουμε καὶ μιὰ μικρὴ ἐπιφύλαξη. Μή-πως δὲν εἶναι δικὰ σας. Ἐὰν ὅμως εἶναι δικὰ σας, ἀξίζει νὰ δουλέψετε, νὰ διαβά-σετε συστηματικὰ Ἑλληνικὰ ποιητὰς καὶ πεζογράφους. Ὅα ἐπιτύχετε καὶ καλὸ.

Γεώργιον Τσιτσιμπικόν, Πε-θελικὸν Σερῶν. Ἀρετὰ καλὰ τὰ στα-λέντα. Διαλέγομε πρὸς δημοσίευσιν τὸν «Αὐτοῦτον». Διὰ λόγους τάξεως, δὲν ду-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΠΙΓΡΑΦΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Ἀγ. Ἀναργύρων 33 Τηλ. 28517

Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίης 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίαν ἐσωτερικῶς δρ. 250

Ἐξώτῃνος δρ. 125

Ἐτησίαν ἐξωτερικῶς Ἀλφ. 1.10

Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντὴς τυπογραφίαν: ΠΑΡΗΣ ΚΑ-

ΠΑΡΗΣ. Συν. Ὑμνηστὴ Διαδόχου Παύλου 10

νάμεθα νὰ ἀπαντοῦμε δι' ἰδιαιτέρων ἐπι-
στολῶν. — Ἰωάννην Ρουμπᾶν,
Περσέτι. Ὅα δημοσιεύσωμε τὸ «Σέ-
σε»

«ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ..»

Οὔτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων. Μιὰ ἐπιδερμὶς καθαρὰ βελουτῆ, ἀμεμπτος νέας κόρης. Ὅα ἔλε-γε κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ' ὅ-παρχει μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀρη-γία.

Αὐτὰ εἶναι τὰ μαγικὰ ἀποτε-λέσματα τοῦ «BIOCEL» ἡ ἐκ-πληκτικὴ ἀνακαλύψις τοῦ καθη-γητοῦ Β. STEJSKA τοῦ Πα-νεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «BIOCEL» εἶναι πολὺτιμον φάρμακον φυσικὸν νεότητος, ἀ-παραίτητον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα βελουτῆ καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ ὥρα TOKALON χρώματος ρόζ περιέχει τὴν αὐτὴν ποσότητα καὶ ξανναίνει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὅρον σας. Ὅα ζυγνᾶ-τε νεώτερον κάθε πρωὶ. Ρυτίδες καὶ γραμμές εξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταγεμίζετε τὴν κρέμα TOKALON πρὸς τὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, γοῦματος λευ-κοῦ (μὴ λιπαροῦ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκην καὶ καθαρὰ, νὰ διαλύετε τὰ αἰσθη-τάς σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ξα-ναναίωστε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. Ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ γαῖωδες γῶμα. Ξαναδοῦτε τὰ σέσκα σας μάνουλα σφιγτὰ καὶ τὴν λεπτὴν γὰρ τῆς νεότη-τός σας. Ὅα ἐκπληγῆτε ἀπὸ τὰ μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν TOKALON ποσοφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐ-ὶν δοι, εὐχαρίστως θὰ σὰς ἐ-πιστρέψωμεν τὰ γοῦματά σας.

IRIDA
ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ, Α' ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΗΝΙΚΑΡΕΑΣ 19, ΤΗΛ. 27-551

ΚΡΥΣΤΗ

Ἡ Περμανάντ σκλη-ραίνει τὰ μαλλιά καὶ τὰ δαμῶναι. Ἡ μπριγιαντίνη L. T. RIVER κάνει τὰ μαλλιά ἀπαλά καὶ στιλπνά. Χρησιμο-ποιεῖται μὲ ἕνα βαποριζατέρ καὶ συγκρατεῖ τὰ μαλλιά χωρὶς νὰ κολλοῦν.

Μάλιστα
ὅλοι μας
μεταχει-
ριζόμεθα
ΚΟΛΥΝΟΣ

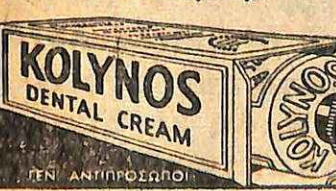
Εἶναι φυσικὸν ὁλόκληρος ἡ οἰ-κογένεια νὰ μεταχειρίζεται καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Χιλιάδες ὁδοντοῖστοι θὰ σὰς εἶπαν ὅτι οὐδεμία ἄλλη κοινὴ ὁδοντοκρεμα δὲν περιέ-χει τόσα θαυμαστά συστατικά διὰ τὴν λάμψιν τῶν ὁδόντων τὴν ἐξυγίανσιν τοῦ στόματος

καὶ μὲ τὴν ἐγγύησιν ὅτι ἡ χρή-σις τῆς εἶναι εὐχάριστος καὶ οἰκονομικὴ.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲ μόνον δια-τηρεῖ καθαρὸς καὶ στιλπνὸς ὁδόντας ἀλλὰ καταστρέφει τὰ ἐπικύνδυνα παράσιτα ἢ αἰτία τῆς σήψεως

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον
οἰκονομικὴ.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΒΟΛΙ
Α' ΘΩΜΑΚΟΥ

ναυ για να σās ενθαρρύνουμε. "Όσο για τ διάβασμα, σās συνιστούμε να διαβάσετε Πορφύρα, Χατζόπουλο, Καρυωτάκη, Λάσκο, Μαλακάση, Μελά, Παπαντωνίου, Νιρβάνα. — Διδα Ξένην Κανελλοπούλου Σπυλασίαν Σπάρτης. Διηγήματα αναγνωστών μας δεν δημοσιεύουμε έλλείψει χώρου. Στείλτέ μας κάτι συντομώτερο, και θά τὸ κρίνουμε εύαρίστως. — Ν. Άναστασάαν. Ένταυθα. Διαλέξτε ένα άλλο θέμα λιγώτερο μακάβριο, και στείλτέ το. Έλπίζουμε να είναι δημοσιεύσιμο. — Παν. Βελισσάριον. Ένταυθα. Δυστυχώς τὰ ἀποσταλέντα δεν είναι ἄρτια. Θά σās συνιστούσαμε να διαβάσετε με προσοχή "Ελληνας ποιητάς. — Τάκη Χ. Θά θέλαμε πολὺ νὰ δημοσιεύσουμε κάτι δικό σας, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ σταλὲν εἶναι πολὺ κοινότυπο, και γιλιειπωμένο. Διαλέξτε ένα άλλο θέμα με κάποια πρωτοτυπία και στείλτέ το. Δικαίωμα κρίσεως δεν χρειάζεται. "Η κρίσις τῆς συνεργασίας ἀναγνωστών μας και ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκρινόμενων στήν Σελ. Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας γίνεται δωρεάν. — Θεοδ. Γιαντέν. Τρίπολι. Δυστυχῶς τὸ ἀποσταλὲν εἶναι πολὺ κοινότυπο. "Εφ' ὅσον ἐδημοσιεύσατε και στὸ παρελθόν, πρέπει τώρα νάχετε περισσότερες ἀξιώ-

σεις ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας. "Αλλοιῶς, καμμιὰ πρόδοσις δεν εἶναι δυνατὸν. Φαίνεται ὅτι μπορεῖτε νὰ γράψετε κάτι καλὸ. Στείλτέ μας κάτι ἄλλο. — Τακτορ. "Αρταν. Οὔτε αὐτὸ δυστυχῶς εἶναι δημοσιεύσιμο. Θά σās συνιστούσαμε νὰ διαβάσετε προηγουμένως "Ελληνας ποιητάς με προσοχή. Καὶ ἔπειτα νὰ μās στείλτε κάτι δικό σας.

Ψυχικαὶ "Ερευναι

Έξεδόθη τὸ τεῦχος Νοεμβρίου με περιεχόμενα: 1) Αἱ ἀπεριόριστοι πιθανότητες παιδόκοσμο. 2) Αἱ ἀδικίαι τῆς ἐπιστήμης, ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κωνστ. Μέρμηγκα. 3) Ψυχικὰ φαινόμενα ἐν Κύπρῳ, ὑπὸ τοῦ κ. "Ιωάννου Μαρανκοῦ ἐξ Ἀμμογῶστος.

Ἑκδόσεις

α'Ο Ντικ κι' ὁ Μπικ, τὰ δυὸ σκυλάκια, βιβλίον γιὰ καλὰ παιδάκια!.

Με τὸν τίτλο αὐτὸ ἐκυκλοφόρησε ἀπὸ ἡμερῶν ἓνα χαριτωμένο παιδικὸ βιβλιαράκι, γραμμένο ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους σὲ ἁπλοὺς και εὐθυμοὺς στίχους, πὺθ θὰ ἐνθουσιάζουν ἀσφαλῶς ὅλα τὰ παιδιά. Τοὺς στίχους ἔχει γράψῃ ὁ συνάδελφος κ. Φ. Κώνστας. Τὸ ὥραϊο αὐτὸ βιβλιαράκι στολίζεται ἀπὸ ἄφθονα ὥραϊα σκίτσα τῆς κ. Χριστίνας Μακρῆ.

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Μπικ» και τοῦ «Ντικ» θὰ σκορπίσουν τὴν χαρὰ στὸν

NIVEA
CREME

Λευκά,
περποιημένα χέρια.

Αὐτὸ εἶναι δυνατόν ἐὰν προφυλάττετε τὰ χέρια σας τρίβοντάς τα πρὸ τῆς ἐργασίας καλὰ με κρέμα NIVEA. "Ετσι δυσχεραίνεται ἡ εἴσοδος τῆς ἀκαθαρσίας εἰς τοὺς πόρους και προλαμβάνεται ἡ βλάβη τοῦ δέρματος ἀπὸ τὸ σαποῦνι. "Η NIVEA περιποιεῖται και προφυλάττει τὸ δερμα, διότι τρέφει ὅλον τὸν ἱστὸν τοῦ δέρματος. Αὐτὰ τὰ ἔξοχα προτερήματά της τὰ ὀφείλει εἰς τὴν συγγενὴ πρὸς τὸ δερμα EUCERIT τὴν ὁποῖαν περιέχει

Λύσεις προηγουμένου

ΦΥΛΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 43)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΩΝ ΦΥΛΛΟΥ 646

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) "Ισα. 2) Πλανώδιος. 3) Δάκ. — Ναλ. 4) Ποιή. 5) Φανός. — Αρχάς. 6)

"Ες—τί. 7) Ζήλος. — Παβία. 8) Σίτος. 9) Πόρ—σὸλ. 10) Ναυαρίνον. 11) "Ιος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Φέζ. 2) Παράσημον. 3) "Αλε. — Έάν. 4) Πόθος. 5) "Ινδός—Εἰναι. 6) Σώ—ρδ. 7) "Αδανα—Πόλις. 8) "Ηρωας. 9) Δόν—Σός. 10) Σαλατικόν. 11)

Στα. Σημ. Στὸς κοσμητισμοὺς τοῦ

νωτέρω σταυρολέξου (φύλλον 636) δὲ ὑπ' αἰοθ. 5 καθέτως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ: Π ο τ α μ ὶ ς τ ῶ ν "Ι ν δ ῶ ν ("Ινδός) και ὄχι π ο τ ᾶ, ὅπως ἐκ τυπογραφικῆς παραδρομῆς ἔχει γραφῇ.

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

"Ο συλλεθθεὶς δεν εἶναι ἐνοχος, γιατί ἓνα σχεδιάγραμμα πλάτους 2 μέτρων και

ΣΥΝΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΔΙΑ ΝΑ ΤΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΗ

"Υπὸ τὰς σημερινὰς δυσχερεῖς οικονομικὰς στιγμὰς, κάθε δαπάνη χρειάζεται σκέψιν και ὑπολογισμόν. Περιττὰ ἔξοδα δεν ἐπιτρέπονται. Μία μόνον δαπάνη πρέπει νὰ γίνηται ἀσυζητητῇ: Ἡ δαπάνη τοῦ καθαρίσματος τῶν ἐνδυμάτων σας.

Με ἓνα ἀσήμαντον ἔξοδον, διατηρεῖτε τὰ ρούχα σας εἰς ἀρίστην κατάστασιν. Διότι τὸ στεγνὸν καθαρίσμα φρεσκάρει τὰ ὕφασματά. Τοὺς ἐπαναδίδει τὸν ἀρχικὸν χρωματισμόν τους. Τὰ προφυλάσσει ἀπὸ τὸ γυάλισμα. Τὰ σώζει ἀπὸ τὸν σκῶρον.

ΕΚΑΤΟΝ ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΑΣ

"Εγγυᾶται διὰ τὴν καλὴν ἐργασίαν μας. "Εχομεν τὰς τελευταίας μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις διὰ τὸ στεγνὸν καθαρίσμα. Εἴμεθα ἀσυναγώνιστοι εἰς τὸ βάψιμον ὑφασμάτων, καμπαρινῶν, κουρτινῶν, ταπήτων κ.λ.π.

ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ, ΜΑΛΛΙΝΩΝ ΚΑΙ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

"Εγγυώμεθα ἀπολύτως τὴν ἀλλαγὴν τῶν χρωματισμῶν. Μεταμορφώνομεν τὰ ἀποχρωματισμένα ἐκ τῆς πολυκαιρίας ὑφάσματα εἰς ἐντελὲς καινούργια. Μὴ πετᾶτε τὰ παλαιὰ μεταξωτὰ φορέματά σας, διότι με τὰ ὑλικά των ἡμπορεῖτε νὰ ἔχετε μίαν νέαν τουαλέτταν. "Επισκεφθῆτε τὰ καταστήματά μας

ΒΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΑ
ΜΑΡΓΑΡΩΣ Ν. ΜΕΤΑΞΑ

(Οἶκος ἱδρυθεὶς τῷ 1840)

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 97.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΚΑΡΟΛΟΥ και ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ
ΥΜΗΤΤΟΥ 42 (Παγκράτι).

Ένα φωτεινό χαμόγελο!

Ποῖαν εύχαρίστησιν και αἰσθημα ἀσφαλείας ἔχει μιά κυρία, ὅταν μειδιῶσα δύναται νὰ ἐμφανίσῃ μιά θαυμασία σειρὰ ἀπὸ δόντια σάν μαργαριτάρια. Καὶ σεῖς μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε: Κάμετε μίαν δοκιμὴν, μεταχειρισθῆτε ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ και θὰ ἴδῃτε τί, ἐκπληκτικὴν ἐπιτυχίαν θὰ ἔχετε. Καὶ ὁμως τὸ Χλωροδόντ δεν περιέχει κανένα σκληρὸ ὑλικὸ πὺθ νὰ δύναται νὰ χαλάσῃ τὸ σμάλτο. Εἶναι ἡ φυσικὴ λάμψις τῶν δοντιῶν σας, πὺθ τὴν ἀναδεικνύει τὸ Χλωροδόντ.

Οδοντοπαστα
Χλωροδόντ

ΟΔΟΝΤΟ-ΚΡΕΜΑ SQUIBB
ΕΙΣΟΥΔΕΤΕΡΩΝΕΙ ΤΑ ΟΣΕΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ
...τὴν αἰτίαν τῆς καταστροφῆς
τῶν δοντιῶν

μήκους 3 μέτρων, και στο λεπτότερο δ-
κόμη χαρτί αν είναι σχεδιασμένο, αν δι-
πλωθή μόνο δέκα φορές, θα αποκτήσει
1000 πάχη, ήτοι ύψος πολύ παχύ-
τερο από 2 εκατοστόμετρα. Ένω τα
ωρολόγια σπανίως έχουν αυτό το πάχος.
Αλλά και πάλι θα ήτο αδύνατον να
τοποθετηθῇ στο καζι: του ωρολογίου,

έστω και κενού,
διότι μετά το δέ-
κατο τσάκισμα, πά-
λι η κάθε πλευρά
του σχεδίου θα έ-
χη μήκος 6 εκα-
τοστομέτρων.

Αποκλειστικῶς
Παρισινή
συλλογή

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

Πάροδος Εδαγγελιστρίας

Τηλ. 21.590

Επισκευαί Ραδιοφώνων

παντός τύπου

έγγυημένοι

Κλειτίου 8,

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑ ΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Ανδη διά μπουτονιέρες

Όλα τα μοντέρνα σχέδια, εις όλα τα
χρώματα, εις μεγάλην ποικιλίαν.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΗΛ. 21.590.

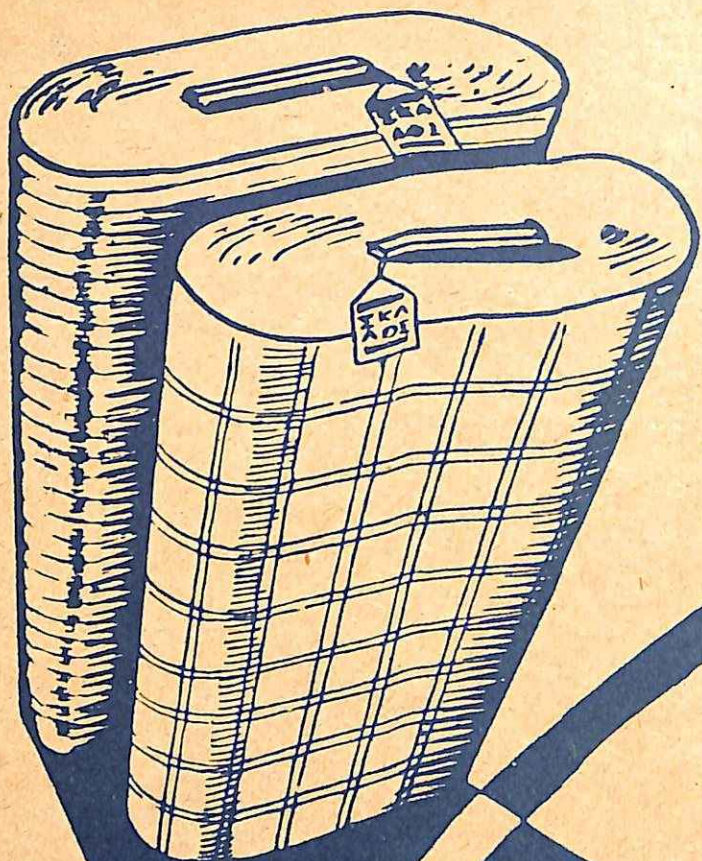
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ
ΑΝΘ-ΠΤΕΡΑ
ΟΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Κ. Ζ. Ζ. Ζ.
(ΠΡΩΗΝ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 12
ΔΕΡΙΚΛΕΔΕ 37

Τηλ. 21.110

ΚΑΡΟΣ

ΕΡΜΟΒ 29